

திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகம்

சேர்க்காடு, வேலூர் - 115

அடித்தளப்படிப்பு

பகுதி - 1 தமிழ்

அனைத்து இளநிலைப் பட்டப்படிப்புப் பிரிவுகளுக்கும் பொதுவானவை

முதலாண்டு

முதலாம் பருவம்

2020 - 2021

நூல் விபரம்

- தலைப்பு : அடித்தளப் படிப்பு (பி.ஏ.,பி. எஸ்ஸி., பி.காம்., பி.பி.ஏ)
- முதல் பதிப்பு : ஜூன் - 2020
- உரிமை : திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகம்
- விலை : திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டக்குழு
வேலூர் - 115.
- அச்சாக்கம் :
- நூல் கிடைக்குமிடம் : திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகம்,
சேர்க்காடு, வேலூர் -115

பாடத்திட்ட வல்லுநர்குழுத் தலைவர்

முனைவர் வீ. பன்னீர்செல்வம்
தமிழ் உதவிப்பேராசிரியர்
பெரியார் அரசு கலைக்கல்லூரி
கடலூர்.

பாடத்திட்ட வல்லுநர் குழு

முனைவர் சுப்புலட்சுமி
தமிழ் இணைப்பேராசிரியர்
அரசு கலைக்கல்லூரி
திருவண்ணாமலை.

முனைவர் S. கோகுலகிருஷ்ணன்
தமிழ் உதவிப்பேராசிரியர்
பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்
கோயம்புத்தூர்.

முனைவர் K.சீனிவாசன்
தமிழ் உதவிப்பேராசிரியர்
அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக்கல்லூரி
செய்யாறு.

முனைவர் டி.விஷ்ணுகுமரன்
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
திராவிடன் பல்கலைக்கழகம்
சித்தூர் மாவட்டம்
ஆந்திர மாநிலம்.

முனைவர் அ. அன்னம்மாள்
தமிழ் உதவிப்பேராசிரியர்
புனித வளனார் கலை(ம) அறிவியல் கல்லூரி
கடலூர்.

திருமிகு.பவா. செல்லதுரை
பதிப்பாளர், எழுத்தாளர்
திருவண்ணாமலை.

முனைவர் வெங்கடகிருஷ்ணன்
தமிழ் உதவிப்பேராசிரியர்
இஸ்லாமிய கல்லூரி
வாணியம்பாடி.

முனைவர் M. பாலமுருகன்
தமிழ் உதவிப்பேராசிரியர்
அரசு கலைக்கல்லூரி
திருவண்ணாமலை.

முனைவர் J. ஜெயக்குமார்
தமிழ் உதவிப்பேராசிரியர்
K.M.G.கலை அறிவியல் கல்லூரி
குடியாத்தம்

முதல் பருவம்

(கவிதை, உரைநடை, நாடகம், சிறுகதை, மொழித்திறன்
இலக்கியவரலாறு)

பொருளடக்கம்

அடித்தளப் படிப்பு – பகுதி -1 தமிழ் முதலாமாண்டு – முதற்பருவம் 2020 - 2021

அலகு – 1 கவிதை

1. பாரதியார் - நெஞ்சுபொறுக்கு திலையே...
(7 பாடல்கள்)
2. பாரதிதாசன் - 1. தமிழின் இனிமை
2. சங்கநாதம்
3. கவிமணிதேசிய விநாயகம்பிள்ளை - மலரும் மாலையும் - 'கோவில் வழிபாடு'
4. கவிஞர் சுரதா - தேன்மழை – 'தலைமை தாங்கும் தமிழ்'
5. அப்துல் ரகுமான் - ஆலாபனை – 'ஆறாவது அறிவு'
6. மு.மேத்தா - தேசப் பிதாவுக்கு ஒரு தெருப்பாடகனின்
அஞ்சலி
7. நா.தனராசன் - அந்தகிராமத்து மனிதன் - 'தூய்மை
மலரட்டும்'
8. சுகிர்தராணி - சிறப்பு மண்டலம் - எங்கள் வளநாடு
9. மாலதி மைத்ரி - அகதி

அலகு -2 உரைநடை

1. ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை - வாழ்க்கையும் வைராக்கியமும்
2. மயிலை சீனி வேங்கடசாமி - பழங்காலத்து அணிகலன்கள்

அலகு -3 நாடகம்

1. அறிஞர் அண்ணா - பாரதம்
2. ஆறு. அழகப்பன் - கொல்லிப்பாவை

அலகு -4 சிறுகதை

1. நாற்காலி - கி. ராஜநாராயணன்
2. வளவ.துரையன் - சேலத்தார் வண்டி

அலகு -5 மொழித்திறன்

1. அடிப்படை இலக்கணம் - பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல் அறிதல்
2. ண-ன-ந, ல-ள,ழ ர-ற வேறுபாடு அறிதல்
3. கலைச்சொல்லக்கம்
4. பிறமொழிச் சொல் நீக்கித் தமிழ்ச்சொல் அறிதல்

இலக்கிய வரலாறு

பாடப்பகுதியை ஒட்டிய இலக்கிய வரலாறு : 20-ஆம் நூற்றாண்டுக் கவிஞர்கள் கவிதை, உரைநடை, நாடகம், சிறுகதை ஆகிய இலக்கியங்களின் வளர்ச்சி நிலை.

அலகு -1

பாரதியார்

அடிமைத் தலையில் சிக்குண்டு உறங்கிக் கிடந்த தமிழகத்தைத் தம் பாட்டு திறத்தால் எழுப்பி எழுச்சியுறச் செய்தவர் மகாகவிபாரதியார்.

சுப்பிரமணிய பாரதியார் 11.12.1882-இல் எட்டையபுரத்தில் சின்னசாமி அய்யருக்கும், இலக்குமியம்மையார்க்கும் மகனாகப் பிறந்தார். நெல்லை இந்துக் கல்லூரியில் பயின்ற இவர், பதினோராம் வயதிலேயே சமஸ்தானப் புலவர்களால் பாரதி என்னும் பட்டம் சூட்டப்பெற்றவர். செல்லம்மாள் இவர்தம் துணைவி ஆவார்.

சுதந்திர வேட்கையினைப் பாரதத்திலும், குறிப்பாகத் தமிழகத்திலும் ஊட்டிய பாரதியார் இவருடைய சோதிமிக்க நவகவிதைகள் சுவை புதிது, பொருள் புதிது, வளம் புதிது, சொல் புதிது என்று திகழ்வையாகும்.

பாரதியாரின் கண்ணன்பாட்டு இறையுணர்வோடு காதலுணர்வையும் சுட்டுவன. பாஞ்சாலி சபதம் அறத்தின் வெற்றியையும், பெண்ணினத்தின் சீர்மையை விளக்குவதாகும். குயில்பாட்டு இயற்கையின் பேரெழிலை விளக்குவதோடு தத்துவக் கருத்துக்களையும் எடுத்தியம்புவதாகும்.

பாரதியார் வருவதுணரும் பேரறிவாளர்; 19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்த அவர், இன்றைய அறிவியல் வளர்ச்சியினை அன்றே இயம்பினார்.

உலக உயிர்களிலெல்லாம் இறைவனைக் கண்ட பாரதியார், சாதி சமய வழக்குகளை வெறுத்தவர். பாரதிப்பெருமகனார் 12.09.1921ல் இயற்கை எய்தினார்.

“அறிவே தெய்வம்” என்றும், “சுத்த அறிவே சிவம்” என்றும் போற்றிய பாரதியார் தமிழ் வாழும்வரை வாழ்வார்.

பாரதியார் கவிதைகளில் “பாரத ஜனங்களின் தற்கால நிலை” என்னும் தலைப்பில் அமைந்த பாடல் பாடப்பகுதியாகும்.

பாரத ஜனங்களின் தற்கால நிலைமை

(நொண்டிச் சிந்து)

1. நெஞ்சு பொறுக்கு திலையே - இந்த
நிலைகெட்ட மனிதரை நினைத்துவிட்டால்,
அஞ்சி யஞ்சிச் சாவார் - இவர்
அஞ்சாத பொருளில்லை அவனியிலே;
வஞ்சனைப் பேய்கள் என்பார் - இந்த
மரத்தில் என்பார் அந்தக் குளத்தில் என்பார்;
துஞ்சுது முகட்டில் என்பார் - மிகத்
துயர்ப்படுவார் எண்ணிப்பயப்படுவார் (நெஞ்சு)
2. மந்திர வாதி என்பார் - சொன்ன
மாத்திரத்தி லேமனக் கிலிபிடிப்பார்;
யந்திர சூனியங்கள்- இன்னும்
எத்தனை ஆயிரம் இவர்துயர்கள்!
தந்த பொருளைக் கொண்டே - ஜனம்
தாங்குவர் உலகத்தில் அரசரெல்லாம்;
அந்த அரசியலை - இவர்
அஞ்சுதரு பேயென் றெண்ணி நெஞ்சம் அயர்வார் (நெஞ்சு)
3. சிப்பாயைக் கண்டு அஞ்சுவார் - ஊர்ச்
சேவகன் வருதல்கண்டு மனம்பதைப்பார்;
துப்பாக்கி கொண்டு ஒருவன் வெகு
தூரத்தில் வரக்கண்டு வீட்டிலொளிப்பார்;
அப்பால் எவனோ செல்வான் - அவன்
ஆடையைக் கண்டுபயந்தெழுந்து நிற்பார்;
எப்போதும் கைகட்டுவார் - இவர்
யாரிடத்தும் பூனைகள்போல் ஏங்கிநடப்பார். (நெஞ்சு)
4. நெஞ்சு பொறுக்கு திலையே - இந்த
நிலைகெட்ட மனிதரை நினைத்துவிட்டால்,
கொஞ்சமோ பிரிவினைகள் - ஒரு
கோடி என்றால் அது பெரிதாமோ?
ஆறுதலை யென்று மகன் சொல்லி விட்டால்
நெஞ்சு பிரிந்திடு வார் - பின்பு

நெடுநாள் இருவரும் பகைத்திருப்பார்

(நெஞ்சு)

5. சாத்திரங்கள் ஒன்றும் காணர்- பொய்ச்
சாத்திரப் பேய்கள் சொல்லும் வார்த்தை நம்பியே
கோத்திரம் ஒன்றாயிருந்தாலும் ஒரு
கொள்கையிற் பிரித்தவனைக் குலைத்திகழ் வார்;
தோத்திரங்கள் சொல்லி அவர்தாம் -தமைச்
சூதுசெய்யும் நீசர்களைப் பணிந்திடுவார்;
ஆத்திரங் கொண்டே இவன் சைவன் - இவன்
அரிபக்தன் என்று பெருஞ்சண்டையிடுவார்.
6. நெஞ்சு பொறுக்கு திலையே - இதை
நினைந்து நினைந்திடினும் வெறுக்கு திலையே;
கஞ்சி குடிப்பதற்கு கிலார் - அதன்
காரணங்கள் இவையென்னும் அறிவுமிலார்
பஞ்சமோ பஞ்சம் என்றே - நிதம்
பரிதவித்தே உயிர் துடிதுடித்துத்
துஞ்சி மடிகின் றாரே - இவர்
துயர்களைத் தீர்க்கவோர் வழியிலையே (நெஞ்சு)
7. எண்ணிலா நோயுடையார் - இவர்
எழுந்து நடப்பதற்கும் வலிமையிலார்
கண்ணிலாக் குழந்தை கள்போல் - பிறர்
காட்டிய வழியிற்சென்று மாட்டிக் கொள்வார்;
நண்ணிய பெருங்கலைகள் - பத்து
நாலாயிரங் கோடி நயந்துநின்ற,
பண்ணிய நாட்டினிலே - இவர்
பொறியற்ற விலங்குகள் போல வாழ்வார் (நெஞ்சு)

பாரதிதாசன்

தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர் எனக் கவிதை யாத்து, தூங்கிய தமிழரைத்
தட்டி எழுப்பியவர் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனார்.

இவர் 29.4.1891-இல் புதுவையில் திரு. கனகசபை - இலக்குமி
அம்மையாருக்கு மகவாய்ப் பிறந்தார். 1908-இல் காரைக்காலில் ஆசிரியப் பணியில்
சேர்ந்தார். இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்தமிழிலும் வித்தகராய் விளங்கினார்.

பெருங்கவிஞர் பாரதியாரின் மாணவரானார். ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதியின்
கவிதா மண்டலத்தைச் சார்ந்த கனக சுப்புரத்தினம் என்னும் பெரும் பேறுபெற்றார்.
இவர் எழுதிய முதற்கவிதை 'எங்கெங்குக் காணினும் சக்தியடா' எனத்
தொடங்கும் கவிதையாகும்.

பாரதிதாசன் கவிதைகள் நான்கு தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. குடும்ப விளக்கு, இருண்டவீடு, பாண்டியன் பரிசு, அழகின்சிரிப்பு, குறிஞ்சித்திட்டு, தமிழியக்கம், இசையமுது முதலான பல நூல்களையும் எழுதியுள்ளார். கற்கண்டு, பிசிராந்தையார், இரணியன் அல்லது இணையற்ற வீரன் போன்ற பல நாடகங்களையும். சில சிறுகதைகளையும் எழுதியுள்ளார். 72 ஆண்டுகள் நிறைவாழ்வு வாழ்ந்த புரட்சிக் கவிஞர் பாவேந்தர் பாரதிதாசனார் 21.04.1964 அன்று இயற்கை எய்தினார்.

இங்கு பாரதிதாசன் கவிதைகளில் ‘தமிழின் இனிமை’, ‘சங்கநாதம்’ ஆகிய கவிதைகள் பாடமாக்கப்பட்டள்ளது.

தமிழின் இனிமை

கனியிடை ஏறிய சுளையும் - முற்றல்
 கழையிடை ஏறிய சாறும்
 பனிமலர் ஏறிய தேனும், காய்ச்சுப்
 பாகிடை ஏறிய சுவையும்
 நனிபசு பொழியும் பாலும் - தென்னை
 நல்கிய குளிரிள நீரும்,
 இனியன என்பேன் எனினும் - தமிழை
 என்னுயிர் என்பேன் கண்டீர்!

பொழிலிடை வண்டின் ஒலியின் -ஓடைப்
 புனலிடை வாய்க்கும் கலியும்,
 குழலிடை வாய்க்கும் இசையும் - வீணை
 கொட்டிடும் அமுதப் பண்ணும்,
 குழவிகள் மழலைப் பேச்சும் - பெண்கள்
 கொஞ்சிடும் இதழின் வாய்ப்பும்,
 விழைகுவ னேனும், தமிழும் - நானும்
 மெய்யாய் உடலுயிர் கண்டீர்!

பயிலுறும் அண்ணன் தம்பி, - அக்கம்
 பக்கத் துறவின் முறையார்,
 தயையிகு உடையாள் அன்னை - என்னைச்
 சந்ததம் மறவாத் தந்தை,

குயில்போற் பேசிடும் மனையாள், - அன்பைக்
கொட்டி வளர்க்கும் பிள்ளை,
அயலவ ராகும் வண்ணம் - தமிழ் என்
அறிவினில் உறைதல் கண்டீர்!
நீலச் சுடர்மணி வானம், - ஆங்கே
நிறையக் குளிர்வெண் ணிலவாம்.
குடல்மேல் எல்லாம் ஒளியாம்,
மாலைச் சுடரினில் முழ்கும் - தலை
மலைகளின் இன்பக் காட்சி,
மேலென எழுதும் கவிஞர் - தமிழின்
விந்தையை எழுதத் தரமோ?

செந்நெல் மாற்றிய சோறும் - பசுநெய்
தேக்கிய கறியின் வகையும்
தன்னிகர் தானியம் முதிரை - கட்டித்
தயிரோடு மிளகின் சாறும்,
நன்மது ரஞ்செய் கிழங்கு - காணில்
நாவிலி னித்திடும்அப்பம்,
உன்னை வளர்ப்பன தமிழா! ஊயிரை
உணர்வமை வளர்ப்பது தமிழே!

சங்க நாதம்

எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும்

மங்காத தமிழென்று சங்கே முழங்கு!

எங்கள் பகைவர் எங்கோ மறைந்தார்.

இங்குள்ள தமிழர்கள் ஒன்றாதல் கண்டே!

திங்களொடும் செழும்பரிதி தன்னோடும் விண்ணோடும் உடுக்க ளோடும்

மங்குல்கடல் இவற்றோடும் பிறந்ததமிழுடன் பிறந்தோம் நாங்கள், ஆண்மைச்

சிங்கத்தின் கூட்டமென்றும் சிறியோர்க்கு ஞாபம் செய் முழங்கு சங்கே (எங்)

சிங்களஞ்சேர் தென்னாட்டு மக்கள்

தீராதி தீரென் றூதூது சங்கே!

பொங்கும் தமிழர்க் கின்னல் விளைத்தால்

சங்காரம் நிசமெனச் சங்கே முழங்கு!

வெங்கொடுமைச் சாக்காட்டில் விளையாடும் தோளெங்கள் வெற்றித் தோள்கள்!

கங்கையைப்போல் காவிரிபோல் கருத்துக்கள் ஊறுமுள்ளம் எங்கள் உள்ளம்!

வெங்குருதி தனிற்கமழ்ந்து வீரஞ்செய் கின்றதமிழ் எங்கள் மூச்சாம்! (எங்)

தேசிக விநாயகம் பிள்ளை

இவர் தேசூரில் சிவதாணுப் பிள்ளைக்கும் ஆதிலட்சுமி அம்மையாருக்கும் அருந்தவப்பதல்வராய் 1876ஆம் ஆண்டு ஆடி மாதம் 14-ம் நாளில் பிறந்தார்.

தேசூரில் தொடக்கக் கல்வியையும், திருவாவடுதுறை ஆதினம் வாணன் திட்டு மடம் சாந்தலிங்கத் தம்பிரானிடம் தமிழ்க் கல்வியையும் கற்றார். 1895-இல் அழகம்மை ஆசிரிய விருத்தம் என்ற தமது முதல் கவிதை நூலைப் படைத்தார். பின்னர் 1901இல் தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியராகத் தம் வாழ்வைத் தொடங்கினார்.

பாரதிதாசன் பாடல்களில் புயல் அடித்தால் இவருடைய கவிதைகளில் தென்றல் வீசும் என்பார். இவருடைய கவிதைகளில் மென்மையும், பெண்மையும் தவழும், நகைச்சுவையும் ததும்பும். வெண்பாவில் இவர் மிகச் சிறந்த கவிதைகளை இயற்றினார்.

கோட்டாறில் ஆங்கிலப் பள்ளியில் இவர் படித்ததால் ஆங்கில மொழியில் வெளிவந்த அறிஞர் எட்வின் ஆர்னால்ட் என்பவரின் Light of Asia என்பதை 'ஆசிய ஜோதி' என்னும் நூலாகப் படைத்தார். பாரசீகக் கவிஞர் உமார்கய்யாம் பாடல்கை ஆங்கிலமொழிபெயர்ப்பிலிருந்து தமிழில் இனிய நடையில் அழகாகத் தழுவி எழுதியுள்ளார். இவரது பாடல்களில் முற்போக்கான சீர்த்திருத்தக் கருத்துக்கள் பொதிந்திருக்கும்.

இவர் படைத்த ஸ்ரீதேவியின் கீர்த்தனங்கள் (1956) என்னும் இசை நூலுக்கும் 'குழந்தைச் செல்வம்' (1957) என்னும் கவிதைத் தொகுதிக்கும் தமிழக அரசு பரிசுகளை வழங்கியுள்ளது.

மருமக்கள் வழி மான்மியம் (1917-18) காந்தஞர்ச்சாலை (1936) மலரும் மாலையும் (1938) ஆசியஜோதி (1941) இளந்தென்றல் (1941) நாஞ்சில் நாட்டு மருமக்கள் வழி மான்மியம் (1942) உமார்கய்யாம் (1945) போன்றன இவருடைய படைப்புகளில் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

1940 இல் கவிமணி பட்டம் பெற்ற இக்கவிஞர் 1954 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 26ஆம் நாள் மறைந்தார்.

இவருடைய 'மலரும் மாலையும்' என்ற நூலில் உள்ள 'கோவில் வழிபாடு' என்னும் பாடல் இங்குப் பாடப்பகுதியாக அமைந்துள்ளது.

மலரும் மாலையும்

கோவில்வழிபாடு

கோவில் முழுதுங்கண்டேன் - உயல்
கோபுரம் ஏறிக்கண்டேன்
தேவாதி தேவனையான் - தோழி!
தேடியும் கண்டிலனே.

தெப்பக் குளங்கண்டேன்-சுற்றித்
தேரோடும் வீதிகண்டேன்,
எம்பில்லைப் பாம் அவனைத்-தோழி!
ஏழையான் கண்டிலனே.

சிற்பச் சிலை கண்டேன் - நல்ல
சித்திர வேலைகண்டேன்,
அற்புத மூர்த்தியினைத் - தோழி!
அங்கெங்கும் கண்டிலனே,

பொன்னும் மணியுங்கண்டேன் - வாசம்
பொங்குபூ மாலை கண்டேன்
என்னப்பன் எம்பிரானைத் - தோழி!
இன்னும்யான் கண்டிலனே,

தூப மிடுதல் கண்டேன் -தீபம்
சுற்றி எடுத்தல் கண்டேன்,
ஆபத்தில் காப்பவனைத் - தோழி!
அங்கேயான் கண்டிலனே,

தில்லைப் பதியுங்கண்டேன் - அங்குச்
சிற்பம் பலமுங்கண்டேன்,
கல்லைக் கனிசெய்வோனைத் - தோழி!
கண்களாற் கண்டிலனே,

கண்ணுக் கினியகண்டு - மனத்தைக்
காட்டில் அலையவிட்டு,
பண்ணிடும் பூசையாலே - தோழி!
பயனொன் றில்லை, அடி!

உள்ளத்தில் உள்ளானடி - அது நீ
உணர வேண்டுமடி
உள்ளத்தில் காண்பாயெனில் - கோவில்
உள்ளேயும் காண்பாயடி.

சுரதா

இவர் தஞ்சை மாவட்டம், பழையனூரில் திருவேங்கடம், சண்பகம் தம்பதியருக்கு 23.11.1921 இல் மகனாகப் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் இராஜகோபால், பாவேந்தர் மீது கொண்ட பற்றின் காரணமாக அவரது இயற்பெயரான கனகசுப்புரத்தினம் என்பதில் சுப்புரத்தினம் என்னும் பெயருடன் தாசன் என்ற பெயரையும் சேர்த்துத் தம்மைச் சுப்புரத்தினதாசன் என்று அழைத்துக் கொண்டார். பின்னாளில் அப்பெயரை இலக்கிய உலகில் சுரதா என்று நிலைத்தது.

‘தேன்மழை’ துறைமுகம் ஆகியன இவருடைய படைப்புகளுள் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

“தடைநடையே அவர் எழுத்தில் இல்லை – வாழைத் தண்டுக்கா தடுக்கின்ற கணுக்கள் உண்டு”

“படுத்திருக்கும் வினாக்குறிபோல் மீசை வைத்த பாண்டியர்கள்”

என்னும் இவரது கவிதை அடிகளில் உவமைகள் ஒளிரும் இதனால் இவரை உவமைக்கவிஞர் என்று கவிஞர்கள் பாராட்டுவர்.

தேன்மழை என்ற நூலுக்குத்தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் பரிசு அளித்தது. 1978-ஆம் ஆண்டு ‘பாவேந்தர்’ விருதினைப் பெற்று அதனை முதன்முதலில் பெற்றவர் என்ற பெருமைக்கு உரியவரானார். தமிழக இயல் இசை நாடக மன்றம் இவருக்குக் ‘கலைமாமணி’ என்ற பட்டத்தினை வழங்கியது.

“இலக்கியம் சார்ந்த பேச்சும், பழைய நூல்களைத் தேடித் தேடி வாங்கிச் சேர்ப்பதும்”, இவருக்கு மிகவும் பிடித்தமானவையாகும்.

இங்குப் பாடப்பகுதியாக அமைந்துள்ள ‘தலைமை தாங்கும் தமிழ்’,
‘நெஞ்சில் நிறுத்துங்கள்’ எனும் கவிதைகள் பாடமாக்கப்பட்டுள்ளன.

தலைமை தாங்கும் தமிழ்

படுத்திருக்கும் வினாக்குறிபோல மீசை வைத்த
பாண்டியர்கள் வளர்த்தமொழி கடலின் நீரை
உடுத்திருக்கும் உலகத்தில் தலைமை தாங்கும்
உயர்ந்தமொழி வெளிநாட்டார் மொழிக்குச் சொற்கள்
கொண்டமொழி குமரிமொழி காப்பியங்கள்
வடித்திருக்கும் ஆதிமொழி, அறிவில் மூத்த
வள்ளுவனை ஈன்றமொழி தமிழே யாகும்.

தேன்பிறந்த பின்மலர்கள் பிறப்ப தில்லை
திசைபிறந்த பின்வானம் பிறப்ப தில்லை
மீன்பிறந்த பின்குளங்கள் பிறப்பதில்லை
வேல்பிறந்த பின்இரும்பு பிறப்ப தில்லை
தேன்சுரக்கும் தமிழ்பிறக்கு முன்பே மற்ற
தேசத்தார் பேசுமொழி பிறக்க வில்லை
வான்பிறக்கும் முன்காற்றுப் பிறந்த துண்டோ?
வையத்தில் தமிழ்போலும் சிறந்த துண்டோ?

நெஞ்சில் நிறுத்துங்கள்

புத்தி என்பது நித்திரை வடமொழி
அறிவென் பதுவே அமுதத் தமிழ்மொழி
உத்தர வென்பதோ ஓட்டாதார் உதட்டொலி
கட்டளை என்பதே கனிந்த தமிழொலி
சித்திரம் என்பது தீப்பொறி வடமொழி
ஓவியம் என்பதே ஓங்குபுகழ்த் தமிழ்மொழி
நித்திரை என்பது நெருப்பு வடமொழி
உறக்கம் என்பதே உலவும் தமிழ்மொழி

தருக்கம் என்பது தமிழன் றாதலின்

ஆருயிர் அன்பனே அளவைநூல் என்றுசொல்
வருக்கம் என்பது வடவர் வாய்ச்சொல்
வகுப்பெண் பதுவே மதுரத் தமிழ்ச்சொல்
பருவதம் என்பது பைந்தமிழ் ழன்று
மலையென்பதுவே மாம்பழத் தமிழ்ச்சொல்
இரசம் என்று நீ ஏனெழுத வேண்டும்
சாறெனும் தேன்சொல் தமிழிலிருக்கையில்?

நிபுணன் எனுஞ்சொல் நிச்சயம் வடசொல்
நண்பனே வல்லவன் என்பதே நம்சொல்
சபதம் என்பது வடமொழிச் சத்தம்
வஞ்சினம் என்பதே மணித்தமிழ் ஓசை
அபிமானம் என்பதோ ஆரிய வார்த்தை
பற்றென் பதுவே பால்வாய்ப் பசுந்தமிழ்
உபநதி என்பதோ ஓடோடி வந்தசொல்
கிளையா றென்பதே இளமைத் தமிழ்ச்சொல்!

சூலம் என்பது சுந்தியின் தாய்மொழி
வேலென்பதுவே வெண்குத்தி யார்மொழி
பாலகன் என்பது பாஞ்சாலி வார்த்தை
குழந்தை என்பதே குமணன் மனைவி சொல்
கேலி என்பது கிரீடியின் மனைவிசொல்
புகடி என்பதே பரணர் மனைவிசொல்
ஆலயம் என்பதே அநமித்ரன் மனைவிசொல்
கோயில் என்பதே குளம்பனார் மனைவிசொல்

சகசம் என்பது தசரதன் தாய்மொழி
இயற்கை யென்பதே இளம்பெரு வழுதிசொல்
விகற்பம் என்பது விதுரன் வார்த்தை
வேறுபா டென்பதே வெண்பூதன் வாய்ச்சொல்
தகநம் என்பது தருமன் தாய்மொழி
எரித்தல் என்பதே இளம்போதி யார்மொழி
அகிலம் என்பதோ அருச்சுநன் வார்த்தை
உலகம் என்பதே உறையனார் ஓசையே!

அப்துல் ரகுமான்

கவிக்கோ என்ற சிறப்புப் பட்டப்பெயருக்குரியவர். கவியரங்கத் தனிக் கவிஞர். புதுக்கவிதையில் புதிய வார்த்தைகளை வார்ப்பதில் வல்லவர். சிலேடையாகக் கவிதை தந்து சிரிக்கவும், சிந்திக்கவும் செய்பவர். படிமக் கவிஞர். பால்வீதி, நேயர் விருப்பம், மரணம் முற்றுப்புள்ளி அல்ல போன்றவை கவிக்கோவின் படைப்புகள். இதழ்களின் வழி படைப்புகளைத் தந்தவர் கொண்டிருப்பவர். கண்ணதாசனால் தமிழ்நாட்டு கலில் ஜிப்ரான் எனப்பாராட்டப் பெற்றவர். ஆலாபனை என்னும் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைத் தொகுப்பிற்காக 1999-இல் சாகித்ய அகாதமி பரிசு பெற்றவர்.

2015-ம் ஆண்டு தினமணி இதழ், கலாம் சிறப்பு மலர் ஒன்றை வெளியிட்டது. அவ்விதழில், 'கவிதைகளில் கலாம்' என்ற பகுதியில் பல கவிஞர்கள் அப்துல்கலாமைப் பற்றிக் கவிதை எழுதினர். கவிக்கோ அப்துல்ரகுமான் 'கனவு நாயகன்' என்னும் தலைப்பிட்டு அப்துல்கலாமைப் பற்றி தினமணியில் எழுதிய கவிதை ஈண்டு பாடப் பகுதியாக உள்ளது.

ஆலாபனை (ஆறாவது அறிவு)

உயிரினங்களில்

மனிதன் மட்டும்தான்
ஆறாவது அறிவைப்
பேற்றிருக்கிறான்.
அதற்காக அவன் பெருமைப்படுகிறான்.

ஆனால்-

உயிரினங்களில்

மனிதன் மட்டும்தான் கவலைப்படுகிறான்
ஆறாவது அறிவு என்பது
அவன் சுமக்கும் சிலுவையா?

உயிரினங்களில்

மனிதன் மட்டும்தான் அழுகிறான்
ஆறாவது அறிவு என்பது
காயமா?

உயிரினங்களில்

மனிதன் மட்டும்தான் வார்த்தைகளால் காயப்படுகிறான்
ஆறாவது அறிவு என்பது
கன்னக்கோலோ?

உயிரினங்களில்

மனிதன் மட்டும்தான் பாவம் செய்கிறான்
ஆறாவது அறிவு என்பது
சாத்தானின் எச்சிலா?

உயிரினங்களில்

மனிதன் மட்டும்தான் பிச்சை எடுக்கிறான்
ஆறாவது அறிவு என்பது
தரித்திரமா?

உயிரினங்களில்

மனிதன் மட்டும்தான் சுரண்டிப் பிழைக்கிறான்
ஆறாவது அறிவு என்பது
ஆநியாயத்தின் கருப்பையா?

உயிரினங்களில்

மனிதன் மட்டும்தான் கொலைக் கருவிகளைக் கண்டுபிடித்தான்
ஆறாவது அறிவு என்பது
கொடூரத்தின் விளைநிலமா?

உயிரினங்களில்

மனிதன் மட்டும் தான் கடவுளின் பேரால் சண்டை போடுகிறான்
ஆறாவது அறிவு என்பது
கண்ணை மூடும் இருளா?

உயிரினங்களில்

மனிதன் மட்டும் தான் பாலுணாவையும்
பிரச்சனையாக்கிக் கொண்டவன்
ஆறாவது அறிவு என்பது
சிக்கல் விழுந்த நூலா?

உயிரினங்களில்

மனிதன் மட்டும் தான் சகமனிதனைத் தீண்டத்தகாதவன் என்றவன்
ஆறாவது அறிவு என்பது
மாறுகண்ணா?

உயிரினங்களில்

மனிதன் மட்டும் தான் பூமியில் கோடுகள் கிழித்துப்
பகைமை பாராட்டுவன்
ஆறாவது அறிவு என்பது
கிறுக்குத்தனமா?

உயிரினங்களில்

மனிதன் மட்டும் தான் அரசியல் கலையைக் கண்டுபிடித்தவன்
ஆறாவது அறிவு என்பது
வஞ்சக வலையா?

உயிரினங்களில்

மனிதனைத் திருத்தத்தான் தூதர்களும் அவதாரங்களும் வேதங்களும்
நீதிநூல்களும் தேவைப்படுகின்றன
ஆறாவது அறிவு என்பது
சுயமரியாதையின் கல்லறையா? அல்லது நோயா?

உயிரினங்களில்

மனிதன் மட்டும் தான்
ஆறாவது அறிவைப் பெற்றிருக்கிறான்
அதற்காக அவன் பெருமைப்படுகிறான்.

மு.மேத்தா

கவிஞர் மு. மேத்தா மாநிலக் கல்லூரியில் தமிழ்ப்பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றவர். கவிதை சிறுகதை, புதினம் கட்டுரை என நிறையப் படைப்புகளைப் படைத்துள்ளார். புதுக்கவிதைகளைப் பாடியுள்ளார்.

ஊர்வலம் என்ற நூலினுக்கு தமிழக அரசின் முதற்பரிசு கிடைத்துள்ளது. சோழநிலா என்ற புதினம் பரிசு பெற்ற சரித்திர நாவலாகும். மு.மேத்தாவின் கவிதைகளில் எளிமையும் எள்ளலும் எழுச்சியும் காணமுடிகின்றது. கவிஞர் எஸ்.அறிவுமதி மு.மேத்தாவைப்பற்றி “மு.மேத்தாவின் காலம் கவிதைகளின் பொற்காலம் அவரது பேனாச் செங்கோல் தாழ்ந்ததே இல்லை. புதுக்கவிதைக் குதிரைகளைப் பூட்டி சாரட்டு ஒட்டிய ஒருவர்!” என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவர் திரைப்படப் பாடல்களையும் எழுதியுள்ளார். இவருடைய காத்திருந்த காற்று என்ற நூலில் கவிதை படைப்பகுதியாக இடம் பெற்றுள்ளது.

தேசப்பிதாவுக்கு தெருப்பாடகனின் அஞ்சலி எனும் கவிதை அண்ணல் காந்தியடிகளைப் பற்றி எழுதப்பட்ட எல்லோராலும் பாராட்டப்பட்ட கவிதையாகும்.

தேசப்பிதாவுக்குத் தெருப்பாடகனின் அஞ்சலி – மு.மேத்தா

பாவேந்தர் விருதுபெற்ற இவர் மதுரை மாவட்டத்துப் பெரிய குளத்தில் பிறந்தவர் வானம்பாடிக் கவிஞர் வரிசையில் தனக்கென்று ஓர் இடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொண்டவர். இவரது “கண்ணீர் பூக்கள்” பலராலும் பாராட்டும் கவிதைத் தொகுப்பாகும். இவரது ‘ஊர்வலம்’ என்கிற கவிதைத் தொகுப்பு தமிழக அரசின் பரிசு பெற்றுள்ளது. இவரது ஆகாயத்தில் அடுத்தவீடு சாகித்திய அகாடமி பரிசு பெற்றது. தனது கவிதைகள் மூலம் சமூகச் சிக்கல்களை வெளிப்படுத்துகின்றார். தேசப்பிதா குறித்து அமையும் பின்வரும் கவிதை இவரை உலகளவில் அடையாளப்படுத்தியுள்ளது.

- ❖ உன்னுடைய படங்கள்
ஊர்வலம் போகின்றன
நீ ஏன் தலை குனிந்தபடி
நடுத்தெருவில்
நிற்கிறாய்?
வெளுத்துப் போய் விட்ட

தேசப் படத்துக்குப்
புதுச்சாயம் பூசும்
புண்ணிய தினத்தில்
புத்திர தேசத்துக்காக நீ
புலம்புவது
என் காதில் விழுகிறது
எங்கள் தேசப்பிதாவே
அமைதி கொலுவிருக்கும்
உன் சிலைகளைப்
பார்க்கும் போதெல்லாம்
நான்
அழுது விடுகிறேன்!
கண்ணீரின்
வெப்பத்தால்
என் கவிதை
முழுமை பெறாமலே
முடிந்து விடுகிறது.

❖ தேசப் படத்திலுள்ள
கோடுகள்
விடுதலைக்குப் போராடிய
வீரத் தியாகிகளின்
விலா எலும்புக் கூடுகள்!
அழிக்க முடியாத
கல்லெறி படாத
அந்த நினைவுச் சின்னத்தின்
மூலமே
அவர்களுக்கு நாங்கள்
அஞ்சலி செலுத்தி விடுகிறோம்!

❖ கண்ணீர் கடலில்
கலங்கள் மூழ்கிய பிறகு
அடைக்கலம் தேடிய
ஆபுத்திரனே!
அமுத சுரபியைத்தான்
நீ தந்து சென்றாய்
இப்போது எங்கள் கைகளில் இருப்பதோ
பிச்சைப் பாத்திரம்!
இந்த
மாற்றத்தை நிகழ்த்திய

மந்திரவாதிகள் யார்?
நிழலுக்குள் மறைந்திருக்கும்
நிழலை
யார் அம்பலப்படுத்துவது?

❖ சரித்திர மாளிகையில்
அஹிம்சைப் பேரொளியில்
பகத்சிங்குகள்
மறைக்கப்பட்டதால் தானா
சுதந்திர மாளிகையை
எலிகள் சுரண்டுகின்றன?
மயிலுக்குப் போர்வை தந்தவனின்
மரபிலே வந்தவர்கள்
எங்கள் மேனியில் கிடக்கும்
கந்தல் சட்டையையும்
சுழற்றிக் கொண்டு போகிறார்கள்!
ஆடுகளை
உனக்காக வளர்த்தோம்
நாளடைவில் நாங்களே
மந்தை ஆடுகளாய்
மாறிப் போனோம்!
எங்கள்
வயிற்றைப் புறக்கணித்து விட்டுக்
காம்புகளை நேசிக்கிறார்கள்
எங்களுக்குத்
தீவனம் கிடைக்காவிட்டால்
மேய்ப்பவர்களுக்கு மட்டும் எப்படியோ
இனாம் கிடைத்துவிடுகிறது ....
கண்ணீரில் வெப்பத்தால்
என் கவிதை
முழுமை பெறாமலே
முடிந்து விடுகிறது....

❖ சட்டக் கட்டிடங்களில்
ஓட்டைகள் விழுந்துவிட்டன
வயதாகிப் போனதால்
தர்ம ஸ்தூபிகள்
தள்ளாடுகின்றன
எங்கள் வாழ்க்கை
இருட்டோடு

இல்லறம் நடத்துகிறது!
பாவத்தைத்
தனித்தனியே செய்துவிட்டு
மொத்தமாகத் தீர்த்துக் கொள்ளப்
போதுமான அளவு
புண்ணிய ஸ்தலங்கள் இருப்பதால்
எங்கள்
பாரத புத்திரர்கள்
தூசு படாமல்
தூய்மைமயாகவே இருக்கிறார்கள்!

❖ நீ தந்து சென்றாய்
இப்போது
எங்கள் கைகளில் இருப்பதோ
பிச்சைப் பாத்திரம்!
அணைக்கட்டுகளில்
திறக்கப்படும் தண்ணீர்
பள்ளங்களை ஏமாற்றிவிட்டு
மேட்டை நோக்கியே
பாய்கிறது
சேரிகளில் மட்டுமே நீ
யாத்திரை செய்வாய்
என்பதைத்
தெரிந்து கொண்டதால்
உன்னை நேசித்தவர்கள்
தேசத்தையே
சேரியாக மாற்றிவிட்டார்கள்!
இந்த
மாற்றங்களை நிகழ்த்திய
மந்திரவாதிகளின்
கழுத்துக்கு
நாங்கள்
மாலை சூட்டுகிறோம்.

❖ உன்னுடைய படங்கள்
ஊர்வலம் போகின்றன...
நீ ஏன் தலை குனிந்தபடி
நடுத் தெருவில் நிற்கிறாய்?
புத்திர தேசத்துக்காக நீ
புலம்புவது

என் காதில் விழுகிறது
அமைதி கொலுவிருக்கும்
உன் சிலைகளைப்
பார்க்கும் போதெல்லாம் நான்
அழுது விடுகிறேன்
கண்ணீரின் வெப்பத்தால்
என் கவிதை
முழுமை பெறாமலேயே
முடிந்து விடுகிறது.

கவிஞர் நா. தனராசன்

இவர் திருவாரூர் மாவட்டம், திருத்துறைப்பூண்டி வட்டம், வேப்பஞ்சேரி எனும் கிராமத்தில் நாராயணசாமி தேவர், வேதாம்பாள் தம்பதியினரின் மகனாக விவசாய குடும்பத்தில் பிறந்தார். அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலை படிப்பில் தங்கப்பதக்கம் பெற்றவர். இவர் கல்லூரி பருவத்திலிருந்தே கவிதை எழுதுவதில் நாட்டம் கொண்டவராக விளங்கியவர். முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேல் தமிழ் பேராசிரியராகப் பணியாற்றி பேராவுரணி அரசுக் கல்லூரியின் முதல்வராகப் பணியாற்றி வருகிறார்.

பிரபஞ்சனின் புதினக்கலை, கண்மிட்டும் கலங்கள் பாடமறந்த கவிதை, அந்த கிராமத்து மனிதன் முதலான பத்துக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியவர். பல இலக்கிய அமைப்புகளின் பரிசுகளை பெற்றவர். இவரது “அந்த கிராமத்து மனிதன்” கவிதைத் தொகுப்பில் உள்ள கவிதை பாடமாக வைக்கப்பட்டுள்ளது.

தூய்மை மலரட்டும்

வாழ்க்கைப் பயண
வாசலில் நித்தம்
வாலிபக் கணக்கள்
சாதனை செய்ய
சந்தர்ப்பம் கேட்கும்-புதுச்
சரித்திர நிலாக்கள்!

வியர்வைத் துளியின்
வீரிய விதைகள்
விளையும் தேசமிது
விடியலின் ராகம்
விவேக கீதம் - தினம்
கேட்கும் காலமிது!

உழைப்பு மரத்தில்
பொதுமைப் பூக்கள்
உலகில் பூக்கட்டும்
களைப்பு நீங்கி
உழுபவர் வாழ்வில் - புதுக்
கனவுகள் பலிக்கட்டும்!

சாதியும் மதமும்
சவக்குழி போக
சரித்திரம் மாறட்டும்
சாதனை ஏட்டில்
பாரத தேசம் - தினம்
சாத்தியம் ஆகட்டும்!

இலஞ்சம் ஊழல்
இல்லா நாடாய்
இந்தியா இருக்கட்டும்
வஞ்சம் இல்லா
மனிதர்கள் வாழ்ந்து - புகழ்
வாழ்க்கை சிறக்கட்டும்!

சுற்றுச் சூழல்
விழிப்புணர் வுற்று
தேசம் ஒளிரட்டும்
சுதந்திரக் காற்று
சுழன்று வீச - எழில்
தூய்மை மலரட்டும்!

ஏற்றத்தாழ்வு
பூமியில் நீங்கி
அமைதி நிலவட்டும்
ஏழைகள் வாழ்வு
முழுநிலா போல - தினம்
ஒளியும் வீசட்டும்!

கவிஞர் சுகிர்தராணி

தமிழ் கவிஞரும் எழுத்தாளரும் இவர் வேலூர் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். “கைப்பற்றி என் கனவுகோள்” “இரவு மிருகம்” “அவளை மொழிபெயர்த்தல்”, தீண்டப்படாத முத்தம்” மற்றும் “காமத்திப்பூ” ஆகிய கவிதை நூல்களை இயற்றியுள்ளார். தற்போது இராணிப்பேட்டை அரசு பெண்கள் மேல்நிலைப்பள்ளியில் தமிழாசிரியராக பணியாற்றி வருகின்றார்.

தமிழாசிரியராக, கவிஞராக, பெண்ணுரிமை, சமூக சமத்துவ விடுதலை தளத்தில் களச்செயற்பாட்டாளராகவுள்ள இவருக்கு “சந்திர ராமசாமி விருது”, புதுமைப் பித்தன் நினைவு விருது, பெண்ணியச் சாதனையாளர், விருது உள்ளிட்ட பல விருதுகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

இவரது கவிதைகள் அதன் மொழிக்காகவோ, அழகியலுக்காகவோ அல்லாமல், அதன் உள்ளோடும் பெண் விடுதலை, சமத்துவத்திற்காகவே பெரிதும் அறியப்பட்டவை.

எங்கள் வளநாடு

எங்கள் வளநாடு
எல்லா வளங்களும் நிறைந்திருக்கின்றன
என்னுடைய நாட்டில்
பச்சைத்தமிழன் சிவப்புத்தமிழன்
என்னும் இனப்பிரச்சனை இல்லை
செந்தமிழ் சென்னைத்தமிழ்
என்னும் மொழிப்பிரச்சனை இல்லை
இரத்தத் தூண்களின் மீது கட்டப்பட்ட
புத்த விகாரைகள் இல்லை
தடை செய்யப்பட்ட ஆயுதங்களைப்
பயன்படுத்தும் கொடூர யுத்தமில்லை
உயிர்பிழைக்கப்
பதுங்கிக் கொள்ளும் குழியுமில்லை
போர் நிறுத்தம் என்னும் மாயமாலமில்லை
சயனைடு குப்பியைக் கழுத்திலணிந்த மாவீரரில்லை
கொல்லப்பட்ட பிறகும்
புணரப்பட்ட பெண் போராளிகளில்லை
பிஞ்சுக் குழந்தைகள் மீது
குண்டு வீசப்பட்ட செஞ்சோலைகளில்லை
உயிரோடு உடலையும் காணாமலடிக்கும்
முள்வேலி முகாம்களில்லை
கூட இருந்தே குழிபறிக்கும்

கருணையற்ற துரோகிகளில்லை
வாய்க்காலில் எல்லாம் முடிந்தபோது
பள்ளியறைகளில் யாரும் படுக்காமலில்லை
இப்படியெல்லாம் எழுதிக்கொண்டிருக்கும்
எனக்கு மானமுமில்லை
நான் தமிழ்ச்சியும் இல்லை.

மாலதி மைத்ரி

புதுச்சேரி மாநிலத்தைச் சேர்ந்த மாலதி மைத்ரி 1968-ல் பிறந்தார். ஒரு தமிழ்க் கவிஞர் எழுத்தாளர் பெண்ணியத்தை கருபொருளாகக் கொண்ட கவிதைகளுக்காக அறியப்பட்டவர் விளிம்பு நிலை அரசியல் மனித உரிமை அரசியல் செயல்பாடுகளில் தொடர்ந்து ஈடுபடுபவர். ‘அணங்கு’ எனும் பெண்ணிய இலக்கிய இதழினை நடத்தி வருகிறார் மற்றும் தமிழின் முதல் பெண்ணியப் பதிப்பகம் அணங்கின் பதிப்பாளர் சாரங்கபாணி (2001) நீர்நீர் அமையாது உலகு (2003), நீலி (2005) எனது மதுக்குடவை (2012), முள்கம்பிகளால் கூடு பின்னும் பறவை (2017), கடல் ஒரு நீலச்சொல் (2019) என்பவை இவரது கவிதைத் தொகுதிகள் விடுதலையை எழுதுதல் (2004) நம் தந்தையரைக் கொல்வதெப்படி (2008) வெட்டவெளி சிறை (2014) என்பவை இவரது கட்டுரை நூல்கள் பறத்தல் அதன் சுதந்திரம் (2004) மற்றும் அணங்கு (2005) நூல்களின் தொகுப்பாசிரியர்.

அகதி

- சடைவிழுந்த கூந்தல் காற்றில் பாம்புகளென நெளிய
பாம்புகளென நெளிய
தனது உடைந்த காரைப் பற்கள்
தெரிய சிரிக்கிறாள்
போவோர் வருவோரைப் பார்த்து
தார்ச்சாலைப் புளியமரத்தடியில்
- உடல் முழுவதும் ஆடையாக
பாலித்தீன் பைகளைச் சுற்றிக்கொண்டு
கம்பீரமாக அலைகிறாள்
அவள் பாதை முழுதும் பைகள் உரசும்
சப்தம் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்க
யாரிடமும் அவள் கையேந்துவது இல்லை

எல்லாத் தழைகளையும் அப்படியே
ஒடித்துத் தின்றுகொண்டே
ஊர் முழுவதும் பாலித்தீன் பைகளை
பொறுக்கிக் கொண்டே திரிகிறாள்

மூட்டை மூட்டையாகப் புளியமரத்தடியில்
தனது உடைமைகளை அடுக்குகிறாள்
மரக்கிளைகளில் தோரணமாகக்
கட்டித் தொங்கவிடப்பட்ட பைகள்
யாரையோ வரவேற்க அல்லது
ஏதோ ஒரு வெற்றியைக் கொண்டாட
காற்றில் அலைந்து கொண்டிருக்கின்றன

- நல்ல வெயில் காயும்பொழுது
தார்சாலையில் உட்கார்ந்து கொண்டு
குச்சியில் தாரை எடுத்து
பைகளை ஒட்டி ஒட்டி
புதிய புதிய ஆடைகளைச் செய்து
கணக்கில்லாமல் உடுத்திக் கொள்கிறாள்
எப்பொழுதும் ஒரு பூதாகாரமான தோற்றத்துடனே
அலையும் அவளை நெருங்க ஒருவராலும்
முடிந்ததில்லை.
- எங்கிருந்து வந்தாள்
யாரிவள்
ஒருவருக்கும் தெரியாது
பட்டாசுச்சத்தம் கேட்டால்
புளியமரத்தின் வேர்களுக்குள் பதுங்கிக்கொண்டு
அழுது கதறுகிறாள்.

அலகு -2

உரைநடை

வாழ்க்கையும் வைராக்கியமும்

ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை

தமிழ்நாட்டில், திருநெல்வேலியில் இராசவல்லிபுரம் என்ற ஊரில் 1896-ம் ஆண்டு மார்ச் திங்கள் 2-ம் நாள் பிறவிப்பெருமாள்பிள்ளை – சொர்ணம்மாள் ஆகியோருக்கு கார்த்திகாத்த வேளாளர் குலத்தில் சேது மகனாக பிறந்தார். சேதுக் கடலாடி இராசமேசுவரத்திலுள்ள இறைவனைப் பூசித்ததனால் பிறந்த தம் மகனுக்கு சேது என்ற பெயர் சூட்டினார். இரா.பி.சேதுப்பிள்ளையின் முன்னெழுத்துக்களாக அமைந்த ‘இரா’ என்பது இராசவல்லிபுரத்தையும் ‘பி’ என்பது ‘பிறவிப்பெருமான் பிள்ளை’ அவர்களையும் குறிப்பன.

இவர் எழுதிய முதல் கட்டுரை நூல் ‘திருவள்ளுவர் நூல் நயம்’ என்பதாகும். படைத்த உரைநடை நூல்களுள் தலைசிறந்ததாகவும், வாழ்க்கைப் பெருநூலாகவும் விளங்குவது. ‘தமிழகம் ஊரும் பேரும்’ என்பதாகும். இந்நூல் அவரின் முதிர்ந்த ஆராய்ச்சிப் பெருநூலாகவும் ஒப்பற்ற ஆராய்ச்சிக் கருவூலமாகவும் திகழ்கிறது.

அடுக்குமொழி, எதுகை, மோனை, இலக்கியத் தொடர் மூன்றையும் உரைநடைக்குள் கொண்டுவந்த சேதுப்பிள்ளையின் பேச்சாற்றலைப் பாராட்டித் தருமபுர ஆதினம் 1960-ஆம் ஆண்டு ‘சொல்லின் செல்வர்’ என்னும் விருது வழங்கியது. இவர் தமிழுக்கு ஆற்றியப் பணிகளுக்காகச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் ‘முனைவர் பட்டம்’ வழங்கிச் சிறப்பித்தது. மேலும் சென்னை பல்கலைக்கழகத்தில் கால் நூற்றாண்டு காலம் பணியாற்றியதைப் பாராட்டி ‘வெள்ளிவிழா’ மற்றும் ‘இலக்கியப் பேரறிஞர்’ என்ற பட்டம் அளித்தும் சிறப்பித்தது. சேதுப்பிள்ளை ஏப்ரல் 25, 1961-ல் தம் 65-ஆம் வயதில் இறந்தார். இவருடைய நூல்கள் நாட்டுடைமையாக்கப்பட்டுள்ளன.

வாழ்க்கையும் வைராக்கியமும்

புராண வைராக்கியம்

வைராக்கியம் என்ற சொல்லைக் கேட்டவுடனே தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் இரண்டொரு வாசகம் நம் நினைவிற்கு வருகின்றது; ஒன்று புராண வைராக்கியம் மற்றொன்று மயான வைராக்கியம். இவ்விரண்டையும் சிறிது பார்ப்போம். ஓரிடத்தில் கம்பராமாயணக்கதை நடக்கிறது. இராமனைக் காட்டுக்குப் போகும்படி கட்டளையிடுகிறாள் கைகேயி. ‘கோசல நாட்டுச் செல்வம் எல்லாம் இனிப் பரனுக்கே உரியது. இது மன்னவன் ஆணை’ என்று பேசுகிறாள். அது கேட்ட இராமன் அகமலர்ந்து கைகுவித்து

*‘மன்னவன் பணியன் றாகில் நும்மணி மறுப்பனோ என்
பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்ற தன்றோ
என்னினி உறுதி அப்பால் இப்பணி தலைமேற்கொண்டேன்
மின்னொளிர் காணம் இன்றே போகிறேன் விடையும் கொண்டேன்’*

என்று காட்டை நோக்கிப் புறப்படுகிறான். இந்தப் பாட்டைக் கேட்கின்றான் ஒருவன். அவனுக்கும் அவன் தம்பிக்கும் ஒரு சொத்தைக் குறித்து நீதிமன்றத்தில் நெடுவழக்கு நடக்கின்றது. பாட்டைக் கேட்ட நிலையில், அவன் எண்ணுகின்றான்; ‘இராமனே உத்தமன்; தான் வேறு, தம்பி வேறு என்ற எண்ணம் அற்றவன்; எவ்வளவு பெருந்தன்மையோடு பரதம் பெற்ற செல்வம் நான் பெற்ற செல்வமன்றோ என்று பேசுகின்றான். நான் மட்டும் என் தம்பியின் மீது ஏன் வழக்கை நடத்த வேண்டும்? அந்தச்சொத்தை என் தம்பி ஆண்டால் என்ன, நான் ஆண்டால் என்ன? என்று எண்ணிக் கொண்டு வீட்டிற்கு வருகின்றான்: பசிதீர உண்கின்றான்: உறங்குகின்றான். உறக்கத்திலே வைராக்கியம் உலைந்து விடுகிறது. மறுநாட்காலையில் அவன் வக்கீல் வீட்டுக்குப் போகிறான். வழக்கு முறையாக நடக்கிறது. இதுதான் புராண வைராக்கியம்.

மயான வைராக்கியம்

மற்றொரு வைராக்கியத்தை பார்ப்போம். ஒருவன் திடீர் என்று இறந்துவிடுகிறான். உற்றார் உறவினர் எல்லோரும் வருகின்றார்கள்: கண்ணீர் சொரிக்கின்றார்கள். ஈமத்தில் ஏற்றுக்கின்றார்கள். நெருப்பை மூட்டுகின்றார்கள். அப்பொழுது ஒருவன் நினைக்கிறான் என்ன உலக வாழ்க்கை! நேற்று இருந்தான்.

இன்று போய்விட்டான். எனக்கும் இப்படித்தானே ஆகும்! காற்றுள்ள போதே தூற்றிக்கொள்ள வேண்டும்.

*‘கனியேனும் வறியசெங் காயேனும்
உதிர்சருகு கந்தமு லங்களேனும்
கனல்வாதை வந்தெய்தின் அள்ளிப்பு
சித்துநான் கண்முடி மௌனியாகித்
தனியெஇ ருப்பதற் கெண்ணேன்
எண்ணமிது சாமிநீ அறியாததோ
சர்வபரி பூரண கண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே’*

என்று அவன் பாடுகிறான். மயானத்திலிருந்து திரும்பி வருகின்றான். மனத்தில் எழுந்த வைராக்கியம் மாயமாய்ப் பறந்து போகின்றது. இதுதான் மயான வைராக்கியம்.

தீமை, நன்மை

மனத்திண்மையே வைராக்கியமாகும். மனத்திண்மை அற்றவர்கள் ஒரு கொள்கையில் நிலைத்து நிற்க மாட்டார்கள். மன உறுதியுடையவர்கள் மலைபோல் உலையாது நிற்பார்கள். அவர் மெய் வருத்தம் பாரார். பசி நோக்கார். அருமையும் பாரார். அவமதிப்பும் கொள்ளார். மனவுறுதி கொண்டு அறநெறியில் நிற்கும் மாந்தரை இவ்வுலகம் போற்றும், அரிச்சந்திரன், வாய்மை என்னும் சத்திய நெறியில் வழுவாது நின்றான். பலவகையான சோதனைக்கு உட்பட்டான். பதியிழந்தான். பாலனை இழந்தான். படைத்த நிதி இழந்தான். இவ்வாறு ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எல்லாவற்றையும் இழந்து, ஈனத்தொழில் புரியும் காலத்தும் சத்தியத்தை விடாது பற்றி நின்றான்; தன்னைச் சோதிக்க முனிவரை நோக்கி,

*‘பதியி ழந்தனம், பாலனை யிழந்தனம், படைத்த
நிதியி ழந்தனம், இனிநமக் குளதென நினைக்கும்
கதி யிழக்கினும் கட்டுரை இழக்கிலேன்’*

என்றான். அது கேட்ட முனிவன், ‘மதியிழந்து, வாயிழந்து மானமும் இழந்து சென்றான்’ என்று அரிச்சந்திரன் சரித்திரம் கூறுகிறது.

இனி மனிதர்க்குரிய குணங்களிற் சிறந்தது பொறுமை என்பர். உள்ளம் கவர்ந்து எழுந்து ஓங்கும் சினத்தைக் காத்துக் கொள்ளும் குணமே என்றார் ஒரு கவிஞர். வெம்மை விளைவிப்பது கோபம். செம்மை விளைவிப்பது பொறுமை.

இத்தகைய பொறுமை மன உறுதியாலே வரும். பொறுமையின் தன்மையைத் தம் வாழ்க்கையிலே பொருந்தக் காட்டினார் ஏசுநாதர். தீயவர்கள் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டு சீறினார்கள். கழியால் அடித்தார்கள். காறியுமிழ்ந்தார்கள். முள்முடியைத் தலையிலே வைத்து அழுத்தினார்கள். கையிலே நெடுஞ்சிலுவையைக் கொடுத்து வீதியின் வழிக நடத்திச் சென்றார்கள். ஏசுநாதர் திருமுகம் சோர்ந்தது நாவுலர்ந்தது; கண் குழிந்தது. இத்தகைய இளைத்த மேனியில் கயவர்கள் பொறுத்தார் ஏசுநாதர்: சிலுவையில் அறைந்து துன்புறுத்தியவர்கள் மீது இரக்கமும் கொண்டார்; இறைவனை நோக்கி, எந்தையே! இவர் அறியாமல் செய்கின்றான். இவர்கள் பிழையை மன்னிக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார்கள். இத்தகைய இரும்பொறையையும் பெருங் கருணையையும் அழகாகப் பாடினார். கிருஸ்தவக் கம்பர் என்று புகழப்படுகின்ற கிருஷ்ணப்பிள்ளை.

தன்னரிய திருமேனி சதைப்புண்டு தவிப்பெய்தப்

பன்னரிய பலபாடு படும்போதும் பரிந்துளந்தாய்

இன்னதென அறிகில்லார் தாம்செய்வ திவர்பிழையை

மன்னியும் என்று எழிற்கனிவாய் மலர்ந்தார்தம் அருள்வள்ளல்'

என்ற பாட்டில் தீமை செய்தார்க்கும் நன்மை செய்த ஏசுநாதரை அருள் வள்ளல் என்று கவிஞர் போற்றியிருப்பது பொருத்தமுடையதன்றோ?

இராவணன் வைராக்கியம்

அரிச்சந்திரனும் ஏசுநாதரும் அறநெறியிலே வைராக்கியம் பூண்டவர்கள். இதற்கு மாறாகத் தவறான வழியிலே தலைப்பட்டு, விடாகண்டராக நின்றாரும் உண்டு. கற்பின் செல்வியாகிய சீதையைக் கவர்ந்து சென்று சிறையில் வைத்தான் இராவணன். சீதையை மீட்பதற்காக இராமன் இலங்கை மீது படையெடுத்தான். பெரும் போர் மூண்டது. இராவணன் மைந்தனாகிய இந்திரசித்தன் இலங்கையில் நிகரற்ற வீரன். அவன் வென்று வருவான் என்று எண்ணி இறுமாந்திருந்தான் இராவணன் போர்களத்தில் பகைவரது திறத்தை நன்றாகத் தெரிந்த இந்திரசித்தன் இராவணன் மாளிகையை அடைந்து. மன்னனைத்தொழுது 'ஐயனே, இன்று நடந்த போரில் நான் அரிய பெரிய படைக்கலன்களையெல்லாம் விடுத்தேன். அவை பகைவர் மீது செல்லவில்லை. ஆதலால் போருக்கு அஞ்சி இங்கு வந்துவிட்டேன் என்று கருதிவிடலாகாது. உன்பால் வைத்தஆசையால் ஒன்று சொல்லக் கருதி வந்தேன். சிறைப்படுத்திய சீதையை விட்டுவிட்டால், நாம் சீரும் சிறப்பும் சிதையாமல் வாழலாம். பகைவர் சீற்றம் தீர்வர். நம் நாட்டைவிட்டு நீங்குவர்.

பகையும் போரும் இன்றி நீ பண்பற்று வாழ்வாய். உன்பால் வைத்த அன்பினால் இதைச் சொன்னேன்' என்றான்.

அம்மொழி கேட்ட இராவணன், சிந்தை கலங்கிச் சீற்றம் தலைக்கொண்டான். எதிரே நின்ற இந்திரசித்தை நோக்கி பேதையே! நீ அறியாமற் பேசினான், உன்னை நம்பி இருக்கிறேன் என்று எண்ணினாயா? என் தோள்வலியை நம்பியே சீதையை எடுத்து வந்தேன். எடுத்து வந்த மங்கையைக் கொடுத்துவிடுதல் ஈனமன்றோ? மானமே உயிரினும் பெரிது. வீரப் புகழே வாழ்வினும் விரும்பத்தக்கது.

*“வென்றிலன் என்ற போதும் வேதமுள் ளளவும் யானும்
நின்றுள னன்றோ மற்றவ் விராமன்பேர் நிற்கு மாயின்
பொன்றுதல் ஒருகா லத்தும் தவிருமோ, பொதுமைத் தன்றோ
இன்றுளார் நாளை மாள்வார் புகழுக்கும் இறுதியுண்டோ”*

என்று சினந்து பேசினான். அதுகேட்ட இந்திரசித்தன் குன்று முட்டிய குருவிபோல மீண்டும் போர்க்களம் போந்தான்; அரும்போர் புரிந்து ஆவி துறந்தான். இறுதியில் இராவணனும் போர்புரிந்து மாண்டான்.

சூரன் வைராக்கியம்

தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் மற்றொரு சரித்திரமும் தவறான வைராக்கியத்தால் வரும் கேட்டைக் காட்டுகின்றது. சூரன் என்பவன் ஒரு பேரரசன்! வீரமகேந்திரம் என்னும் நகரில் அரசு வீற்றிருந்தான்; வானவர் நாட்டின் மீது படையெடுத்து இந்திரன் மகனாகிய சந்தனையும் தேவரையும் பிடித்துச் சிறை வைத்தான். அவர்களை விடுவிப்பதற்காக முருகன் படை எழுந்தது. சூரன் மகனாகிய பானுகோபன் அச்சேனையை எதிர்த்தான். வீரவேல் கொண்டு போர்புரியும் முருகனை ஒரு நாளும் வெல்ல முடியாது என்று நன்றாக உணர்ந்தான்; சூரனிடம் சென்று ‘அரசே, இன்று மாற்றார்மீது மாயப்படையை ஏவினேன். அதனினும் சிறந்த படைக்கலம் என்னிடம் இல்லை. அம் மாயப்படையும் பயனற்றுப் போயிற்று. நீ நெடுங்காலம் வாழவேண்டும். அரசாள வேண்டும் என்பது ஆசை. அவ்வாசையால் ஒன்று கூறுகின்றேன். வானவரை நீ சிறையினின்றும் விட்டுவிட்டால் படையெடுத்து வந்த முருகன் நம் நாட்டை விட்டு அகல்வான்; சீற்றம் தீர்வான். உன் அரசு நீடுழி வாழும் என்றான்.

அவ்வரை கேட்ட சூரன் பொங்கி எழுந்தான். மைந்தா! என் முன்னின்று என்ன பேசினாய்? வானவரை விட்டேனென்றால் என்னை யார் மதிப்பார்? இவ்வுலக வாழ்க்கை நிலையற்றதென்பதை நீ அறியாயோ? இளமையும் செல்வமும் வீரமும் ஏனைய பிறவும் அழிந்தே தீரும். அழியாமல் நிற்பது புகழ் ஒன்றே ஆதலால் என் ஆவி கொடுத்து அரும்புகழ் பெறவேனேயன்றி, வானவரை விடுவித்து வசையினுக்கு ஆளாகி வாழ மாட்டேன்.’

‘இறந்திட வரினும் அல்லாமல் இடுக்கண்ஒன் றுறினும் தம்பால்

பிறந்திடும் மாணம் தன்னை விடுவரோ பெரியர் ஆனோர்

சிறந்திடும் இரண்டு நாளைச் செல்வத்தை விரும்பி யானும்

துறந்திடேன் பிடித்த கொள்கை, சூரன்என் றொருபேர் பெற்றேன்’

என்று எரிந்து பேசினான். அதுகேட்ட பானுகோபன் அமாக்களம் போந்து, வீரப்போர் புரிந்து ஆவி துறந்தான். பின்னர் சூரனும் போர் செய்து மாண்டான். அரக்கர் தலைவனாகிய இராவணனும், அசுரர் தலைவனாகிய சூரனும் தவறான வழியில் சென்றார்கள். மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடா’ என்றபடி விடாக்கண்டராய் நின்றார்கள். வீழ்ந்து ஒழிந்தார்கள்.

மத வைராக்கியம்

மத வைராக்கியம் என்பது ஒன்றுண்டு, இவ்வுலகப் பொருட்களில் ஆசையற்று, கடவுளையே நினைத்து கசிந்து நிற்கும் நிலையே அது. திருவாசகத்தில் மாணிக்கவாசகர் இவ்வைராக்கியத்தின் தன்மையை விளக்கியருளினார்.

‘கொள்ளேன் புரந்தரன் மால் அயன் வாழ்வு குடிகெடினும்

நள்ளேன் நிதனடி யாரொடல் லால்நர கம்புகினும்

எள்ளேன் திருவரு ளாலேஇ ருக்கப் பெறின் இறைவா

உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல் லால் எங்கள் உத்தமனே’

என்பது ஓர் அருமைத் திருவாசகம் இத்தகைய வைராக்கியத்தைத் தம் வாழ்க்கையிலே காட்டிய பக்தர் பலராவர். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் கோதை என்னும் ஆண்டாள் தோன்றினாள். இளமையிலேயே அவள் பெருமாளிடம் பேரன்பு செலுத்தினாள்; அவர் திருப்புகழைப் பாடிப் பாடிப் பரவசமுற்றாள். அவள் மங்கைப் பருவமுற்றபோது பெற்றோர் மணம் பேசத் தொடங்கினார்கள். அதையறிந்த மங்கை ‘மனிதன் எவனையும் நான் மணக்கமாட்டேன்: மணிவண்ணனாகிய பெருமானையே மணப்பேன்’ என்றாள் இந்த மனத்தின்மையைக் கண்டு யாவரும் வியப்பும்

திகைப்பம் உற்றார்கள். ஆயினும் அவளன்பின் திறத்தினை அறிந்த திருவரங்கப் பெருமாள் அவளை ஏற்றுப் பேரருள் இன்பமளித்தார் என்று குருபரம்பரை என்னும் வரலாறு கூறுகின்றது.

இனி, சிவத் தொண்டர்களில் ஒருவராகிய திருநாவுக்கரசர் கொண்ட வைராக்கியத்தைச் சிறிது பார்ப்போம். தமிழ்நாட்டிலுள்ள சிவப்பதிகளை யெல்லாம் கண்டு வணங்கிய திருநாவுக்கரசர், கைலாச மலையில் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் கோலத்தைக் காண ஆசைப்பட்டார். எழுபது வயதிற்கு மேற்பட்ட முதுமைப் பருவத்தில் வடதிசையை நோக்கி நடந்தார். காசியை அடைந்து கங்கையையும் விசுவநாதரையும் கைதொழுதார்; இரவு பகலாக ஊண் உறக்கமின்றி நடந்து நடந்து, கால் இரண்டும் தேய்ந்தார். கைகளால் நடக்கத் தொடங்கினார். கையும் தேய்ந்தார்; உடம்பினால் உருண்டு உருண்டு சென்றார்; உடம்பு தேய்ந்தார்; நகர்வதற்கு முடியாமல் வழியிலே தங்கினார். அப்போது அவ்வழியாக முனிவர் ஒருவர் வந்தார். திருநாவுக்கரசரைக் கண்டு இரக்கங்கொண்டு, 'நீர் இங்கே எதற்காக வந்தீர்! என்றார், 'முனிவரே! ஐகலாசநாதனைக் கண்டு கும்பிடும் காதலால் வந்தேன்' என்று திருநாவுக்கரசர் மறுமொழி தந்தார். அதுகேட்ட முனிவர், கைலாச மலையாவது நீர் காண்பதாவது; வானவரும் காணமுடியாத அம்மலையை மானுடராகிய நீரோ காண வல்லீர்? வந்த வழியே சென்று சொந்த ஊரைச் சேரும் என்றார். முனிவர் சொன்ன சொற்களால் நாவுக்கரசர் சிறிதும் மனம் தளரவில்லை. தம் மனவறுதியைத் திறமாக எடுத்துரைத்தார்.

'ஆளும் நாயகன் கயிலையில் இருக்கைகண்டல்லால்

மாளும் இவ்வுடல் கொண்டுமீ னேன் என மறுத்தார்'.

முனிவராக வந்த சிவபெருமான் திருநாவுக்கரசரது வைராக்கியத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து, 'கைலாசக் கோலத்தைக் காட்டியருளினார் என்று பெரிய புராணம் கூறுகின்றது.

சுமய வைராக்கியம் போலவே சமுதாய வைராக்கியமும் உண்டு. தாழ்ந்தோரை உயர்த்துவோம் என்றும், நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காக உழைப்போம் என்றும் உறுதி கொண்டவர்கள் உயர்ந்தவர்கல்லரோ? இத்தகைய வைராக்கியம் பூண்டவர்கள் பிறர் தூற்றினால் வருத்த மாட்டார்கள். போற்றினாலும் மகிழவும் மாட்டார்கள். நயத்தினாலேனும் பயத்தினாலேனும் அவர் மனஉறுதியை மாற்ற

முடியாது.அவர்களே நினைத்ததை முடிக்கும் நீர்மையாளர் என்று திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

“எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியார்
திண்ணியராகப் பெறின்” என்பது திருக்குறள்

பழங்காலத்து அணிகலன்

- மயிலை சீனி வேங்கடசாமி

வேங்கடசாமி சென்னையின் மயிலாப்பூர் பகுதியில் 1900 இல் பிறந்தார். அவரது தந்தை ஒரு சித்த மருத்துவர். வேங்கடசாமியின் மூத்த அண்ணன் தந்தையைப் போல சித்த மருத்துவரானார். இரண்டாவது அண்ணன் சீனி கோவிந்தராஜன் ஒரு தமிழறிஞர். திருக்குறள் காமத்துப் பால் நாட்கள், திருமயிலை நான் மணிமாலை ஆகிய படைப்புகள் எழுதியவர். வேங்கடசாமி கோவிந்தராஜனிடம் தமிழ் பயின்றார். பின் மகாவிதவான் சண்முகம் பிள்ளை, பண்டித சற்குணர் ஆகியோரிடம் தமிழ் படித்தார். பின்னர் நீதிக்கட்சி நடத்திய திராவிடன் இதழின் ஆசிரியர் குழுவில் பணிக்கு சேர்ந்தார். ஓவியக்கலையில்

கொண்ட ஆர்வத்தால் சில காலம் எழும்பூர் ஓவியப்பள்ளியில் படித்தார் குடும்பப் பொருளாதாரச் சூழல் காரணமாக ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்று சாந்தோம் மாநகராட்சிப் பள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணிக்குச் சேர்ந்தார். ஓவியக்கலையில் கொண்ட ஆர்வத்தால் சில காலம் எழும்பூர் ஓவியப் பள்ளியில் படித்தார். குடும்பப் பொருளாதாரச் சூழல் காரணமாக ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்று சாந்தோம் மாநகராட்சிப் பள்ளியில் ஆசிரியராகப் பணிக்குச் சேர்ந்தார். .

தனது விடுமுறை நாட்களில் தமிழகமெங்குமுள்ள வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க இடங்களுக்கும், வழிபாட்டுத் தலங்களுக்கும் சென்று ஆய்வு செய்தார். தொல்லியல், கல்வெட்டியல், நாணவியல் ஆகிய துறைகளில் அரிய களப் பணியாற்றினார். தென்னிந்திய எழுத்து முறை கல்வெட்டுக்களைப் படித்து ஆராயும் திறன் பெற்றார். கன்னடம் மலையாளம் போன்ற மொழிகளையும் கற்றறிந்திருந்தார். இந்து சமய வரலாற்றாளர்கள் அதிகம் கவனம் செலுத்தாத சமண, புத்தசமய கோயில்களையும் தொல்லியல் களங்களையும் ஆய்வு செய்தார். இருமுறை (1963-64) சென்னைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவராகத் தேர்வு செய்யப்பட்டார்.

வேங்கடசாமியின் தமிழ்ப்பணியை பாரதிதாசன் பின்வரும் பாடல் மூலம் பாராட்டியுள்ளார்.

“தமிழையே வணிகமாக்கித்
தன்வீடும் மக்கள் சுற்றும்
தமிழிலே பிழைப்பதற்கும்
தலைமுறை தலைமுறைக்கும்
தமிழ் முதலாக்கிக் கொண்ட
பல்கலைத் தலைவன் எல்லாம்
தமிழ்ச் சீனி வேங்கடத்தின்
கால்தூசும் பெறாதார் என்பேன்”

நமது பாரதநாட்டிலே, பண்டைக் காலத்திலே, ஆண்களும் பெண்களும் நகைகளை அதிகமாக அணிந்திருந்தார்கள். அதிலும் சிறப்பாத் தமிழ்நாட்டு மக்கள் பலவிதமான நகைகளை அதிகமாக அணிந்தனர். அக்காலத்திலே ஆண்களும் பெண்களும் ஆடைகளைக் குறைவாகவும், நகைகளை அதிகமாகவும் அணிந்தார்கள். நகைகளை அதிகமாகவும் அணிந்தார்கள். நகைகளை எவ்வளவு அதிகமாக அணிகிறார்களோ அவ்வளவு நாகரிகமும் செல்வமும் உள்ளவர்கள்

என்று மதிக்கப்பட்டார்கள். இந்தக் காலத்தில் அதிகமான நகைகளை அணிகிறவர் அநாகரிகள் கருதப்படுகின்றனர். அதிகமாக நாகரிகம் பரவாத கிராமங்களிலுங்கூட இக்காலத்தில் நகைகள் அணிவதைக் குறைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

வெற்றுடம்பு

பண்டைக்காலத்து மக்கள் நிரம்ப நகைகளை அணிந்ததற்கும், இந்தக் காலத்து மக்கள் மிகக் குறைவாக நகைகளை அணிவதற்கும் முக்கியக் காரணங்கள் உண்டு. முற்காலத்திலே ஆண்களும் பெண்களும் மிகக் குறைந்த அளவில் ஆடை அணிந்தார்கள்; ஆனால் அதிகமாக நகைகளை அணிந்தார்கள். அவர்கள் அரையில் மட்டும் ஆடையுடுத்தி அரைக்குமேல் வெற்றுடம்பாக இருந்தார்கள். இந்தக் காலத்தில் அரையின் கீழே வேட்டியுடுத்தி, உடம்புக்குப் பனியன் ஜிப்பா, கமிசு, ஷர்ட்டு, கோட்டு முதலிய ஆடைகளை அணிந்து உடம்பை மறைப்பது போல, அக்காலத்து ஆண்கள் உடம்பில் சட்டையணிவது வழக்கம் இல்லை. அரைக்கு மேலே வெற்றுடம்பாக இருந்தார்கள். இக்காலத்துப் பெண்கள் இரவிக்கை, ஜாக்கட், புடவைகள் அணிந்து உடம்பை மறைப்பது போல, அக்காலத்துப் பெண்கள் உடம்பை மறைக்கவில்லை. அவர்கள் அரையின் கீழே மட்டும் ஆடையணிந்து அரைக்கு மேலே வெற்றுடம்பாக இருந்தார்கள்.

இக்காலத்து ஆண்களும் பெண்களும் பருத்தித் துணிகளையும் பட்டாடைகளையும் கால்முதல் கழுத்து வரையில் அணிந்து உடம்பு முழுவதையும் மறைப்பது போல, அக்காலத்து ஆண்களும், பெண்களும் உடம்பு முழுவதும் ஆடையினால் மறைக்க வில்லை. செல்வந்தர்களும் பிரபுக்களும் அரசர்களுங்கூட வெற்றுடம்பினராக இருந்தார்கள். உடம்பில் சட்டை அணிவதை அநாகரிகமாக அக்காலத்தவர் கருதினார்கள். அரசர்களிடம் ஊழியம் செய்த உத்தியோகஸ்தர் மட்டும் அக்காலத்தில் சட்டை அணிந்தனர். சட்டை அணிந்த உத்தியோகஸ்தனுக்குக் கஞ்சுகள் என்பது பெயர். சங்க காலத்திலே காஞ்சிபுரத்தில் இருந்து அரசாண்ட இளங்கிள்ளி என்னும் சோழ அரசனிடம் சட்டை அணிந்த கஞ்சர் உத்தியோகஸ்தராக இருந்ததை மணிமேகலை கூறுகிறது.

“வையங் காவலன் தன்பாற் சென்று

கைதொழு திறைஞ்சிக் கஞ்சுகள் உரைப்போன்”

என்று மணிமேகலை 28ஆம் காதை (177-178) கூறுகிறது.

சேரன் செங்குட்டுவனுடைய ஒற்றர் தலைவனாகிய நீலன் சட்டை அணிந்திருந்தான் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

“நீலன் முதலிய கஞ்சக மாக்கள்”

என்று சிலப்பதிகாரம், நடுகற் காதை (அடி 80) கூறுவதாகும்.

சாவகத் தீவின் அரசனான புண்ணியராசன், தரும சாவகன் என்னும் பௌத்த முனிவருடன் இருந்த மணிமேகலையைக் கண்டு இவள் யார் என்று கேட்டபோது, சட்டை அணிந்த அரசனுடைய உத்தியோகஸ்தன் அவள் யார் என்பதை அரசனுக்குக் கூறினான்.

“இங்கிணை இல்லா இவள் யார் என்னக்

காவலற் றொழுது கஞ்சகன் உரைப்போன்”

என்று மணிமேகலைக் காவியம் 25ஆம் காதை (அடி 10-1)கூறுவது காண்க.

தஞ்சாவூர்ப் பெருவுடையார் கோயிலிலே இருக்கிற சோழர் காலத்து ஓவியங்களில், அரசன் முதல் ஆண்டி வரையில், ஆண்பெண் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்த உருவங்கள் எல்லாம் அரைக்கு மேலே வெற்றுடம்பாக உள்ளன. ஆனால், அந்த ஓவியங்களில் கஞ்சகர் உருவங்கள் மட்டும் சட்டை அணிந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். இதுபோன்று, விந்திய மலைக்குத் தெற்கிலுள்ள பெயர் பெற்ற அஜந்தா மலைக் குகைகளில் எழுதப்பட்ட ஓவியங்களிலும், கஞ்சக மக்களைத் தவிர ஏனைய அரசர் முதலிய எல்லோரும் அரைக்குமேலே ஆடையில்லாமல் காணப்படுகின்றனர். கோயில்களில் காணப்படுகிற பழைய சிற்ப உருவங்கள் கூட அரைக்குக் கீழே ஆடையணிந்து மேற்பகுதி வெற்றுடம்பாக இருப்பதைக் காண்கிறோம். இந்த ஓவியங்களும் சிற்பங்களும் அக்காலத்து மக்கள் ஆடையணிந்த முறையை நன்றாகத் தெரிவிக்கின்றன.

மேலாடை

நமது நாட்டுப் பெண்மகளிர் இரவிக்கையினாலும் புடவையினாலும் உடம்பின் மேல்பகுதியை மறைக்கத் தொடங்கியது, ஐரோப்பியரும் முஸ்லீம்களும் நமது நாட்டுக்கு வந்தபிறகுதான். ஏறக்குறைய 400, 500 ஆண்டுகளாகத்தான் நமதுநாட்டுப் பெண்கள் மேலாடை அணிந்து வருகின்றனர். பெண்கள் மேலாடை அணியத் தொடங்கிய காலத்தில், உயர்ந்த சாதிப்பெண்கள் மட்டும் மேலாடை அணியலாம் என்றும், தாழ்த்தப்பட்ட சாதிப் பெண்கள் மேலாடை அணியக்கூடாது

என்று கட்டுப்படுத்தினார்கள். ‘மேல் சாதிக்காரர்கள். இதன் காரணமாக ‘மாச்சீலைக் கலகம்’ என்னும் கலகமும் சண்டையும் அக்காலத்தில் திவாங்கூரில் நிகழ்ந்ததை வரலாறு கூறுகிறது.

நமது நாட்டில் ஆடவரும் பெண்டிரும் மேலாடை அணியாமல் வெற்றுடம்பினராக இருந்த காலத்திலே, அவர்கள் உடம்பு முழுவதும் பலவிதமான நகைகளை அணிந்தார்கள். முக்கியமாக, அக்காலத்துப் பெண்கள் தலைமுதல் கால்வரையில் உடம்பு முழுவதும் நகைகளை அணிந்து ‘பொன் காய்த்த மரம்’ போலக் காணப்பட்டனர். பண்டைக்காலத்து மக்கள் வெற்றுடம்பினராக இருந்த காரணத்தினாலே, நகைகளை அதிகமாக அணிந்தார்கள் என்னும் காரணம் ஒரு புறம் இருக்க, அவர்கள் அதிகமாக நகைகளை அணிந்ததற்கு மற்றொரு காரணமும் உண்டு. பொன்னையும், பொருளையும் நம்பிக்கையுடன் பாதுகாத்து வைக்கும் வங்கி (பாங்கி) என்னும் சேமிப்பு நிலையங்கள் அக்காலத்தில் இல்லாதபடியினாலே, அவர்கள் தாங்கள் ஈட்டிய பொருள்களைப் பொன்னாலும், வெள்ளியாலும், முத்து மாணிக்கம் முதலிய நவரத்தினங்களினாலும் நகைகளைச் செய்து உடம்பிலே அழகாக அணிந்து கொண்டார்கள். நம்பிக்கையான சேமிப்பு நிலையங்கள் இருக்கிறபடியாலும், கால் முதல் கழுத்து வரையிலும் பட்டும் பருத்தியும் உடுத்தும் வழக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டபடியாலும் அதிகமாக நகைகளை அணிகிற வழக்கம் இப்போது இல்லை.

வளையல்

பண்டைக்காலத்தில் பெண்மணிகள் அணிந்த நகைகளைப் பற்றிக் கூறுவோம். நகைகளைப் பற்றிப் பேசும்போது, முதன் முதலில் கையணியாகிய வளைகளைப் பற்றிக் கூறவேண்டும். பண்டைக் காலத்தைப் போலவே இக்காலத்திலும் கைகளில் வளை அணிகிறார்கள். இக்காலத்தில் பொன் காப்பு, தங்க வளைகள், கண்ணாடி வளைகள் அணிகிறார்கள். கண்ணாடி வளைகை அணிவது, முகம்மதியர் நமது நாட்டக்கு வந்தபிறகு சுமார் 500 ஆண்டுகளாக ஏற்பட்ட வழக்கம். பொன் காப்பு அணியும் வழக்கம் நெடுங்காலமாக இருக்கிறது. ஆனால், பழைய காலத்தில் பெண்மணிகள் கைகளில் சங்கு வளைகளை அணிந்தார்கள். வளை என்றாலே சடங்கு என்று அர்த்தம். சங்கை வட்ட வடிவமாக அறுத்து செய்யப்பட்ட சங்கு வளைகளைப் பண்டைக் காலத்துப் பெண்மணிகள் அணிந்தார்கள்.

தமிழ்நாட்டில் மட்டும் அன்று; பாரதநாடு முழுவதிலும் பெண்மணிகள் சங்கு வளைகளை அணிந்த வழக்கம் முற்காலத்தில் இருந்தது. ஏழை மக்கள் சாதாரண இடம்புரிச் சங்கு வளைகளை அணிந்து கொண்டார்கள். செல்வம் உள்ளவர்கள் பூ வேலைகளும் கொடி வேலைகளும் செய்யப்பட்ட பலவித வர்ணங்கள் அமைந்த சங்கு வளைகளை அணிந்து கொண்டார்கள். பிரபுக்கள் குடும்பத்தையும் அரச குடும்பத்தையும் சேர்ந்த பெண்மணிகள் வலம்புரிச் சங்கு வளைகளை அணிந்தார்கள். இடம்புரிச் சங்கு வளைகளைவிட வலம்புரிச் சங்கு வளைகள் விலையுயர்ந்தவை.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் அரசி, தன்னுடைய கைகளில் பொன் வளைகளையும் வலம்புரி சங்கு வளைகளையும் அணிந்திருந்தாள் என்று நெடுநல்வாடை கூறுகிறது.

**“பொலந்தொடி நின்ற மயிர்வார் முன்கை
வலம்புரி வளையொடு கடிகைநூல் யாத்து”**

என்பது அது. (நெடுநல் அடி 141-142)

அரசர் முதல் ஆண்டி வரையில் எல்லாபட பெண்மணிகளும் அக்காலத்தில் சங்கு வளைகளைத்தான் அணிந்து கொண்டார்கள். கைம்பெண்கள் தமது கைகளில் அணிந்த சங்கு வளைகளை உடைத்துவிடுவர். கோவலன் மனைவி கண்ணகியார், தமது கணவன் இறந்தபிறகு தமது கைகளில் அணிந்திருந்த சங்கு வளைகளை உடைத்தெறிந்தார் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

அக்காலத்தில் பெண்கள் எல்லோரும் சங்கு வளை அணியும் வழக்கம் இருந்த படியினாலே கொற்கை. குமரி முதலிய இடங்களில் சங்கு குளிக்கும் தொழிலும், சங்கை அறுத்து வளை செய்யும் தொழிலும் பெருவாரியாக நிகழ்ந்தன. அக்காலத்தில் சங்குத் தொழில் முக்கியக் கைத்தொழிலாகவும், வாணிபப் பொருளாகவும் இருந்தது. காதுகளில் அணியும் குழையும், கைகளில் அணியும் மோதிரமும் கூடப் பண்டைக் காலத்தில் சங்கினால் செய்யப்பட்டன. பிற்காலத்தில் சங்குவளை அணிகிற பழக்கம் மறைந்துவிட்டபோது, சங்குத் தொழிலும் சங்கு வளை வாணிபமும் அடியோடு மறைந்து விட்டன. சங்குவளை மறைந்து போனாலும், இக்காலத்தில் தங்க வளைகள் வழக்கத்தில் இருந்து வருகின்றன.

காதணி

முற்காலத்தில் பெரு வழக்கமாக இருந்து இக்காலத்தில் மறைந்து கொண்டிருக்கிற பழைய நகை பாம்படம் என்பது; அது காதுக்கு அணிகிற கணமுள்ள பொன் நகையாகும். காதைக் குத்தித் துளையாக்கி, அத்துளையைக் கடிப்பு எனும் கணமான பொருளினால் பெரிய துளையாக வளரச் செய்து நீண்டு தொங்கும் காதிலே பெண்கள் குண்டலம், குழை, தோடு, பாம்படம் முதலிய நகைகளைப் பெண்மணிகள் அணிந்தார்கள். நீண்டு தொங்கும் காதிலே பெண்கள் பாம்படம் அணிந்தால், அது தோள் வரையில் தாழ்ந்து தொங்கும், ஆண் குழந்தையானாலும் பெண் குழந்தையானாலும் 5 வயது ஆனவுடன், மயிர் களைந்து காது குத்துவது வாழ்க்கையின் முக்கிய நிகழ்ச்சியாக இருந்தது. கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டில், பாண்டி நாட்டில் இருந்த பெரியாழ்வார் என்னும் வைணவ பக்தர் தமது பாசுரத்திலே, “கடிப்பு இட்டு வார் காது தாழ்ப் பெருக்கி” நீள்செவி வளர்த்த வழக்கத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். தாழ்ப் பெருக்கிய நீள் செவிகள் இக்காலத்தில் மறைந்து வருகின்றன. ஆனால், பாண்டி நாட்டிலே தாழ்ப்பெருக்கிய நீள் செவிகள் ஓரளவு இப்போதும் காணப்படுகின்றன.

பாம்படம் தவிர ஓலை என்னும் அணியையும் காதில் அணிந்தனர். பனை ஓலையைச் சுருட்டி அணிவதனால் ஓலை என்று பெயர் பெற்றது. செல்வர்கள் ஓலையைப் பொன்னால் செய்து அணிந்தார்கள். வயிரக் கற்கள் அழுத்திச் செய்யப்பட்ட வயிர ஓலைக்குச் ‘சந்திரபாணி’ என்னும் பெயர் வழங்கியது. கம்மல், வயிரத்தோடு முதலியவைகளும் பிற்காலத்தில் உருவாயின.

காதிலே அணியப்பட்ட மற்றொரு நகை குதம்பை என்பது பருத்த நீலமணியுடன் வைரக்கற்களைப் பதித்துச் செய்யப்படுகிறது இது கர்ணப்பூ என்றும், செவிப்பு என்றும் பெயருள்ள இன்னொரு வகையான காதணியையும் அக்காலத்துப் பெண்கள் அணிந்தனர்.

தலை

இனி, பெண்மணிகள் தலைக்கு அணிந்த அணிகலன்களைப் பார்ப்போம். சீதேவியார், வலம்புரி, தென்பல்லி, வடபல்லி என்னும் நகைகளை தலையில் அணியப்பட்டன. சீதேவியார் என்பது சூளாமணி இதற்கு இரத்தினச் சுட்டி,

ஐடைபில்லை என்றும் பெயர் உண்டு. தென்பல்லி, வடபல்லி என்பவை பல்லியின் உருவமாகச் செய்யப்பட்ட நகைகள், இவை தலையில் இடப்புறத்திலும் வலப்புறத்திலும் அணியப்பட்டன. தொய்யகம், வாசுசுட்டி என்னும் நகைகள் நவரத்தினங்களால் செய்யப்பட்டவை. இவை தலையின் நடுவில் மயிரின் பிரிவில் அணியப்பட்டன.

மூக்கு

மூக்குக்கு அணிந்த மூக்குத்தி, புல்லாக்கு என்னும் நகைகளைப் பற்றிப் பழைய நூல்களில் காணப்படவில்லை. இந்த நகைகள் அணிவது பிற்காலத்திலே வடநாட்டவர் தொடர்பினால் ஏற்பட்ட வழக்கம்.

கழுத்து

பெண்மணிகள் கழுத்துக்கும் பலவகையான அணிகளை அணிந்தார்கள். அவற்றில், வீரசங்கிலி என்பது சங்கிலிபோலப் பொன்னால் செய்யப்பட்டது. சரடு அல்லது ஞாண் என்பது கயிறு போலப் பொன்னால் செய்யப்பட்டது. பொன்னரி மாலை என்பது பொன்னாலும் இரத்தினங்களாலும் செய்யப்பட்ட அழகான ஆபரணம். முத்துமாலை, பவழமாலைகளும் கழுத்துக்கு அணியப்பட்டன. காசுமாலை என்பது பிற்காலத்தில் உண்டானது. இது பொற்காசுகளையும் பவுள்களையும் சேர்த்து அமையப்பட்டது. அட்டிகை என்னும் நகையும் கழுத்துக்கு அணியப்பட்டது. இது இரத்தினம், வைரம் முத்து முதலியவை பதிக்கப்பட்ட அணி, இதுவும் பிற்காலத்தில் தோன்றிய நகையாகும்.

மேகலை

மேகலை என்பது, பெண்மணிகள் அரையில் உடுத்த ஆடையின் மேல் அணியும் ஆபரணம் இது 32 முத்து வடங்களினால் பட்டையாக அமைக்கப்பட்ட அழகான அணிகலன் பிற்காலத்தில் இது தங்கத்தினாலும் வெள்ளியினாலும் செய்யப்பட்டு ஒட்டியானம் என்னும் பெயர் பெற்றது. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பெயர் பெற்ற நாட்டிய மடந்தையாகிய மாதவி, அரையில் நீலப்பட்டாடை உடுத்தி, அதன்மேல் முப்பத்திரண்டு முத்து வடத்தினால் செய்யப்பட்ட மேகலையை அணிந்தாள் என்று சிலப்பதிகாரக் காவியம் கூறுகிறது.

“பிறங்கிய முத்தரை முப்பத் திருசரத்

திற்றிகழ் பூந்துகில் நீமையின் உடஇ”

(சிலம்பு, கடலாடு காதை, அடி 87-88)

“பருமுத்தக் கோவை முப்பத்திரண்டாற் செய்த விரிசிகை என்னும் கலையை நீலநிறங் கிளரும் பூந்தொழிலையுடைய நீலச்சாதருடையின் மீதே உடுத்தென்க”

- அடியார்க்கு நல்லார் உரை.

சிலம்பு

பெண்கள் காலில் அணிந்த காலணிகளில் முக்கியமானது சிலம்பு, இதற்குச் குடைச்சூல் என்றும் நூபுரம் என்றும் பெயர் உண்டு. இதன் உள்ளே பரற்கற்கள் இடப்பட்டிருந்தால், காலில் அணிந்து நடக்கும்போது ஓசையுண்டாகும். இது சாதாரணமாக வெள்ளியினால் செய்யப்பட்டது. செல்வந்தர்களும் அரசர்களும் சிலம்பை பொன்னால் செய்து, அதனுள்ளே மாணிக்கத்தையும் முத்தையும் பரற்கற்களாக இடுவார்கள். பாண்டியன் இராணியாகிய பாண்டிமாதேவியின் காற்சிலம்பில் முத்துக்கள் பரற்கற்களாக இடப்பட்டிருந்தன என்றும், கோவலன் மனைவி கண்ணகியாரின் காற்சிலம்பில் மாணிக்கக் கற்கள் பரற்கற்களாக இடப்பட்டிருந்தன என்றும் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. பண்டைக் காலத்தில் பெண்களுக்குத் திருமணம் ஆனவுடனே சிலம்பு கழி நோன்பு என்னும் ஒரு சடக்கு நடைபெற்றது. சிலம்பு அணிகிற வழக்கம் மறைந்துபோன இந்தக் காலத்திலும் இருந்து வருகிறது. திருமணம் ஆனவுடனே மணமகனும் மணமகளும் முதன்முதலில் வீட்டுக்கு வரும்போது, அவர்களை வீட்டு வாயிலில் நிறுத்தி ஆலத்தி சுற்றி, நீரை மணமகள் காலில் ஊற்றுகிற வழக்கம் இன்றும் இருந்து வருகிறது. இது பழைய ‘சிலம்பு கழி நோன்பை’க் குறிக்கிறது போலும்,

பாடகம் என்னும் காலணி, சிலம்புக்கு மேலே அணியப்பட்டது. இதுவும் இப்போது வழக்கிழந்துவிட்டது. சதங்கை என்பது காலுக்கு அணியும் ஆபரணம், சலங்கை என்றும் கிண்கிணி என்றும் இதற்குப் பெயர் உண்டு.

குறங்கு செறி என்பது பெண்கள் காலுக்கு மேலே தொடையில் அணிந்து கொண்ட ஆபரணம், இக்காலத்திலே இது வழக்கத்தில் இல்லை. கடகம் என்பது மேல்கையில் அணிவது, இது மாணிக்கம் முதலிய கற்கள் பதித்துப் பொன்னால் செய்யப்படுவது, இதனை ஆடவரும் அணிந்தனர்.

மோதிரம்

கைவிரல்களுக்கும், கால்விரல்களுக்கும் மோதிரங்கள் அணியப்பட்டன. காலாழி, கால் பெருவிரலில் அணியப்பட்டது. மகரவாய் மோதிரம் என்பது கால் நடுவிரலில் அணியப்பட்டது. பீலி என்பது கால்விரலில் அணியப்பட்ட மோதிரம்.

கையில் சுண்டுவிரலுக்கு அடுத்த விரலில் அணியப்பட்ட மோதிரத்துக்குப் பகுவாய் மோதிரம் என்பது பெயர். மகர மீன் (வாளை மீன்) வாய் திறந்து அங்காந்திருப்பது போலச் செய்யப் பட்டிருக்கும். இதற்கு நெறி என்றும் பெயர் உண்டு. மணி மோதிரம் என்பது நடுவிரலில் அணியப்படுவது இதில் மாணிக்கக் கல் பதித்திருக்கும். ஆள்காட்டி என்னும் சுட்டுவிரலில் அணியப்படுவது மரகதமோதிரம்: இதற்கு மரகத மோதிரம், வட்டப்பூ என்றும் பெயர் உண்டு. இதன் நடுவில் பெரிய மரகதக் கல்லும் (பச்சைக்கல்), அதைச் சுற்றிலும் சிறு வைரக் கற்களும் பதித்திருக்கும். இக்காலத்திலே வெவ்வேறு வகையான மோதிரங்கள் கைவிரல்களில் அணியப்படுகின்றன.

ஏனாதி மோதிரம் என்னும் ஒருவகை மோதிரம் பண்டைக் காலத்தில் இருந்தது. ஏனாதி மோதிரத்தை எல்லோரும் அணிய முடியாது. சேனைத் தலைவர்களில் 'ஏனாதி' என்னும் பட்டம் பெற்றவர்கள் மாத்திரம் இந்த மோதிரத்தை அணிந்தார்கள். சேர சோழ பாண்டிய அரசர்கள் தமது சேனைத் தலைவரைப் பாராட்டி ஏனாதிப் பட்டம் அளிக்கும்போது, 'ஏனாதி மோதிரத்தை' அவர்கள் கை விரலில் அணிவிப்பார்கள். ஆகவே, ஏனாதி மோதிரம் சேனைத் தலைவருக்கு மட்டுந்தான் உரியதாக இருந்தது.

சைவ, வைணவக் கோயில்களிலே பலவகையான தெய்வ உருவங்களும் மனித உருவங்களும் கல்லிலும் செம்பிலும் செய்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. அந்த உருவங்களை ஊன்றிப் பார்ப்போமானால், அச்சிற்ப உருவங்கள் செய்யப்பட்ட காலத்தில் ஆண்களும் பெண்களும் அணிந்த நகைகளையும் உடைகளையும் அவற்றில் காணலாம். பழைய ஓவியங்களிலும் இவற்றைக் காணலாம். கலைக் கூடங்களாக விளங்குகிற நமது கோயில்கள் இதுபோன்ற பல துறை ஆராய்ச்சிகளுக்குப் பயன்படுகின்றன. ஆனால் பொது மக்கள் இந்தச் சிற்ப உருவங்களை ஊன்றி ஆராய்ந்து பார்க்காமலிருப்பது வருந்துதற்குரியது. இனியேனும் சிற்ப உருவங்களை ஊன்றிப் பார்த்து ஆராய்வார்களாக.

அலகு -3

நாடகம் பேரறிஞர் அண்ணா

சொல்வன்மைமிக்க பேரறிஞர் அவர்கள் தமிழகத்தின் காஞ்சி மாநகரில் திரு. நடராசர் - திருமதி. பங்காரு அம்மையார் என்னும் இருவர்க்கும் கி.பி.1909ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் திங்கள் 15-ஆம் நாள் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் அண்ணாதுரை.

சென்னை, பச்சையப்பன் கல்லூரியில் எம்.ஏ.பொருளாதாரம், படித்துப் பட்டம பெற்றார். கி.பி.1930இல் இராணி அம்மையாரை மணந்தார்.

பெரியாரின் சீடரான இவர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைத் தொடங்கினார். பல்வேறு எதிர்ப்புகளைச் சந்தித்தார். கி.பி.1967-ல் தமிழக முதல்வராகப் பொறுப்பேற்றார். தோற்றத்தில் எளிமையும் பழகுவதற்கு இனிமையும் கொண்டவர். கடமை,கன்னியம், கட்டுப்பாடு இவையே இவரது கொள்கைகள். இவரே தமிழகத்தில் இரு மொழிக் கொள்கையை அறிமுகப்படுத்தினார். இவரை அடுக்குச் சொல் அண்ணா என்று போற்றுவர். கல்கியால் 'தமிழ்நாட்டுப் பெர்னாட்ஷா' என்று பாராட்டப்பட்டவர்.

இவரது புகழ்மிக்க நாடகங்களில் வேலைக்காரி, ஓர் இரவு, சந்திரமோகன், நீதிதேவன் மயக்கம் என்பனவும் அடங்கும்.

திராவிட நாடு, காஞ்சி ஆகிய இதழ்களின் ஆசிரியராகவும் இருந்தார்.

இவர் 1969ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரித் திங்கள் 3-ம் நாள் இயற்கை எய்தினார். பல சாதனைகளுக்குச் சொந்தக்காரரான இவரது இறுதி ஊர்வலமும் சாதனை படைத்தது. 50 இலட்சம் மக்கள் கண்ணீர் வடித்துச் சென்றனர். உலகின் மிகப்பெரிய மரண ஊர்வலம் இது. என்று கின்னஸ் குறித்துள்ளது.

இவருடைய சிறு நாடகமான 'பாரதம்' நமக்குப் பாடப்பகுதியாக உள்ளது. இந்நாடகம் 'பாரதம்' எனும் தொகுப்பு நூலில் உள்ளது.

பாரதம்

இடம் : சிலுகுரி இரயிலடி

இருப்போர் : வங்க இளைஞர்கள்

நிலைமை : மனைவி மக்களுடன் அசாமியர் ஒருவர் இரயிலேற வருகிறார். அவரை, முறைத்துப் பார்க்கிறார்கள், வங்க இளைஞர்கள், அதுகண்டு, அவருக்கு இலேசாக அச்சம் தட்டுகிறது. எனினும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் இருக்கிறார்கள். வங்க இளைஞர்கள் தமக்குள் பேசிக் கொள்கின்றனர்.

“அதோ! அதோ! பார்! அசாம்பாரன்!”

“ஆமாம்! பார்த்தால் பிரமுகர் போலத் தெரிகிறது. குடும்பத்தோடு இருக்கிறார்”

“பிரமுகரானால் என்ன, பிச்சைக்காரரானால் என்ன! ஆசாமி அசாங்காரன்!”

“அது உண்மை”

“வேறு என்ன வேண்டும் காரணம்!”

“அது போதாதா? நமது மக்களை வெட்டி வீழ்த்துகிறார்கள். அசாமில் இந்த அசாமியர் இங்கு, துணிவாக உலாவுகிறார்கள். தங்களை யார், என்ன செய்ய முடியும் என்று!”

“தெரியும் அவர்களுக்கு, நாம் சொத்தைகள் என்று இல்லையானால், அசாமில் நம்மவர்கள் செத்துவிடுகிறார்கள். கீழே. இங்கு 'ராஜநடை' போடுகிறான்., ஒரு அசாமி, இது வங்காளம் என்பது தெரியாமல்.”

“வங்காளம் கோழைகளின் இருப்பிடமாகிவிட்டது என்ற எண்ணம்”

“சுபாஷ்பாபு இருந்திருந்தால் இப்படியா இருந்திருக்கும்”

“அதை ஏன் இப்போது எண்ணிக்கொள்கிறாய். சுபாஷ் சந்திரபோஸ், இருந்திருந்தால், டில்லிப் பேரரசே நம்மிடம் தான் இருந்திருக்கும்.

“இப்போது? அசாமிலே அடித்துத் துரத்துகிறார்கள்.”

“வெட்டிச் சாய்கிறார்கள்.”

“அதே அசாம் நாட்டான் அச்சமின்றி நடக்கிறான் இங்கு”

“வாய் திறவாதுதானே இருக்கிறோம்.

***

இடம் :இரயிலடியின் மற்றோர் புறம்

இருப்போர் : வங்கச் சிறுவர், சிறுமியர், துக்கம் கப்பிய நிலையில்.

நிலைமை : அவர்களை, வங்க இளைஞர்கள் பார்த்துவிட்டப் பரிதாபப்படுகிறார்கள்.

“வங்கத்தின் கதியைப் பார்த்தாயா?”

“வறுமை பிடித்தாட்டுகிறது”.

“வறுமை மட்டுமல்ல போலிருக்கிறது. பெரிய விபத்திலே சிக்கியவர்கள் போலத் தெரிகிறது”.

“கேட்டுப் பார்ப்போம்”

(சிறுவர்களை நோக்கி)

“நீங்களெல்லாம், வங்காளிகள்தானே?”

“ஆமாம், வங்காளிகள்தான்”....

“ஏன் அழுகிறீர்கள்?”

“எங்கள் அப்பா... அப்பா...”

“எங்கே போய்விட்டார்?”

“செத்துப் போய்விட்டார்?”

“ஐயோ, பாவம்! என்ன நோயோ?”

“கொன்றுவிட்டார்கள்... அசாமில்...”

“கேட்டாயா? ஆசாமியர் கொன்றுவிட்டார்கள், இந்தக் குழந்தைகளின் தகப்பனை, குடும்பம் கதறுகிறது.

“ஆனால், அதோ நிற்கிறான் அசாமியான்”

“நாம் இருக்கிறோம், மரக்கட்டைகளாக”

(அசாமியரை நோக்கி விரைந்து செல்கிறார்கள். தன்னை நோக்கி, வங்க இளைஞர்கள் வருவது கண்டு பீதி அடைகிறார். மனைவி பார்த்து, என்ன இது இத்தனை வங்க இளைஞர்கள் வருகிறார்களே நம்மை நோக்கி, கோபமாக என்று கூறுகிறார் பார்வையால், பயப்படாதே என்று மனைவிக்குத் தைரியம் கூறுகிறார். வங்க இளைஞர்கள் அருகே நெருங்கி வருகிறார்கள். வங்கச் சிறுவர்களும் உடன் வந்து நிற்கிறார்கள். வங்க இளைஞர்களில் துடிப்புள்ளவன், கோபமாக, அசாமியரைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்.)

“இந்தச் சிறுவர்களின் தகப்பனாரை கொன்ற கொலை பாதகன் யார்?”

“இந்தக் குழந்தைகளின் தகப்பனை கொன்று விட்டார்களா.. ஐயோ... பாவம்..”

“உருகுவது இருக்கட்டும், யார் அந்தக்கொலை பாதகன்?”

“எனக்கெப்படித்தம்பி, தெரியும்?”

“முறை கொண்டாடுவதை நிறுத்திக் கொள். கொலை நடைபெற்ற இடம். அசாம்”

“அசாமிலா? அக்ரமம், அக்ரமம்!”

“எது? நாங்கள் கேட்கிறோமே அதுவா?”

“அதல்ல அப்பா! கொலை செய்ததை. அக்ரமம் என்று கண்டிக்கிறேன். எவனாக இருந்தால் என்ன? கொலை, கொலைதான். அக்ரமம் தான் அதைச் சொன்னேன். ஆத்திரப்பட்டுப் பேசுகிறீர்களே!”

“செச்சே! ஆத்திரப்படலாமா, இதற்கு! நண்பர்களே! கேட்டுக் கொள்ளுங்கள், பெரியர் உபதேசம் செய்கிறார். வங்கத்திலிருந்து சென்று அரவிந்தகோஷ் உபதேசம் செய்தது அந்தக்காலம் வங்கம் வந்து அசாமியன் உபதேசம் செய்வது இந்தக் காலம்”.

“உபதேசம், சமாமன்யமாக அல்ல! படுகொலைகள் நடத்திவிட்டுப் பிறகு வங்கம் வந்து வெட்டுவோம் செத்து விழுவர் வங்கத்தார். உங்கள் மக்கள் என்றாலும் ஆத்திரமாகப் பேசாதீர்கள் என்று உபதேசம் செய்கிறார்”

“பேசாதீர்கள் என்றுதானே சொன்னார்..”

“பேசத்தானே தெரிகிறது நமக்கு...”

“வங்க இளைஞர்களே! ஏன் இப்படி வாய்க்கு வந்தபடி பேசுகிறீர்கள், எவனோ செய்துவிட்ட படுகொலைக்கு...”

“படுகொலை செய்தவன். அசாமியன்.”

“நீயும் ஒரு அசாமியன்!”

“இது வங்காளம்”

“வங்காளிகளை, அசாமியர் கொன்று குவித்தனர்.”

“இங்கு ஒரு அசாமியன் உலா வருகிறான்”

“வெட்டு”

“குத்து”

“கொல்லு”

(அசாமியர் தாக்கப்படுகிறார், மனைவி கதறித் துடித்திடக் கண்ட வங்க இளைஞர்கள் மாதிடம் பேசுகிறார்கள்.)

“கதறுகிறாயா! இப்படி எத்தனை வங்க மாதாக்கள், கதறினார்கள் தெரியுமா, அசாமில்.”

“அம்மா அதை எங்கே பார்த்திருக்கப் போகிறார்கள்”

“ஐயாமார்கள் செய்த வீரமான காரியம், அம்மாமார்களுக்குத் தெரியாமலா இருக்கும்?”

(அடிப்பட்டுக் கொண்ட நிலையிலும், அசாமியர் தன் மனைவியை வங்க இளைஞர்கள் துன்புறுத்துவது கண்டு, பதைபதைத்துப் பேசுகிறார்).

“அப்பா! அப்பா! என்னை அடியுங்க, உதையுங்கள்! அவளை ஒன்றும் செய்யாதீங்க. பெண்! பெண்ணென்றால் பேயும் இரங்குமாம்”.

“ஆமாம்! பேய்கூட இரக்கம் காட்டும் உண்மைதான். ஆனால் அசாமியர் காட்டினாரா இரக்கம்.”

“மானபங்கப் படுத்தினார்கள் வங்க நாட்டுப் பெண்களை

“அது அக்ரமம் - கண்டிக்கிறேன். அசாமியர் செய்தார்கள் என்றால், அது நிச்சயம் கண்டிக்கப்பட வேண்டியது தான்..”

“செய்தார்கள் என்றால்...!”

“ஐயா! பேசுகிறார் பொடி வைத்து! ஏய். அசாம் நாட்டுக்காரா! எங்கள் பெண்களை, உன்னுடைய அசாமியர் மானபங்கப்படுத்தினார்கள் என்று நாங்கள் சொல்வது பொய்யா?”

“இல்லையே, அப்பா! நான் அப்படிச் சொல்ல வில்லையே”

“ஆனால், நம்பமாட்டேன் என்கிறாய்”

“எப்படி நம்புவது? இந்தக் கலவர நேரத்தில், நிறைய வதந்திகள் கதை கட்டிவிடுவார்கள்.”

“புரிகிறதா. இந்த அசாமிகள் சொல்வது! நான் பார்க்கவில்லையே கண்களால் என்கிறான்.”

“வாயாடி! வாதாடுகிறான். சாமார்த்தியத்தைக் காட்டுகிறான்”.

“காட்டுப் பயல்கள் இன்று இப்படி ‘மேதாவி’ வேஷம் போட்டுக் கொண்டு திரிகிறார்கள்.”

“அடே! பேச்சு என்னவேண்டி இருக்கிறது. வங்கமே வந்து வாலாட்டுகிற இந்த வக்கிரபுத்திக்காரனை, செம்மையாக அடித்து...”

“... கொல்லவேண்டும்.”

“வேண்டாம்...”

“ஏன்? பாபம் என்கிறாயா?”

“அதல்ல நண்பா! இவனைக் கொன்று போட்டால், வங்கம் சீறினால் அசாமியர் என்ன கதியாவர் என்பது எப்படித் தெரியும்? அடித்துத் தூரத்தினால் ஆசாமி அசாம் சென்று கதறுவான். காயங்களைக் காட்டுவான்: புத்தி புகட்டுவான்.”

“அதுவும் சரிதான்! உதைத்து விரட்டுங்கள்.”

“எலும்புக்கு ஒரு அடியாக எண்ணி அடிக்க வேண்டும்.”

“ஆயுள் உள்ளவரை, தெரிய வேண்டும்..”

(அசாமியரைச் சூழ்ந்து கொண்டு தாக்குகிறார்கள். மனைவி துடிதுடித்து அழக்கண்டு, அடிபடுவதைவிட அதிக வேதனை ஏற்படுகிறது அசாம் நாட்டவருக்கு.)

“ஐயா! ஐயா! அடிக்காதீர்கள். உங்கள் காலில் விழுந்து கும்பிடுகிறேன். எவனோ செய்த அக்ரமத்துக்காக என்னைச் சித்திரவதை செய்வது தர்மமா, நியாயமா?”

“போய்க் கேள், உன் நாட்டுக்காரரை, வங்கத்தாரைத் தாக்கியது நியாயமா, தர்மமா என்று! தர்மம்! எதற்கு? உங்களிடம் எங்கள் நாட்டவர் உதை படுவது தான் தர்மமா!”

“போடுங்கள் செம்மையாக”

“ஐயா! அவர் அடி தாளமாட்டாராய்யா! ஐயயோ! இரத்தம் சொட்டுகிறதே ஈடு இரக்கம் காட்டக் கூடாதா? இந்தக் கொடுமையைத் தடுக்க யாரும் இல்லையா? எல்லோருக்குமா மனம் இரும்பாகிவிட்டது.”

“புலம்புதைப் பார்! அங்கே, கொளுத்தினார்களே, வங்கத்தானின் வீடுகளை! தீ சூழ்ந்து கொண்டது. தீயோர் துரத்தித் துரத்தித் தாக்கினார். தர்மமா ஐயா! என்று வங்கத்தார் கேட்டனர். கெஞ்சினர்.”

(அசாமியர், தாக்கப்படுகிறார். அவருடன் வந்த நண்பர் தாக்கப்படுகிறார்)

மனைவிக்கும் பலமான அடி

அசாமியருக்கு உடலில் பல இடங்களில் இரத்தக்காயம்

பல் உடைந்து கீழே விழுகிறது.

இங்கும் அங்குமாக உலவியபடி இந்தச் சம்பவத்தைப் பலர் பார்க்கிறார்கள்.

சிலர் சிரிக்கிறார்கள்.

பலர் கண்டும் காணாதது போலிருக்கிறார்கள்.

போலீஸ் வருகிறது.

துடியடி நடக்கிறது.

வங்காளிகள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து குவிகிறார்கள். கலகமும் குழப்பமும் அதிகமாகிறது.

போலீசார், அடிபட்ட அசாமியரை, பாதுகாப்பாக இரயில் நிலையத்து அறையில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்து விட்டு மேற்கொண்டு யாரும் வந்து அவர்களைத் தாக்காதிருக்கக் காவல் நிற்கிறார்கள்.

வெளியே, கோபம் கொந்தளிக்கும், நிலையில், வங்காளிகள் உள்ளனர்.

“பார்த்தாயா, போலீஸ் வந்துவிட்டது. அசாமியனைக் காப்பாற்ற!”

“வங்காளத்து அரசு இப்படி இருக்கிறது கலகத்தை அடக்குகிறதாம்! மாணமற்றவர்கள், இனப்பற்று இல்லாதவர்கள், மாண்டனர் வங்க நாட்டவர். அசாமில்! இங்கு அசாமியனுக்குப் பாதுகாப்பாம்!”

“நம்மவர்களை, அசாமியர் குத்திக் கொன்றபோது அசாம்நாட்டுப் போலீசு என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறது?”

“வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு இருந்திருக்கும்!”

“போலீசு, அசாமில் அக்கறையுடன் தன் கடமையைச் செய்திருந்தால் படுகொலைகள், சூறையாடுதல் நடத்திருக்குமா?”

“அடிபடுவது வங்காளி, அடிப்பவன் அசாமி, சரி என்று கண்டும் காணாதது போலிருந்துவிட்டது. அசாம் போலீஸ், இந்த அசகாயச் சூரர்களைப்பார், நம்மை அடித்து விரட்டுகிறார்கள்”.

“துப்பாக்கியைத் தூக்குகிறார்கள்”.

(பெருங்கூட்டம் கூடிவிட்டது கண்டு, போலீசு கலகத்தை அடக்க, சுடுவதுதான் வழி என்று உணருகிறது. துப்பாக்கி, பேசுகிறது! குண்டுகள் பாய்கின்றன! குண்டடிபட்ட, ஐந்து பேர் கீழே விழுகிறார்கள். பிணமாக, மற்றவர்கள் கலைந்து செல்கிறார்கள். ஐந்து பிணங்கள்! அணி அணியாக போலீசு, தாக்குண்ட நிலையில், அசாமியக் குடும்பம், கலகத்தை அடக்கிவிட்டு, வேறு கலகம் கிளம்பிடாமல் தடுக்கப் போலீசு சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்கிறது. அடிப்பட்டவர், போலீசு தலையிட்டால், தன் தலை தப்பியது என்பதை உணருகிறார். குண்டடிப்பட்டுக் கீழே வீழ்ந்த ஐவரைக் காணுகின்றனர். வங்க இளைஞர்கள்)

“சுட்டுத் தள்ளிவிட்டார்களே, துரைத்தனமா இது! வங்கத்திலே, அசாம் நாட்டவருக்காகவா போலீசு இருக்கிறது”.

“இனப்பற்று அற்றவர்கள் தானே இங்கு ஆட்சி நடத்துகிறார்கள்”

“இந்த ஆட்சியை ஒழித்துக் கட்டவேண்டும். சூடுசொரணை அற்றவர்களிடம் ஆட்சி இருக்கக்கூடாது! வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு என்ற முறையில், செயலாற்றுவோர், வேண்டும்”.

“இப்போது நடக்கக்கூடிய காரியமா, அது”

“நடக்கிற போது நடக்கட்டும் - இப்போது நாடு அறியட்டும் நமது வல்லமையை”

“இறந்தவர், ஐவர்!”

“அவல்லாம், வங்காளிகள்

(போலீசு மும்முரமாகக் கடமையைச் செய்யக் கண்டு, வங்க இளைஞர்கள் அசாமியரை அடிப்பதைப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தவர்கள்)

இன்று இது போதும்! நாளைக்குப் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று பேசியபடி கலைகிறார்கள்.

ஒழுக்கும் இரத்தத்தைத் துடைத்துக் கொள்கிறார் ஆசாமி.

அவர் மனைவி, கண்ணீர் வடிக்கிறார்.

சற்றுப் பலமான சத்தம் கேட்டால், அவர்களுக்கு நடுக்கம் ஏற்படுகிறது. கலகம் விளைவித்தோர், கலைந்து செல்கிறார்கள்.

இரயில் புறப்படுகிறது. கேலிக் கூச்சல் கிளம்புகிறது.

“போதாது உதை”

“என் கை வீங்க விட்டதப்பா, அடித்து அடித்து”.

“எவ்வளவு அடித்தாலும் போதாதே! அவ்வளவு அக்ரமல்லவா செய்கிறார்கள்”.

“நாம் நியாயம் கேட்கிறோம். சற்று உரத்த குரலில்”

“கேட்கிறோம்! கிடைக்கிறதா?”

“நிச்சயம் கிடைக்கும் நீதி நிலைக்கும்.”

(இரயில் கிளம்புகிறது. அடிப்பட்ட அசாமியக் குடும்பம், கண்ணீரும் கம்பலையும் இரயிலேறுகின்றனர்.)

இடம் : கௌஹத்தி, இரயிலடி

இருப்போர் : வங்கத்தில் அடிப்பட்டு குடும்பம்

நிலைமை : வங்கத்தில், தாக்கப்பட்டு, போலீசால் காப்பாற்றப்பட்டு, உயிர்தப்பி, அசாமிய குடும்பத்தார் வருவதறிந்து அசாமியர் கூடியுள்ளனர்.

“பார்த்தாயா, பயல்களின் மண்டைக் கர்வத்தை? பட்டப்பகலில், பகிரங்கமாக இரயிலடியில் மடக்கிக் கொண்டு, அடித்திருக்கிறார்கள்.”

“சட்டசபை உறுப்பினர் என்று சொல்லாமலா இருந்திருப்பார், பாவம்”

“சொல்லியிருப்பார்! நீ யாராக இருந்தால் என்ன! மந்திரியாகவே இரு! அசாமியன் தானே! என்று சொக்கரித்திருப்பார்கள்.”

“இங்கு? குடல் தெறிக்க ஓடினார்கள்.”

“ஓடினது மட்டுமா! காலைப்பிடித்துக் கொண்டு கெஞ்சினார்கள்”

“தலை தப்பினால் போதும் என்று, திகில் கொண்டு ஓடினர்.”

“காரித்துப்பினோம் - காலால உதைத்தோம் - கடுமையாகத் தாக்கினோம். கப்சிப்! வாய் திறக்கவில்லை.”

“அட, அதுமட்டுமா! கூடவரும் பெண்ணைப் பிடித்திழுத்தான், ஆடையை உருவினான். நம்ம அசாமி ஒருவன் - அவள் அலறினாள்! அந்த ஆடவன் திருதிருவென்று விழித்தானே தவிர எதிர்க்க முடிந்ததா?

“கோழைகள்.”

“இங்கு! ஆனால் அங்கு?”

“தனியாகச் சிக்கிக் கொண்டார். பாவம்! அடித்து நாசாக்கினார்கள்”.

“வட்டியும் முதலுமாகத் தரவேண்டும்”.

“இலேசான அடி உதையா, கிடைத்தது அதுகளுக்கு.”

(இரயில் வந்து நிற்கிறது. அடிபட்ட அசாமியன் குடும்பத்தாரிடம், பலர்சென்று ஆறுதல் கூறுகிறார்கள்.)

“பலமான அடியோ?”

“ஆமாம்! உடலெங்கும்”

“அந்தக் காலிகளைப் போலீசு ஓடுக்க வரவேயில்லையா?”

“வந்திருக்கும், கலகம் முற்றிய பிறகு”.

“கூட்டம் எவ்வளவு இருக்கும்”

“முதலில் பத்து இருபது பேர்தான்! ஆனால், எப்படியோ செய்தி காட்டுத் தீப்போலப் பரவிவிட்டது. பெருங்கூட்டம் கூடிவிட்டது. ஆறாயிரத்துக் குறைவாக இராது, கூட்டத்திலிருந்தோர்.”

“போலீசு வந்து, என்ன செய்தது?”

“என்ன செய்ய முடியும் அவ்வளவு பெரிய கூட்டத்தை.”

“போலீசு, தடி தூக்கியதும், காலிகள் கேட்டிருப்பார்கள். நீயும் வங்காளிதானே! உன் உடம்பிலே ஓடுவது வங்காளி இன இரத்தம்தானே! வங்காளியை அடிக்க எப்படி மனம் இடம் கொடுத்தது? பாசம் இல்லையா, பந்தம் இல்லையா? என்றெல்லாம்.”

“போலீசுக்காரரே, தடுமாறிப் போயிருப்பார்கள்.”

“நிச்சயமாக! அவர்கள் வங்காளிகள் தானே!”

“பாவம்” நன்றாக அடித்துவிட்டார்கள். போலீசு முட்டும், கடுமையான நடவடிக்கையைத் துரிதமாக எடுத்திருந்தால், காலிகள் கூட்டம் தலைதெறிக்க ஓடிவிட்டிருக்கும்.”

“போலீசு நல்லபடி வேலை செய்தது, நண்பர்களே! இல்லாவிட்டால், நான் கொல்லப்பட்டுப் போயிருப்பேன், காலிகளை விரட்டி அடித்தனர் சுடச்சுடச் செய்தனர்.”

“துப்பாக்கியாலா..?”

“ஆமாம் ஐந்து பேரைச் சுட்டு...”

“சுட்டு...?”

“சுட்டுக் கொன்றனர்”

“ஐந்து பேர், செத்தார்களா?”

“ஐந்தே ஐந்து பிணங்கள்தானா”

“மற்றவர்கள் ஓடித் தப்பித்துக் கொண்டிருப்பர்”

“இப்போதாவது தெரிகிறதா வங்கத்தானுக்கு இடம் கொடுத்தால் என்ன கதி என்பதும், வங்கத்தானிடம் தப்பித் தவறி சிக்கிக் கொண்டால், எவ்வளவு கொடுமை செய்வார்கள் என்பதும்.”

“உனக்குத் தெரிகிறது. எனக்குத் தெரிகிறது. ஆனால் ஊராள வந்திருக்கிறார்களே நம்ம மந்திரிகள், அவர்களுக்கு தெரிகிறதா?”

“தெரியக் கூடிய இடத்திலா அவர்கள் இருக்கிறார்கள் பதவியில் புரண்டு கிடப்போருக்கு பமாரர் படுகொலை செய்யப்பட்டால் கூட, மனம் பதறாதே!

“புத்திமதி கூறுகிறார்கள். ஒற்றுமை வேண்டும்! அமைதி வேண்டும்! சட்டத்தைக் குலைக்கக்கூடாது என்றெல்லாம், அறிவுரை பேசுகிறார்கள்.”

“அமைச்சர்கள்! அடிபடுவன், அசாமியன்...”

“இவர்கள் மட்டும்?”

“நாட்டுப்பற்று மொழிப்பற்று, இனப்பற்று, அற்றவர்களின் பிடியில் அசாம் சிக்கிக் கிடக்கிற வரையில் எல்லாக் கொடுமைகளையும் இழிவுகளையும் நாம் சுமந்து தீர வேண்டும் வேறு வழி?”

(அடிப்பட்ட அசாமியரை நெருங்கி, அன்புரை கூறுகின்றனர். பத்திரிக்கைச் செய்தி சேகரிப்போர், வரக்கண்டு, வழிவிட்டு, அவரிடம் பேசுகிறார்கள்.)

“விரிவாக எழுதவேண்டும், வங்காளிகளின் அக்கிரமச் செயலைப் பற்றி.”

“தடைஎன்ன? அதற்காகத்தான், அவரிடமே தகவல் கேட்டு அறிய வந்திருக்கிறேன்.”

“அசாம் இதழ்தானே?”

“ஆமாம்! வங்காள இதழ்க்காரன், வருவானா இதைக்கேட்க!”

“ஐயா! பெரியவரே! இதோ பத்திரிக்கை நிருபர், ஒன்றுவிடாமல் சொல்லுங்கள் விளக்கமாக.”

“அவர்கள் போட்ட காட்டுக்கூச்சல், மூட்டிய கலகம், தாக்கிய கொடுமை எல்லாவற்றையும்...”

“பெண்ணென்று கூடப்பாராமல், தாக்கின அக்ரமத்தைச் சொல்லுங்கள்”

“விவரமாக இதழில் வெளியிட்டால்தான், உனக்கு உண்மை தெரியும்”

“விவரமாக வெளியிடுகிறேன். நான் அசாமியன் அல்லவா?”

“அந்த உணர்ச்சி இருக்க வேண்டும்...”

“இருக்கக் கூடாதாமே! இந்தியர் என்ற பேச்சுப் பேசி, எல்லாச்சுகமும் பெற்று வாழ்பவர்கள்!!”

“அப்படியே நல்லுங்கள், மனைவியுடன் போட்டோ எடுக்கட்டும் - பத்திரிக்கையில் போட.”

“தாங்கள் ஒரு பிரமுகர் என்று தெரிந்தும் தாக்கினர்?”

“அசாமியன் என்ற உடன் தாக்குகிறார்கள்.”

“அவ்வளவு வெறி?”

“அப்படித்தான் காணப்படுகிறது.”

“போலீச...?”

“துப்பாக்கியால் சுட்டுத்தான், கூட்டத்தை அடக்க முடிந்தது”.

“ஐந்து பேர் செத்தனராதே?”

“ஆமாம்! போலீசு மீது கற்களை வீசினார்கள். சிறிது ஏமாந்திருந்தால், பெரிய ஆபத்துத்தான் அதனால் தான், கூட வேண்டி வந்தது.”

“போலீசு, தன் பாதுகாப்புக்காகச் சுட்டது?”

“ஆமாம்...”

“கேட்டாயா, நண்பா! நமது நாட்டவர் அடிப்பட்டார், அவரை இம்சை செய்தார்களே, அதற்காக அல்ல போலீசு, சுட்டது. அவர்கள் தங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத்தான் சுட்டிருக்கிறார்கள். ஐயா! பத்திரிக்கை நிருபரே! இதை விளக்கமாக இதழில் வெளியிடுங்கள்.”

“அப்படியே! ஐயாவே, கொடுத்தால் எல்லாத் தகவலையும்...”

“வீட்டுக்கு வாரும், முழு விவரம் கூறுகிறேன்.”

(அடிப்பட்டவர் வீடு செநல்லக் கிளம்புகிறார். அசாமியர். வங்காளிகள் ஒழிக! வங்காளியே! ஓடிப்போ! அசாமியரே! ஒன்று படுக! என்று முழக்கம் எழுப்புகின்றனர். அடிப்பட்ட அசாமியருடன் வந்த சிறுமி தன் தாயைப் பார்த்துக் கேட்கிறாள்.)

“அம்மா! அம்மா இங்கேயும், அங்கே கூச்சலிட்டார்களே, அதுபோலவே கூவுகிறார்களே... பயமாக இருக்கிறதே...”

“பயப்படாதே! இவர்கள் நம்மவர்கள்.”

“காலிகள் அல்லவா? அங்கே காலிகள் அட்டகாசம் என்று சொன்னாயே, அதே போலத்தானே இவர்களும் கூச்சலிடுகிறார்கள்.”

“அது வேறு! இது வேறு கண்ணை! இவர்கள் நம்மவர்கள், நம்மை ஒன்றும் செய்யமாட்டார்கள்.”

“வெட்டுவோம்! குத்துவோம்! என்று அங்கே, கூச்சலிட்டார்களே. இவர்களும் கூவுகிறார்களே, அம்மா! இவர்களும், வெட்டுவார்களே...”

“செச்சே! அப்படிச் சொல்லாதே! இவர்கள், வெட்டுவோம், குத்துவோம் என்று கூறுவது, நமக்காக அல்ல, வங்காளத்தான்களுக்காக!”

“வங்காளியைக் கண்டால், வெட்டுவார்களா அம்மா!”

“ஆமாம்! சும்மா விடுவார்களா!”

“செச்சே! இது என்னம்மா அக்ரமம்! வங்காளத்திலே, அசாமியரை வெட்டுவார்கள் - அசாமிலே வங்காளியை வெட்டுவார்கள் என்றால்... நாடா, காடா?”

“உரக்கப் பேசாதே, கண்ணை! கோபிப்பார்கள்!”

“உள்ளதைச் சொன்னாலே..?”

(வீடு செல்கின்றனர்.)

(சென்ற திங்கள் நடந்த அசாம் கலகத்தின் போது வங்கம் சென்று திரும்பிய கோஸ்வாமி எனும் சட்டமன்ற உறுப்பினர் சிலுகுரி இரயிலடியில், வங்காளிகளால் தாக்கப்பட்டார்.)

அந்தச் செய்தியைப் பின்னணியாகக் கொண்டு, இந்த ‘நாடக வடிவம்’ அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கோஸ்வாமி, அசாம் மாநில சட்டமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்.

வங்காளத்தில், அவருக்கு நேரிட்ட விபத்துப்பற்றி, இதழ்களில் செய்தி வெளியிட்டிருக்கிறார்.

அந்தச் செய்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டு தீட்டப்பட்டது. இந்த “நாட்டில் நடப்பது”

டாக்டர் ஆறு. அழகப்பன் கொல்லிப்பாவை

இராமநாதபுரம் மாவட்டம் ஆத்தங்குடியில் 10.08.1937-ல் பிறந்த இவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலை பயின்று அப்பல்கலைக் கழகத்திலேயே பணியில் சேர்ந்தார். படிப்படியாகப் பணி உயர்வு பெற்றுத் தமிழ்த் துறைத் தலைவரானார். இடையில் சில ஆண்டுகள் சென்னை எழும்பூரில் தமிழ், வடமொழி பிற இந்தி மொழி ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் இயக்குநராகவும் பணிபுரிந்தார்.

நாட்டுப்புறவியலும் நாடகமும் இவருக்கு இரு கண்களாக விளங்குவன. நாட்டுப்புறவியலில் ‘தாலாட்டுகள் ஐந்நூறு’ என்ற தலைப்பில் ஆய்வு செய்து எம்.லிட்., பட்டமும், நாடகத்துறையில் ‘தமிழ் நாடகங்களின் பரிணாம வளர்ச்சி’ என்ற தலைப்பில் ஆய்வு மேற்கொண்டு முனைவர் (டாக்டர்) பட்டமும் பெற்றார்.

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் பலவற்றைச் சேகரித்த இவர் அப்பாடல்களின் அமைப்பையும் வகைகளையும் அவை வரலாற்றிற்குத் துணையாக அமைவதையும் விளக்கும் வகையில் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் - திறனாய்வு என்ற அரிய நூலை வெளியிட்டுள்ளார்.

நாடகத் தமிழிலும் நாடகம் படைத்தல், நாடகம் பற்றி ஆராய்தல், நாடகத்திற்கென இதழ் நடத்துதல் என மூவகையில் முனைந்து செயலாற்றியிருக்கிறார். வரலாற்று நாடகங்கள், வாழ்க்கை வரலாற்று நாடகங்கள், சமூக நாடகங்கள், எள்ளல் நாடகங்கள், இலக்கிய நாடகங்கள் என ஐவகை நாடகங்களைப் படைத்துள்ளார்.

சங்க இலக்கியப் பாக்கள் தரும் செய்திகளின் அடிப்படையில் இவரால் புணையப்பட்ட நாடகங்களின் தொகுப்பாக ‘நாடகச் செல்வம்’ என்ற நூல் விளங்குகிறது. அந்த நாடகங்களுள் ஒன்றான ‘கொல்லிப்பாவை’ இங்குப் பாடமாக இடம் பெற்றுள்ளது.

கொல்லிப்பாவை

டாக்டர் ஆறு. அழகப்பன்

சேலம் மாவட்டத்தில், ஆத்தூர், நாமக்கல் கூற்றத்தில் பதினேழு கல் நீளத்தினைக் கொண்ட நீண்ட ஒரு குன்றுத்தொடர் உள்ளது. ஆழமான குறுகிய பள்ளத்தாக்குகளையும், நீர்நிலைகளையும் கனி தரும் மரங்களையும் தேனினையும் கொண்ட அந்தக் குன்றுக்குக் கொல்லி மலை என்று பெயர். அந்த மலையில் கொல்லிப்பாவை என்ற பெயரினைப் பெற்ற அழகிய பாவை ஒன்று இருந்ததாகச் சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. அந்தப் பாவையைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் செய்திகளின் அடிப்படையில் எழுந்த நாடகம்.

நாடக உறுப்பினர்கள்

- ஓரி : கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன்; கொல்லி மலைத்தலைவன்.
- மாரி : ஓரியின் மனைவி
- காரி : கடையெழு வல்லங்களின் ஒருவன், கோவிலூர் மன்னன்; மலையமான் திருமுடிக்காரி என்றும் அழைக்கப்படுபவன்.
- இரும்பொறை : சேர மன்னன்; 'தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறை' என்ற பெயரினைப் பெற்றவன்; பதிற்றுப்பத்தில் எட்டாம் பத்தின் தலைவன்.
- அரிசில் கிழார் : பதிற்றுப்பத்தில் சேரன் இரும்பொறையைச் சிறப்பிக்கும் எட்டாம் பத்தின் ஆசிரியர்; குறுந்தொகையில் ஒரு பாட்டும். புறநானூற்றில் ஏழு பாடல்களும் பாடியவர்.
- வன்பரணர் : ஓரியின் நண்பர். நற்றிணையில் ஒரு பாட்டும், புறநானூற்றில் ஆறு பாட்டும் பாடியவர். மற்றும் தச்சர், அமைச்சர், படைத்தலைவர், விறலி, இசைப் பாணர்கள், வீரர்கள் ஒற்றன் முதலியவர்கள்.

காட்சி -1

- உறுப்பினர்கள் : பெருஞ்சேரலிரும்பொறை, அரிசில்கிழார், மலையமான் திருமுடிக்காரி, தச்சர், அமைச்சர், படைத்தலைவன், ஒற்றன்.
- இடம் :சேரநாடு, வஞ்சி மாநகர்.
- காட்சி அமைப்பு :சேரன் பெருஞ்சேரலிரும்பொறை சேர நாட்டெல்லையைப் பெருக்கவும், அதன் காரணமாக விற்கொடியைப் பகைப் புலமெங்கும் பட்டொளி வீசிப் பறக்கச் செய்யவும் விரும்பினான். ஆதலின், வலிய வந்த போர்களிலும், தானாகப் படையெடுத்து நடத்திய போர்களிலும் வெற்றி நங்கையைத் தழுவிப் புலவர்கள் பாடும் பெரும்புகழுக்கு ஆளானான். சென்ற இடமெல்லாம் வென்று திரும்பிய இரும்பொறை, அவன் நாட்டிலுள்ள அயிரை மலையில் உள்ள சேரர் குலத்திற்கும் குடிக்கும் உரிய தெய்வமாகிய கொற்றவைக்குப் பெரிய விழாவொன்று எடுக்க ஏற்பாடு செய்தான். அவ்விழாவில் பகை வேந்தர்களின் யானைகளைக் கதறக் கதற அறுத்துத் தோந்தெடுக்கப்பட்ட நந்தத்தால் செய்த கட்டிலில் கொற்றவையை வைத்து வழிபாடு செய்ய விரும்பினான். இரும்பொறையின் இவ்வெண்ணத்தை நிறைவேற்ற அரண்மனையை ஒட்டி உள்ள கலைக்கூடம் ஒன்றில் தச்சர்கள் யானைத்தந்தத்தால் கட்டில் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். யானைத்தந்தங்கள் குவியல் குவியல்களாக வைக்கப்பட்டுள்ளன. இரும்பொறை கலைக்கூடத்தில் கட்டில் செய்வதைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டு வருகிறான். படைத்தலைவர்கள் இரும்பொறையின் பின் வருகின்றனர்.

பெருஞ்சேரலிரும்

பொறை : (தலைமைத் தச்சரைப் பார்த்து) கொற்றவை எழுந்தருளும் தெய்வக்கட்டில் உருவாக எத்தனை நாளாகும்?

த.தச்சர் : (வணங்கி) ஒரு தினங்களுக்கு முடித்துவிடுகின்றோம்.

இரும் : நல்லது. அடுத்த முழுமதி நாளன்று கொற்றவைக்கு விழாவெடுக்க நினைத்திருக்கின்றேன். அதற்குள் உருவாக்கிவிடுங்கள்.

த.தச்சர் : (பணிந்து) அப்படியே, அரசர் விருப்பப்படி நிறைவேற்றி விடுகின்றோம். (பெருஞ்சேரலிரும் பொறை நடந்து கொண்டு, குவியல் குவியலாகக் கொட்டிக் கிடக்கும் தந்தங்களைச் சுட்டிக் காட்டிக் கொண்டு உரையாடுகிறான்)

இரும் : படைத்தலைவரே! இந்தத் தந்தக் குவியல் எந்தப் போரில் பெற்றது?

படைத்தலைவன் : ஆயர் தலைவனாம் கழுவுகளைக் கொல்லிக் கூற்றத்தில் வெற்றி கண்டபோது, அவனது பட்டத்து யானையைக் கொண்டு பெற்ற தந்தங்கள்!

இரும் : கழுவுள் பெரும் குறும்புக்காரன், காதில் புகுந்த எறும்புபோல் கடுந்தொல்லை தந்த கொண்டிருந்தான். கடைசியில் காலடியில் வீழ்ந்து உயிர்ப்பிச்சை பெற்றான். போகட்டும்! வாழட்டும். (மற்றொரு குவியலைக்காட்டி) இந்தக் குவியல் எங்கு பெற்றது?

படைத் : கொங்குநாட்டு வேளிரைக் கொன்றபொழுது பெற்றது?

இரும் : (சிரித்துக் கொண்டு) நம் படைகளை எதிர்த்து நிற்க ஆற்றாது குதிகால் பிடரியில் பட 'சூய்யோ' 'முறையோ' என்று ஓடிய கொங்குவேளரிடம் பெற்றவைகளா! சரி, இந்தக் குவியல்?

படைத் : சோழரிடம் பெற்றவைகள்

இரும் : நகைத்து) புலிக்கொடியோன் பட்டத்து யானைகளா? ஐயோ, எவ்வளவு இரங்கத்தக்கன! நல்ல பெண்ணின் நாணத்தைப் போல வெட்கப்பட்டுக் கிடக்கின்றன! (புலவர் அரிசில்கிழார் வருகிறார்)

அரிசில்கிழார் : அதிலென்ன ஐயம்! இரும்பொறையை எதிர்த்தால் எஞ்சுவது எலும்புகள்தாமே! இதுதானே நடந்த வரலாறு.

இரும் : ஓ! புலவர் அரிசில்கிழாரா! வாருங்கள்! பாருங்கள் பகைவர்களின் எலும்புகளை!

அரிசில்கிழார் : வேந்தே! உன் வீரத்தை அறியாதவர்கள், அறியாமை படைத்த வர்களே தவிர, உன்னோடு பொருதும் ஆற்றல் படைத்தவர்களல்லர். உன் வீரம் நான் அறியாததா, அல்லது நாடு அறியாததா? உன்னால உருவாக்கப்படும் இந்தத் தந்தக் கட்டிலில் கொற்றவை அமரும் பொழுதுகூட உன் வீரத்தைக் கண்டு சிறிது அஞ்சுவாள்.

- இரும் :இந்நிலத்தில் எனக்கு இனி ஒரு பகைவரும் இல்லை. எத்திக்கும் என்னாட்சி! எங்கும் விற்கொடி!
- அமைச் :(குறுக்கிட்டு) இல்லை! நம் நாட்டோடு சேராமல் கொல்லிமலை ஒன்று தனித்திருக்கின்றது. ஓரி என்ற பெயருடைய ஒரு சிறுவேளிர் மன்னர் அதனை ஆண்டுகொண்டிருக்கின்றார்.
- இரும் :வேளிர் குலமா? போரிட எனக்கு வெட்கமாக இருக்கிறது. வெற்றியும் வீரமும் எதிர்ப்பவர்களைப் பொறுத்துத்தான் கணக்கிடப்படும்.
- அமைச் :வேளிர் என்று போர் செய்ய வெறுத்தாலும், அவரது கொல்லிமலைக்காகப் போர் தொடுக்கலாம். நம் நெழய பகைவராய் இருந்துவரும் அதியமானுக்கு இந்த வேளிர் ஓரி முதுகெலும்பாகவும் இருந்து வருகிறார்.
- இரும் :(அலட்சியமாக) சே! அதியன் கிடக்கட்டும், அமைச்சரே! மலையைப் பற்றிச் சொன்னீர்களே; நாம் போரிட்டுப் பெறத்தக்க அப்படியென்ன சிறப்பு வாய்ந்தது அந்தக் கொல்லிமலை?
- அமைச் :கொல்லிமலைக்கு ஈடாக எண்ணத்தக்க மலை எந்நாட்டிலும் இல்லை. இயற்கை வளம் கொழிக்கும் அந்த எழில் மலையில் தெய்வங்களால் உண்டாக்கப்பட்ட ஒரு பாவை உண்டென்றும், அந்தப் பாவையைக் கொல்லிப்பாவை என்றும் அழைக்கின்றார்கள்.
- இரும் :(வியந்து) என்ன? கொல்லிமலையில் தெய்வங்களால் உண்டாக்கப்பட்ட ஒரு பாவை உள்ளதா? அதற்குப் பெயர் கொல்லிப் பாவையா? புலவர் பெருமானே! அமைச்சர் கூறுவது உண்மைதானா? உண்மையென்றால் கொஞ்சம் விளக்கமாகக் கூறுங்கள்.
- அரிசில் :ஆம்.வேந்தே! அமைச்சர் மொழிந்தது உண்மைதான். வள்ளல் ஓரிக்கு உடைமையாகவும் புலவர்களுக்குத் தண்ணளி தரும் நிழலாகவும் இருந்து வரும் கொல்லிமலை, வளமைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு! கொல்லிமலை, வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா வளமலை! அம்மலையில் முக்கனி உண்டு! முத்துப் போன்ற அரிசி உண்டு! தேனுண்டு! நீருண்டு! நிழலுண்டு! இல்லை எனக்கூற முடியாத எதுவும் அங்கே உண்டு.
- இரும் :போதும், புரிந்துகொண்டேன் மலை என் மனத்தைத் தொடுகிறது. இனி மலையில் உள்ள பாவையைக் பற்றிக் கூறுங்கள்.
- அரிசில் :வேந்தே! கொல்லிப்பாவை சிறப்புமிக்க வரலாற்றினைப் பெற்ற ஒரு பாவை. அந்தப் பாவை கொல்லிமலையின் மேற்குப் பகுதியில் உள்ள அருவிக்கரை ஓரமாக இருக்கிறது. புராண கால வரலாறும் கொல்லிப்பாவைக்கு உண்டு. முனிவரும் அமரரும் வளங்கொழிக்கும் அந்த மலையைத் தம் வாழிடமாகக் கொள்ள விழைந்தனர். அவ்விருப்பப்படியே கொல்லி மலையைத் தம் வாழிடமாகவும் ஆக்கிக் கொண்டனர். ஆனால், அவர்களின், இன்ப வாழ்விற்கு அசுரரும் இராக்கதரும் தீங்கிழைத்தனர். அமரருக்கும் முனிவருக்கும்

ஏற்பட்ட இந்த இடரினைக் களையத் தெய்வத்தச்சன் ஓர் அழகிய பாவையைக் கொல்லிமலையில் உருவாக்கினான்.

இரும்

:அப்படியா?

அரிசில்

:அப்படி உருவாக்கப்பட்ட அந்த அழகிய கொல்லிப்பாவை அசுரர் வாடை பட்டவுடன் நகைக்கும், கண்டவர் உள்ளம், விழி கவர்ந்து, பெருங்காம நோயைக் கொடுத்து, அவர்களை மயக்கிக் கொல்லும், இப்படிப்பட்ட கொல்லிப்பாவையின் புன்சிரிப்பால் எல்லா அரக்கரும் அழிந்தனர். இந்தக் கொல்லிப்பாவையைத் தெய்வங்கள் காத்து வருகின்றன என்ற நம்பிக்கையும் உண்டு. மேலும் கொல்லிப்பாவை, என்றும் அழியாத சிறப்பினையுடையது என்றும் கூறுவார்கள். காற்று அலைத்தாலும் மழை கரைத்தாலும், பேரிடி தாக்கினாலும், கெடுதல் சூழ்ந்தாலும், பெருநிலம் விழுந்தாலும் அழிவையே அடையாத எழிற்பாவையாகும் கொல்லிப்பாவை.

இரும்

:கேட்க வியப்பாக இருக்கிறதே!

அரிசில்

:அரசே! இந்த எழில் நிறைந்த கொல்லிப்பாவையை நம் தமிழ்ப் புலவர்கள், வனப்புமிக்க தலைவியின் அழகுக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறி மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

பாட்டுக்கொரு பரணர் தம் அகப்பாடல்களில் குறிப்பிடும்பொழுது,

**தேனுடை நெடுவரை தெய்வம் எழுதிய
வினைமாண் பாவை அன்னோள்**

**பயம்கெழு பலவின் கொல்லிக் குடவரைப்
பூதம் புணர்த்த புதிதுஇயல் பாவை
விரிகதிர் இளவெயில் தோன்றி அன்ன**

**வல்வில் ஓரி கொல்லிக் குடவரைப்
பாவையின் மடவந் தனளே**

**கருங்கட் தெய்வம் குடவரை எழுதிய
நல்இயல் பாவை அன்ன**

என்று பாடுகிறார். வேந்தே! அருந்தமிழ்ப் புலவர்கள் இப்படியெல்லாம் கொல்லிப்பாவையின் அழகைத் தலைவியின் அழகோடு ஒப்பிட்டுக் கூறி மகிழ்ந்திருக்கின்றார்கள். கொல்லிப்பாவையைக் காணக் கண்கள் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்.

இரும்

:(பெருமூச்சு விட்டு) கொல்லிப்பாவையும் வளம் கொழிக்கும் கொல்லிமலையும் இதுவரை எனக்கல்லவா உரிமையுடையனவாக இருந்திருக்க வேண்டும்?

(கோவிலூர் மன்னன் திருமுடிக்காரி வந்து கொண்டு)

காரி :அதிலென்ன ஐயம்? ஆரசர் கட்டளையிடின் அடுத்த வினாடி அந்தக் கொல்லிமலையைப் பெயர்த்துக் கொண்டு வந்து தங்கள் காலடியில் வைக்கிறேன்.

இரும் :ஓ! வீரன் மலையமான் திருமுடிக்காரியா! நல்ல நேரத்தில் வந்தாய். என் வெற்றியில் அடிநாள் முதல் பங்கு கொண்ட வனல்லவா!

அமைச் :அரசே! ஓரியின்மீது படையெடுக்க இது நல்ல தருணம். போர், பகை, அச்சம் - இவைகளையெல்லாம் ஓரி மறந்து, கலைஞர்களையும் புலவர்களையும் அழைத்துக் கலையார்வத்தில் மயங்கிக் கிடப்பதாகக் கொல்லிமலையில் இருந்து வந்த ஒற்றன் கூறினான்.

அரிசில் :(வருத்தமுடன்) வேந்தே! மீண்டும் போரா? போர் தொடங்குவதற்காகவா நான் கொல்லிப்பாவையின் வரலாற்றைப் புராண காலத்திலிருந்து இன்றைய புலவர்கள் போற்றுவதுவரை கூறினேன். இது என்ன கொடுமை! போர் எண்ணத்தை உடனே போக்குங்கள்.

இரும் :புலவரே எங்கள் உரையாடலின் இலக்கணப் பிழை இருப்பின் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். பேசியவை புலவர்களுக்குத் தொடர்பில்லாத அரசியல் சிக்கல்!

அரிசில் :(திகைத்து) வேந்தே!

இரும் :காரி! எல்லா எல்லையும் தொல்லையில்லாது இருக்கக் கொல்லிமலை மட்டும் ஒரு முள்போல இருப்பானேன்? என்று படையெடுக்கலாம் (குழைவாக) உன் உதவியை வழக்கம்போல் வேண்டுகிறேன்.

காரி :(சிரித்துக்கொண்டு) அரசே! எப்பொழுது படையெடுத்துச் செல்கின்றாய் என்று கேளுங்கள். ஓரிக்கு இந்தக் காரி போதும். உங்களோடு போரிட ஓரிக்குத் தகுதி இல்லை. மலையால் புகழ் மணக்க வாழும் ஓரியைக் கொன்று, கொல்லி மலையைத் தங்கட்கு உரிமையாக்குகிறேன்.

இரும் :நன்றி, காரி! உன் வீரமும், உதவும் உள்ளமும் வாழ்க! வளர்க! எப்பொழுது படையெடுத்துச் செல்கின்றாய்?

காரி :அடுத்த உவா நாளுக்குள்!

இரும் :நல்ல நாள். அமைச்சரே! போரில் வழக்கம்போல் காரிக்குச் செய்யும் உதவிகளை நீங்கள் கவனித்துக் கொள்ளுங்கள். (தச்சர்களைப் பார்த்து)

கைவினைத் தச்சர்களே! ஓரியின் பட்டத்து யானை வந்த பிறகுதான் கொற்றவைக்குள் கட்டில் செய்ய வேண்டும் ஓரியின் பட்டத்து யானையின் விலா எலும்புகளைக் கொற்றவையின் கட்டிலுக்கு இருக்கையாகப் போட வேண்டும். ஓரியின் பட்டத்து யானையின்

எலும்புகள் வரும்வரை கட்டில் செய்வதை நிறுத்தி வையுங்கள் பொழுதுபட்டு விட்டது. எல்லாரும் இருப்பிடம் செல்லலாம்.

(அனைவரும் கலைகின்றனர்)

காட்சி - 2

- உறுப்பினர்கள் :ஓரி, வன்பரணர், ஒற்றன், அமைச்சர், விறலி, இசைப்பாணர்கள்,
- இடம் :கொல்லிமலைக் காட்டின் அடிவாரம்
- காட்சி அமைப்பு :பள்ளத்தை நோக்கி ஓடிச் செல்லும் வெள்ளம்போல் கொல்லிமலைத் தலைவனான ஆதன் ஓரியைக் காணப் புலவர் வன்பரணர் தலைமையில் பெரும் கலைஞர் குழு எண்ணிறந்த இன்னியங்களுடன், மலை, மடு, காடு, மேடு கடந்து வந்து கொண்டிருக்கிறது. கொல்லிமலையின் அடிவாரத்தை ஒட்டியுள்ள காடு கொடிய விலங்குகள் நிறைந்ததாகும். ஆதலின், வன்பரணரும், கலைஞர்களும் ஒலி அடக்கி, மெல்லென அடியெடுத்து வைத்து வருகின்றார்கள். அப்படி வருகின்ற பொழுது, முன் நடந்துவந்த வன்பரணரின் காலில், உடம்பில் அம்பு ஒன்று தைத்திருக்கும் உயிர் துறந்த உடம்பு ஒன்று தட்டுப்படுகிறது. வன்பரணர் அம்போடு வீழ்ந்து கிடக்கும் உடம்பினைப் பார்க்கின்றார்.
- வன்பரணர் :அம்பால் உடம்பு வீழ்த்தப்பட்டிருக்கிறது!
- ஒரு பரணர் :(நகைத்து) தலைவா! யானை வேட்டை, புலி வேட்டை என்று கேள்விப்பட்டிருக்கின்றோம். வல்வில் ஓரியின் காட்டில் உடம்பு வேட்டையும் உண்டு என்ற விந்தையை இப்பொழுதுதான் பார்க்கின்றோம்.
- விறலி :உடம்பு ஒன்றினை வீழ்த்துவதற்காக வீரன் அம்பு ஒன்றைத் தொடுத்து வீணாக்கியிருக்கின்றானே!
- ஒரு பாணன் :இதோ.... ஒரு பன்றியும் வேட்டையாடப் பட்டிருக்கின்றது.
- மற்றொரு பாணன் :ஆமாம், பன்றி இறந்து கிடக்கின்றது.
- விறலி :பன்றியைக்கூட வேட்டையாடும் வீரன் உள்ள மலையா இது?
- ஒரு பாணன் :(தொலைவில் வீழ்ந்து கிடக்கும் ஒரு மானைப் பார்த்து) அதோ.... மான் ஒன்று அம்பு துளைக்கப்பட்டு இறந்து கிடக்கின்றது.
- விறலி :ஆமாம். கலைமான் ஒன்று இறந்து கிடக்கின்றது. வேட்டையில் எதனைக் கொல்வது என்ற இலக்கணமறியாத வேட்டுவன் இந்த மலையில் வாழ்கின்றான் போலும்!
- ஒரு பாணன் :(அஞ்சி) அதோ ஒரு பெரிய புலி, வாய் பிளந்து இறந்து கிடக்கிறது!

இன்னொரு
பாணன்

:(நடுங்கி) அதோ வெகு தொலைவில் வேழம் ஒன்று வீழ்ந்து
கிடக்கின்றது.

விறலி

:என்ன இது! விந்தையான வேட்டையாக இருக்கிறது. ஒரே இடத்தில்
யானை வேட்டை! புலி வேட்டை! மான் வேட்டை! மான் வேட்டை!
பன்றி வேட்டை! உடம்பு வேட்டை!

(வன்பரணர் எல்லாவற்றையும் உற்று நோக்குகின்றார்)

வன்பரணர்

:கவிஞன் கற்பனையில் காணமுடியாத இந்த வேட்டையை ஆடிய
வேட்டுவன் யாரென்று எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது; வியக்கத்தக்க
இந்த வேட்டையை ஆடியவன் வேட்டையாடுதலைத் தன்
தொழிலாகக் கொண்டவன் அல்லன்: அவன் ஒரு பெருஞ்செல்வன்;
அவன் யார் என்று பாட்டு ஒன்று பாடப்போகிறேன். கலைஞர்களே!
எல்லோரும் அருகில் வாருங்கள் இன்னியங்களை எடுத்து வாருங்கள்.
நான் பாடப்போகும் பாடலுக்குத் தக இன்னியங்களை இசையுங்கள்.

(எல்லோரும் திகைக்கின்றார்கள்)

ஏன் கலைஞர்களே சிந்திக்கின்றீர்கள்? எல்லோரும்
அவரவர்களுக்குரிய இன்னியங்களை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். நமது
பிறப்புணர்த்தும் கரிய தலைமைக் கோலை என்னிடம் தாருங்கள்.
(கரியகோலை வாங்கிக்கொள்கின்றார்) கலைவாணர்களே! நான் ஒரு
வண்ணம் பாடுகின்றேன். நீங்களும் முழவின் கண்ணை மார்ச்சனையை
இடுங்கள். நான் பாடும் பாடலை யாழில் நிறுத்துங்கள்! கண்
திறக்கப்பட்ட தூம்பாகிய களிற்றினது கை போலும் வடிவுடைய
பெருவங்கியத்தை இசையுங்கள். கல்லியை வாசியுங்கள்!
சிறுபறையை அறையுங்கள்! பதலையில் ஒரு முகத்தை மெல்லெனக்
கொட்டுங்கள்!

(எல்லாக் கலைஞர்களும் வன்பரணர் கூறியது போலவே
இன்னியங்களை இயக்குகின்றார்கள். வன்பரணரும் வலிவு, மெலிவு,
சமம் என்னும் மூன்று தானத்திலும் ஒவ்வொருன்றில், ஏழு தானம்
முடித்துப்பாடும் பாடல் துறையை அக்கொடுங்காடு மயங்கப்
பாடுகின்றார்)

வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி
பேழ்வாய் உழுவையைப் பெரும்பிறிது உநீஇப்
புழல்தலைப் புகர்க்கலை உருட்டி, உரல்தலைக்
கேழற் பன்றி வீழ், அயலது
ஆழல் புற்றத்து உடும்பில் செற்றும்
வல்வில் வேட்டம் வலம்படுத்து இருந்தோன்
புகழ்சால் சிறப்பின் அம்புமிகத் திளைக்கும்
கொலைவன் யார்கொலோ? கொலைவன் மற்றுஇவன்
விலைவன் போலான்; வெறுக்கை நன்கு உடையன்;
ஆரம் அருவிப் பயமலைக் கிழவன்
ஓரி கொல்லோ? அல்லன் கொல்லோ?

(வன்பரணர், 'ஓரி கொல்லோ? அல்லன் கொல்லோ? என்று இன்னிசைக் குரல் எழுப்புவது நாடெங்கும் எதிரொலிக்கின்றது. கடும் விரைவுடைய பரியில் கொல்லிமலைத் தலைவன் வல்வில் ஓரி வந்து இறங்குகிறான்.)

ஓரி :புலவர் பெருந்தகையீர்! வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்த என்னை உங்கள் இசைத்தமிழ் இங்கே இழுத்து வந்துவிட்டது நலமா?

வன் :கொல்லிமலைத் தலைவா! வாழ்க நீ! உன் புகழினைப் பாடுவதற்கு முன், உன் பெயரினைச் சொன்னவுடன் ஓடோடி வந்துவிட்டாய். உன்னை எண்ணினோம். உடனே எழுந்தருளியுள்ளாய். உனது ஒப்பற்ற குணத்திற்கு என்ன உவமை சொல்வது என்று புலவனாகிய நான் புரியாமல் விழிக்கின்றேன்.

ஓரி :புகழ்ச்சிக்கு நன்றியுடையேன். எல்லோரும் மிகக் களைப்பாய்க் காணப்படுகின்றீர்கள். நான் தங்கியுள்ள கூடாரத்திற்கு அனைவரும் செல்வோமா?

வன் :அப்படியே செய்வோம். 'வில்லாளி' எனப் புகழினைப் பெற்ற வீரனே! இவ்விடத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கும் வேழத்தையும் வேங்கையையும் கலையினையும் கேழலையும் உடும்பினையும் ஒருசே வீழ்த்தியது வல்வில் ஓரியின் அம்புதானே?

ஓரி ஆமாம், அவைகள் என்னுடைய அம்புக்கு இரையானவைகள்.

வன் :அறிவேன்! அறிவேன்! அறிந்துதானே, வேட்டையாடியது கொலைவன் அல்லன், இப்பெருவேட்டை யாடியது ஓரி என்று பாடினேன். இந்நிலத்தில் வல்வில் ஓரியின் அம்புக்குத்தான், ஒரே நேரத்தில் யானையைத் துளைத்து, அந்த யானையைக் கொல்லக் காலம் நோக்கி வாயைப் பிளந்திருந்த புலியின் வாயைத் துழவி, வழியில் நின்ற கலைமாளை ஊடுருவி, அதற்கு அண்மையிலிருந்த காட்டுப்பன்றியியை வீழ்த்தி, அதன் அயலிலிருந்த புற்றில் கிடந்த உடும்பின் உடலில் வைத்து நிற்கும் ஆற்றல் உண்டு. இத்தகைய பேராற்றல் படைத்ததனால்தான் 'ஆதன் ஓரி' என்ற உனது பெயர் மறைய, உன்னைப் பகைவர்கள் 'வல்வில் ஓரி' என்று அழைக்கலானார்கள்! வாழ்க உன் வில்லாற்றல்!

ஓரி : அறிஞரின் பாராட்டுக்குத் தலைவணங்குகிறேன். புலவரும் அவர்தம் குழுவினரும் என் விருந்தாளியாக அவர்கள் விரும்புகின்றவரை இருந்து செல்ல வேண்டும்.

வன் :பசியோடு பறந்து வந்துள்ள பறவைகளுக்குக் கனி கிடைத்தது என்றால் கசக்குமா? வேட்டையாட வந்த இடத்திலும் எங்களுக்கு விருந்து! வள்ளலே, பண்போடு அழைத்த நீ தங்கியுள்ள இடத்திற்கு அனைவரும் அன்போடு வருகின்றோம்.

(வல்வில் ஓரி வழிகாட்டிக் கலைஞர்களைக் கூடாரத்துக்கு அழைத்துச் செல்கின்றான்.)

காட்சி - 3

- உறுப்பினர்கள் :வல்வில் ஓரி, வன்பரணர், கலைஞர் குழு, ஒற்றன்.
- இடம் :ஓரியின் கூடாரம்
- காட்சி அமைப்பு :கலைஞர் குழுவிற்கு வல்வில் ஓரி, பெருவிருந்து நடத்துகின்றான். புலவர் வன்பரணருக்கும் ஏனைய கலைஞர்களுக்கும் ஓரி பல்கலை உணவு வகைகளைத் தெவிட்டுமளவிற்கு அளிக்கின்றான். வன்பரணரும் கலைஞர்களும் ஓரியின் விருந்தோம்பலில் இருந்து எப்படிக்கரை அடைவது என்று அறியாது திகைக்கின்றனர். வன்பரணரின் அருகில் உள்ள வல்வில் ஓரி அமருகின்றான். ஒரு பெருந்தட்டில் உள்ள இறைச்சியை எடுத்துச் சில துண்டங்களை வன்பரணருக்கு வைக்கிறான்.
- ஓரி :புலவரே இந்த இறைச்சியைச் சிறிது சுவைத்துப் பாருங்கள்
- வன்பரணர் :(சுவைத்துப் பார்த்து) அட்டா! என்ன சுவை! என்ன மென்மை பஞ்சைவிட மென்மையாக அல்லவா இருக்கிறது.
- ஓரி :புலவர் சொல்வது உண்மைதான். உங்கள் பாடல்களில் பெண்ணுக்கு உவமையாகச் சொல்லப்படுவதல்லவா?
- வன் :மானா?
- ஓரி :ஆமாம். கானகத்தில் நீங்கள் 'புழல்தலைப் புகர்க்கலை உருட்டி' என்று பாடினீர்களல்லவா! அதே மான்தான்! பாட்டில் கண்ட மான் பக்குவப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது! புலவரே! இன்னொரு துண்டம் சாப்பிடங்கள்.
(ஓது துண்டம் வைக்கின்றான்)
- வன் :வள்ளலே! எவ்வளவு பெரிய கொடிய காட்டில் கடுமையாக வேட்டையாடி, வழிப்போக்கர் போல் வந்த எங்களுக்கு, நீ வேட்டையாடிய மானையும் உணவாகப் பரிமாறுகின்றாய். 'பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பியும்', இந்திரர் அமிழ்தமே கிடைத்தாலும் தான் மட்டும் அருந்த நினைக்காமல் பிறரையும் அழைக்கும் உன்னைப் போல ஒரு சிலர் இருப்பதால்தான் இந்நிலவுலகம் நிலைத்து நிற்கின்றது. உன் புகழ் மேன்மேலும் ஓங்க, வாயார வாழ்த்துகின்றேன்.
- ஓரி :உங்கள் தமிழ் நெஞ்சம் வாழ்க! புலவரே, இதனை அருந்துங்கள், (கலத்தில் ஊற்றுகின்றான்).
- வன் :ஓ! ஓரி ஊற்றும் வேரில்லவா! அன்பே குடிகொண்ட மனத்தாய், அள்ளிக்கொடுத்த கையால் ஊற்றும் இதன் சுவைக்கும் அமிழ்தமும் ஈடாகாது.

(வன்பரணருக்கும், ஏனைய கலைஞர்களுக்கும் ஓரி, வேரி ஊற்றுக்கின்றான். அனைவரும் அருந்துகின்றனர். சிறிது நேரம் சென்றபின்)

வன் :பசித்து வந்த எங்களுக்குத் தாயினும் சாலப் பரிந்து புரந்தாட்டிய, காவலா! நாங்கள் புறப்படப் போகின்றோம். எங்களுக்கு விடைதர வேண்டுகின்றோம்.

ஓரி :புலவர் பெருந்தகையீர்! புலவரும் மற்றவரும் இங்கு விரும்புகின்ற வரை விருந்தாளியாக இருந்து செல்லலாம்.

வன் :நன்றியுடையோம். ஓரியின் மலை, என்றும் எங்கள் சொந்த மலை; இன்னொரு முறை கட்டாயம் வருகின்றேன். என் மனம் தெவிட்டுகின்றவரை உனது விருந்தாளியாக அடுத்த முறை தங்கியிருப்பேன். இப்பொழுது விடைபெற்றுச் செல்கின்றேன்.

ஓரி :நான் தரும் சிறிய பொருளையாவது தட்டாது எடுத்துக் செல்ல வேண்டுகின்றேன்.

(ஓரி கூடாரத்துக்கு வெளியே வந்து) ஓரி! ஓரி!

வன் :(வியந்து) என்ன இது விந்தையாக இருக்கிறது! கொல்லிமலையில் இரண்டு ஓரிகள் உண்டோ! ஓரி யாரை ஓரி என்று அழைப்பது?

ஓரி :ஆம், புலவரே! இன்னொரு ஓரி உண்டு. அந்த இன்னொரு ஓரியைத்தான் அழைக்கின்றேன்.

(ஓரி, மீண்டும் ஓரி என்று அழைக்கின்றான். எல்லோரும் வியக்கின்றனர். மேய்ந்து கொண்டிருந்த ஓரியின் குதிரை நடந்து வந்து ஓரியின் அருகில் நிற்கின்றது.)

ஓரி :புலவரே! என்னுடைய பரிக்கும் என் பெயர்தான். நீங்கள் காண விரும்பிய மற்றொரு ஓரி இதுதான்.

வன் :நெகிழ்ந்து) ஓரி, உன்னைக் காண உலகில் உள்ளோர் ஓரி என்று ஓடி வருகின்றனர். ஓரி என்று நீ அழைத்தால் யாராவது ஓடிவர வேண்டும் என்று உன் குதிரைக்கும் உன் பெயர் சூட்டினாய் போலும்!

ஓரி :(புன்முறுவல் பூக்கிறான். குதிரையில் தொங்கும் ஒரு மூட்டையினை எடுத்து வந்து) புலவரே! கலைஞர்களே! வேட்டையாட வந்த நான் இந்த மலைக்கு என்னை நம்பி யாராவது வந்தால், என்னை வழியில் கண்டு ஏமாந்து திரும்பிவிடக்கூடாது என்று நினைத்து முன்னேற்பாடாக கொல்லி மலையில் விளைந்த பொன்னும் மணியும் கொண்டுவந்துள்ளேன். இச்சிறு பொருள்களை ஏற்றுக்கொண்டு என்னைப் பெருமைப்படுத்த வேண்டுகிறேன்.

வன் :ஓரி, உன்னை எப்படிப் புகழ்வது? உன்னை நினைத்து வறியோர் கூட்டம் புறப்படுவதற்கு முன்னால் நீ அவர்களை நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றாய். இவ்வுலகம் வீழ்ந்தாலும் அழிந்தாலும் நீ அழியமாட்டாய். உன் புகழ் அழிக்க முடியாதது!

(ஓரி அனைவருக்கும் பொன்னும் மணியும் அளிக்கின்றான். சிறிது தூரம் வந்து வன்பரணரையும் கலைஞர்களையும் வழியனுப்பி வைக்கின்றான். அக்கலைஞர் கூட்டமும் பிரியா விடைபெற்றுச் செல்கின்றது. சிறிது நேரத்தில் தூசுகளைக் கிளப்பிக் கொண்டு வரும் ஒரு குதிரை, ஓரியின் அருகில் வந்து நிற்கிறது. வந்தவன் குதிரையிலிருந்து இறங்கி ஓரியை வணங்கி நிற்கின்றான்)

குதிரையில்
வந்தவன் :தலைவா! வணங்குகிறேன்.

ஓரி : (உற்றுப்பார்த்து) ஓ! சேரநாடு சென்ற ஒற்றனா? என்ன, ஏதாவது சிறப்புச் செய்தி உண்டா?

ஒற்றன் : உண்டு, தலைவா! சேரநாட்டில் நான் தச்சுத்தொழில் தெரிந்தவன் என்று அரண்மனைத் தச்சர்களோடு சேர்ந்து அரண்மனைத் தொடர் கொண்டு வந்தேன். கொற்றவை விழாவுக்குத் தந்தக் கட்டில் செய்யும் பொழுது தங்கள் பட்டத்து யானையின் எலும்பும் வரவேண்டும் என்று சேரமன்னர் தெய்வக்கட்டில் செய்வதை நிறுத்தி வைத்துள்ளார். கொல்லிப் பாவையின் வரலாறும் கொல்லிமலையின் வளமும் கேட்ட சேரமன்னர், கொல்லிமலை தமக்கு உரிமையாக வேண்டும் என்றும் விரும்பினார். முள்ளூர் மன்னர் திருமுடிக்காரி, கொல்லிமலையை உரிமையாக்கிக் கொடுக்கின்றேன் என்று சூளுரைத்துள்ளார். எந்நேரத்திலும் மலையமானுடைய படைகள் நம் மலையை முற்றுகையிடலாம். தலைவரின் நினைவுக்கு இவைகளைக் கொண்டுவந்து அடிபணிகின்றேன்.

ஓரி : ஒற்றனே! உன் பணியை மிக அழகாகச் செய்துள்ளாய். முனிவரும் அமரரும் ஆசைப்பட்டு வாழ்ந்த கொல்லி மலையல்லவா? சேர மன்னன் விரும்பியதில் வியப்பில்லை. ஆனால், ஓரி உயிருடன் இருக்கும் வரை கொல்லி மலையை விரும்புவது தவறு என்று சேர மன்னனும், காரியும் நினைக்கவில்லை. அந்த உண்மையை ஒரு நொடிப் பொழுதில் உணர்த்திக் காட்டுவோம். வேட்டையாட வந்த அனைவரும் மலை உச்சிக்குத் திரும்பலாம். முலை ஆளவேண்டும் என்று நினைப்பவர்களின் எண்ணத்தை மண்ணாக்க வேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்வோம்.
(வேட்டையாட வந்தவர்கள் மலையுச்சிக்குத் திரும்புகின்றனர்)

காட்சி -4

உறுப்பினர் : ஓரி, வீரர்கள், ஓரியின் மனைவி மாரி.

இடம் : கொல்லிமலை

காட்சி அமைப்பு

:முள்ளூர் மன்னன் திருமுடிக்காரி கொல்லி மலைமீது படையெடுக்கக் காத்திருக்கின்றான் என்ற செய்தி கேட்ட வல்வில் ஓரி, காரி கொல்லிமலையை முற்றுகையிடுவதற்கு முன்பாகக் காரி வாழிடமான முள்ளூரை முற்றுகையிடத் திட்டமிட்டுப் படை வீரர்களை முள்ளூர் நோக்கி அணிவகுக்கச் செய்கிறான். வீரர்களின் மனைவிமார்கள் போரில் வெற்றி பெற்று வரத் தம் கணவர்களை வாழ்த்துகிறார்கள். வல்வில்ஓரி அம்புக்குவியல் அடங்கிய அம்பறாத்தூணியையும், வலிய வில்லினையும் தோளில் சுமந்து வருகிறான். மனைவி மாரி வாயிலில் வந்து வழியனுப்புகின்றான். மாரி ஓரியின் கழுத்தில் வஞ்சிப் பூவைச் சூட்டுகின்றாள். ஓரியின் அம்பறாத்தூணியிலிருந்து ஒரு அம்பினை எடுத்துத் தனது கட்டைவிரலைக் கீறி, வழியும் குருதியினை ஓரியின் நெற்றியிலும் கழுத்திலும் இட்டு அம்பிலும் தடவுகின்றாள்.

ஓரி

:வஞ்சி சூடிய வஞ்சியே! மறக்குல மங்கையே! உன் விரலிலிருந்து வழியும் குருதி நிற்பதற்குள் நீ சூட்டிய உன் வஞ்சி மாலை வாகை மாலையாக மணக்க வந்து சேருகின்றேன். கொல்லிப்பாவையே கண்டு நாணத்தக்க உன் எழில், எனக்குப் போரில் விரைந்த வெற்றியினைத் தேடித்தரும். எழிற்செல்வி, என்னை வெற்றிச் செல்வி அழைக்கின்றாள். விடை தா!
(மாரியின் நெற்றியில் முத்தமிட்டு, வெளியில் அணிவகுத்து நிற்கும் வீரர்களை நோக்கி)

வீரத்தின் திருவுருவங்களே! வெற்றியே கண்டவர்களே! பசித்தோர் முகம் பார்த்திருப்பது போல, போர் ஒன்று வந்து புகழ் கிடைக்காதா என்று ஏங்கிய என் அருமை வீரர்களே! உங்கள் வாளுக்கும் அம்புக்கும் ஈடஷ்டிக்கும் வேலுக்கும் உள்ள வேட்கையைத் தீர்ப்பதற்காகவே முள்ளூர் மன்னன் காரியும் அவன் வீரர்களும் தம் உடம்பில் குருதியினைப் பெருக்கி வைத்திருக்கின்றார்கள். அம்பறாத்தூணியில் உள்ள என் அம்புகள் துடிக்கும் ஒலி எனக்குக் கேட்கிறது. இனிக் காரி நாடு நோக்கி நம் படைகள் புறப்படலாம். (மலையைச் சுற்றி நோக்கி) கொல்லித்தாயே! அம்மா, உன் வீர மைந்தனுக்கும் வீரர்களுக்கும் விடை தா!

(கொல்லித்தாய் வாழ்க! கொல்லித்தாய் வாழ்க! என்று வீரக் குரலெழுப்பிக் கொண்டு வீரர்கள் முள்ளூர் நோக்கி அணிவகுத்துச் செல்கின்றனர்)

காட்சி – 5

உறுப்பினர்

:ஓரி, காரி, இரும்பொறை, குதிரையில் வரும் ஒரு வீரன்

இடம்

:போர்க்களம்

காட்சி அமைப்பு

:முள்ளூர் மன்னன் மலையமான் திருமுடிக்காரி, தான் கொல்லி மலைக்குப் படையெடுத்துச் செல்வதற்கு முன், வல்வில் ஓரியின் படையெடுப்பைக் கண்டு கலங்கிப் போகின்றான். போர் ஆயத்தங்கள் சரிவரச் செய்யப்படாமையால், போரில் காரியின் வீரர்கள் கணக்கற்றோர் குழப்பமடைந்து இறப்பினை எய்தினர். கதிரவனைக்

கண்ட காரிருள் போல, ஓரியின் அம்புக்கு ஆற்றமாட்டாது காரியின் படையினர் ஓரி, காரியின் வீரர்கள் ஒளிவிடம் கண்டால் மகிழ்ச்சி அடையும் அளவுக்குப் பெருவெற்றியினைத் தழுவி முன்னேறிக் கொண்டிருக்கின்றான். காரி, தான் இதுவரை பெற்றிருந்த வெற்றிக்கும், புகழுக்கும் ஓரி முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிடுவான் என்று தெரிந்து, மேற்கொண்டு போர் நிகழ்த்த வேண்டிய முறையை ஆழ்ந்து சிந்தித்துச் சூழ்ச்சி செய்யலானான். மறுநாள் போரில் காரியும் ஓரியும் நேரெதிர் நின்று பொருகின்ற பொழுது, ஓரிக்குரிய மாலை அணிந்த ஒரு வீரன், ஓரியின், படைவீரரின் உடையணிந்து, குதிரையில் விரைந்து வந்து, ஓரியின் அருகில் நிற்கின்றான்.

வந்த வீரன் : (ஓரியைப் பார்த்து) தலைவா! கொல்லிமலையில் இருந்து வருகின்றேன். பகைவர்கள் கொல்லி மலையில் புகுந்து, கொல்லிப்பாவையை நொறுக்கி எறிந்துவிட்டார்கள். மலையைச் சூறையாடிவிட்டார்கள்.

ஓரி : (திகைத்து) கொல்லிப்பாவை நொறுக்கப்பட்டதா? கோல்லிமலை சூறையாடப்பட்டதா?

வந்தவீரன் : ஆமாம்! கொல்லிப்பாவை நொறுக்கப்பட்டு மலை சூறையாடப்பட்டது.

(கொல்லிப்பாவை நொறுக்கப்பட்டு மலை சூறையாடப்பட்டது என்றவுடன் ஓரி கலங்கி நிற்கின்றான். அவனது கையிலிருந்த 'வல்வில்' நழுவி விழுகின்றது. வல்வில் இழந்து ஓரி தனியனாய் நிற்பதைப் பார்த்த காரி, நீண்ட வேலினை எடுத்து, ஓரியின் வயிற்றில் பாய்ச்சி, ஓரியைக் கீழே வீழ்த்துகின்றான்)

காரி : (பேரொலி செய்து) ஓரி! போர்க்களத்தில் வலிய வில்லினை மட்டும் நம்பி வெற்றி பெற முடியாது. சூழ்ச்சி செய்யக்கூடிய வலிய மூளையும் வேண்டும். இனிமேல்தான் உன் கொல்லிப்பாவை நொறுக்கப்படப் போகின்றது மலை சூறையாடப்படப் போகின்றது.

(சூழ்ச்சியால் கொல்லப்பட்ட ஓரியின் உயிர், 'கொல்லிப்பாவை', 'கொல்லித்தாய்' என்று கூறிய வண்ணம் பிரிகின்றது. காரி, கொல்லி மலைக்குச் செல்லக்குதிரை ஏறிப் போகின்றான். பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை தேரில் வந்து இறங்குகின்றான்)

இரும்பொறை : ஓரியைக் கொன்ற காரி' என்று வரலாற்றில் பெயர் பெற்ற காரி! உன் வீரத்திற்கும் சூழ்ச்சிக்கும் என் நெஞ்சம் நிறைந்த பாராட்டுதல்கள். நீ படையெடுத்துச் செல்வதற்கு முன்பாக ஓரி படையெடுத்து வந்துவிட்டான் என்று செய்தியினை ஒற்றன் மூலம் அறிந்தேன். உனக்கு உதவலாம் என்று படையுடன் புறப்பட்டு வந்தேன். போரில் நான் உதவ நீ வெற்றி பெற்றாய் என்ற சிறப்பினை எனக்குத் தராமல் புகழடைந்துள்ளாய். இந்த 'மலை வெற்றிக்கு' உனக்கு எவ்வளவு பரிசு கொடுத்தாலும் ஈடாகாது. இதுவரை உனக்குக் கொடுத்ததை விட நீ மலைக்கும் படி பரிசு கொடுக்கப் போகின்றேன். வாழ்க உன் வீரம்! கொல்லிமலையை நோக்கிப் புறப்படுவோமா?

காரி :அப்படியே, மன்னா!
(எல்லாப் படையினரும் கொல்லிமலையை நோக்கித் திரும்புகின்றனர்)

காட்சி -6

உறுப்பினர்கள் :பெருஞ்சேரலிரும்பொறை, காரி, படை வீரர்கள், வன்பரணர்

இடம் :கொல்லிமலை

காட்சி அமைப்பு :கொல்லிப்பாவை இருக்குமிடத்தை நோக்கி எல்லோரும் விரைந்து செல்கின்றனர். காரியினுடைய வீரன் ஒருவன் எதிரே ஓடி வருகின்றான்.

ஓடிவந்த வீரன் :அரசே! கொல்லிப்பாவை கீழே விழுந்து கிடக்கின்றது.
(அனைவரும் திகைக்கின்றனர்)

இரும் :என்ன? கொல்லிப்பாவை கீழே விழுந்து கிடக்கின்றதா? நமக்கு முன்னே யார் கொல்லிப்பாவையைக் பெயர்த்தது?

காரி :விந்தையாக இருக்கிறதே! உண்மைதானா? ஓரியிடம் சொன்னது உண்மையிலேயே நடந்திருக்கிறது. வாருங்கள், விரைந்து காண்போம்.

(அனைவரும் கொல்லிப்பாவை வீழ்ந்து கிடக்கும் இடத்திற்குச் செல்கின்றனர்)

(கொல்லிமலையில் மேல் திசையில், அருவிக்கரை ஓரத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கிறது எழில் பாவை, காரியும் இரும்பொறையும் அதனைப் பார்த்து மயங்குகின்றனர்)

காரி :உண்மைதான். கொல்லிப்பாவை வீழ்ந்து கிடக்கிறது. இவ்வளவு அழகுமிக்க பாவை ஒன்று உலகில் உண்டா? அட்டா! என்ன எழில்!

இரும் :எத்தனை அழகு! எத்தனை அழகு! வீணன் வீழ்த்திவிட்டானே!

காரி :மன்னா!இந்த பாவையை மீண்டும் தூக்கி இருந்த இடத்தில் நிறுத்தினால்?

இரும் :இந்தப்பாவை ஓரியின் உயிர்மட்டுமன்று; இந்த மலைக்கே மாண்பினைத் தருவதாகும். ஆதலால், நீ சொன்னபடி செய்வோம்.

(காரியும், இரும்பொறையும் வீழ்ந்து கிடக்கும் பாவையைத் தூக்கச் செல்கின்றனர். புலவர் வன்பரணர் வருகின்றார்)

வன்பரணர் :(வந்துகொண்டே) யாரும் அந்தப் பாவையைத் தொடாதீர், தொட உரிமையில்லை.

இருவரும் :(திரும்பி) யார் அப்படிச் சொல்வது எங்கள் மலையில்?

வன் :நான்தான், புலவன் வன்பரணன்

இருவரும் :ஓ! புலவரா!

வன் :வீழ்ந்து கிடக்கும் பாவையை யாரும் நெருங்கக் கூடாது!

இரும் :கொல்லிமலை இப்பொழுது என் மலை! கொல்லிப்பாவை எனக்குச் சொந்தம்.

வன் :வீழ்ந்து கிடப்பது கொல்லிப்பாவையல்ல; வீரன் ஓரியின் மனைவி மாரி

(அனைவரும் வியக்கின்றனர்)

இரும் :வீழ்ந்து கிடப்பது கொல்லிப்பாவை இல்லையா? ஓரியின் மனைவி மாரியா?

இரும் :பின், எங்கே கொல்லிப்பாவை?

வன் :இதோ, ஓரியின் மனைவியைச் சுற்றிச் சிறு சிறு துண்டங்களாகச் சிதறிக் கிடக்கின்றனவே, அவைதாம் கொல்லிப்பாவை

(திகைக்கின்றனர்)

இரும் :உடைந்து கிடக்கும் இந்தச் சிதறல்கள் கொல்லிப்பாவையா? யார் உடைத்தது.

வன் :வீழ்ந்து கிடக்கும் பாவை உடைத்துவிட்டாள்.

இரும் :(துணுக்குற்று) ஏன்?

வன் :எனக்குத் தெரியாது. இறந்துவிட்டாள்! இல்லை யென்றால் எழுப்பிக் காரணம் கேட்கலாம்.

காரி :பாவையைப் பாவை அழிக்கக் காரணம்?

வன் :ஓடி மடிந்த பிறகு கொல்லிப்பாவை இந்த மலையில் இல்லாது இருப்பதுதான் அழகு என்று அழித்திருக்கலாம். களத்திற்கு வராமல் இந்தக் காரிகை உங்களுக்குத் தோல்வியினைத் தந்துவிட்டாள்.

காரி :சே, வெற்றி பெற்றும் தோல்வி!

இரும் :காரி! போனது போகட்டும், ஓரியின் பட்டத்து யானையின் எலும்புகளாவது வரட்டும்; நிறுத்தி வைத்திருக்கும் கொற்றவை வழிபாட்டையாவது செய்வோம்.

ஒரு வீரன் :மலையில் ஓர் யானைகூட மருந்துக்கும் பார்க்க முடியவில்லை

இரும் :காரி! போனது போகட்டும். ஓரியின் பட்டத்து யானையின் எலும்புகளாவது வரட்டும்! நிறுத்தி வைத்திருக்கும் கொற்றவை வழிபாட்டையாவது செய்வோம்.

ஒரு வீரன் :மலையில் ஓர் யானைகூட மருந்துக்கும் பார்க்க முடியவில்லை

இரும் :எலும்பே கிடைக்காதா?

வன் :சேர மன்னா!

‘மழை அணி குன்றத்துக் கிழவன், நாளும்,
இழை அணி யானை இரப்போர்க்கு ஈயும் - ஆதன் ஓரி

என்ற சிறப்பினைப் பெற்றவன் ஓரி. வள்ளல் ஓரி இரவலர்க்கு ஈந்த யானைகள் இரவலர் வீட்டில் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. கொற்றவை வழிபாட்டிற்கு யானை வேண்டுமென்றால் அங்கே சென்று பெறலாம். இரந்து செல்வது மன்னருக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால் இன்னொரு வழியும் கூறுகிறேன். சில நாட்களுக்கு முன் ஓரியால் வேட்டையாடப்பட்ட யானையொன்று இன்னும் காட்டில் வீழ்ந்து இறந்து கிடக்கிறது. என் பின்னால் வந்தால் காட்டுகிறேன். கொற்றவை வழிபாட்டிற்கு அந்த யானையின் எலும்பினை எடுத்துச் செல்லலாம்.

இரும் :புலவரே, போதும் ஓரி இருந்தபோது புகழ்ந்ததை விட ஓரி இல்லாதபோது எங்களுடன் நகையாடுவதன் மூலம் மேலும் ஓரியைப் புகழ்கின்றீர்கள். வெற்றி என்று நினைத்தோம். மயக்கம் தெளிந்தபின் உண்மை நிலை உணருகின்றோம். (காரியைப் பார்த்து) காரி! கொல்லிப்பாவையும் ஓரியும் இல்லாத மலையில் இனி இருந்தென்ன? படை திரும்பலாம்.

(இருவர் படைகளும் மலையைவிட்டு இறங்கி வருகின்றன)

வன் :(கொல்லிமலையைப் பார்த்து இறங்கி) ஓரி! அன்ற நீ வேட்டையாடிய பொழுது சந்தித்த நான் கூடாரத்திலிருந்து உன்னிடம் விடைபெறும் பொழுது என் மனம் தெவிட்டுகின்ற வரை உன் விருந்தாளியாக இருக்க இன்னுமொரு முறை கட்டாயம் வருகின்றேன் என்று கூறினேன். அதற்குள் உன் வரலாறு முடிந்துவிட்டது. ஓரி! உன் ஈகையும் வீரமும் பண்பும் அன்பும் வரலாற்றில் என்றுமே அழியாதன. அழிக்கவும் முடியாதன உன்னை இழந்து கைம்மைபெண் போன்று காட்சி அளிக்கும் கொல்லிமலையில் நான் தனியனாய் நின்று தவிக்கிறேன்.

(மலையைக் கருமேகங்கள் சூழ்கின்றன)

சிறுகதை
நாற்காலி

- கி. ராஜநாராயணன்

கி.ரா என்று சுருக்கமாக அழைக்கப்படும் கி.ராஜநாராயணன் (பிறப்பு 1922) கரிசல் இலக்கியத்தின் தந்தை என்கருதப்படுபவர். கோவில்பட்டியின் அருகில் உள்ள இடைசெவல் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். 1958ல் சரஸ்வதி இதழில் இவரது முதல் கதை வெளியானது. இவரின் முதல் கதை வெளியானது. இவரின் கதையுலகம் கரிசல் வட்டாரத்து மக்களின் நம்பிக்கைகளையும், ஏமாற்றங்களையும் வாழ்க்கைப்பாடுகளையும் விவரிப்பவை.

கரிசல் வட்டார அகராதி என்று மக்கள் தமிழுக்கு அகராதி உருவாக்கிய முன்னோடி இவரே. சாகித்ய அகாடமி விருது, இலக்கிய சிந்தனை விருது, தமிழக அரசின் விருது, கனடா தமிழ் இலக்கியத் தோட்டத்தின் 2016-ம் ஆண்டுக்கான தமிழ் இலக்கியச் சாதனை விருது உள்ளிட்ட தமிழின் முக்கிய இலக்கிய விருதுகள் பெற்ற, தொண்ணூறு வயதான கி.ரா. தற்போது புதுச்சேரியில் வாழ்ந்து வருகிறார்.

நாற்காலி

நாற்காலி இல்லாததும் ஒரு வீடா?

எங்கள் வீட்டில் இப்படித் திடீரென்று எல்லோர்க்கும் தோன்றிவிட்டது. அவ்வளவுதான்; குடும்ப 'அஜெண்டா'வில் வைக்கப்பட்டு இந்த விஷயத்தில் விவாதம் தொடங்கியது.

முதல்நாள் எங்க வீட்டுக்கு ஒரு குடும்ப நண்பர் விஜயம் செய்தார். அவர் ஒரு சப்ஜட்ஜ். வந்தவர் நம்மைப்போல் வேட்டி சட்டை போட்டுக்கொண்டு வரப்படாததோ, சூட்டும் பூட்டுமாக வந்து சேர்ந்தார். எங்கள் வீட்டில் முக்காலிதான் உண்டு. அதன் உயரமே முக்கால் அடிதான். எங்கள் பாட்டி தயிர்கடையும் போது, அதிலே தான் உட்கார்ந்து கொள்வாள். அவளுக்குப் பாரியான உடம்பு, எங்கள் தாத்தா தச்சனிடம் சொல்லி அதைக் கொஞ்சம் அகலமாகவே செய்யச் சொல்லியிருந்தார்.

சப்ஜட்ஜ் கொஞ்சம் பாரியான உடம்புதான். வேறு ஆசனங்கள் எங்கள் வீட்டில் இல்லாததால் அதைத்தான் அவருக்குக் கொண்டுவந்து போட்டோம். அவர் அதன் விளிம்பில் ஒரு கையை ஊன்றிக் கொண்டு உட்காரப் போனார். இந்த முக்காலியில் ஒரு சனியன் என்னவென்றால் அதன்கால்களுக்கு நேராக இல்லாமல் பக்கத்தில் பாரம் அமுங்கினால் வாரித் தட்டிவிடும். நாங்கள் எத்தனையோதரம் உறியில் வைத்திருக்கும் நெய்யைத் திருட்டுத்தனமாக எடுத்துத் தின்பதற்கு முக்காலி போட்டு ஏறும் போது அஜாக்கிரதையினால் பலதரம் கீழே விழுந்திருக்கிறோம். பாவம் இந்த சப்ஜட்ஜும் இப்பொழுது கீழே விழப்போகிறாரே என்று நினைத்து அவரை எச்சரிக்கை செய்ய நாங்கள் வாயைத் திறப்பதற்கும் அவர் தொபுகஹ் என்று கீழே விழுந்து உருளுவதற்கும் சரியாக இருந்தது. நான்; என் தம்பி, கடைக்குட்டித் தங்கை எங்கள் மூவருக்கும் சிரிப்புத் தாங்க முடியாமல் புழக்கடைத் தோட்டத்தைப் பார்க்க ஓடினோம். (சிரிப்பு) அதில் அமரும் போதெல்லாம் என் தங்கை அந்த சப்ஜட்ஜ் மாதிரியே கையை ஊன்றிக் கீழே உருண்டு விழுந்து காண்பிப்பாள். பின்னும் கொஞ்சம் எங்கள் சிரிப்பு நீளும்.

எங்கள் சிரிப்புக்கெல்லாம் இன்னொரு முக்கிய காரணம் அவர் கீழே விழும்போது பார்த்ததும் எங்கள் பெற்றோர்கள், தாங்கள் விருந்தாளிக்கு முன்னாள் சிரித்துவிடக்கூடாதே என்று வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டதை நினைத்துத்தான்!

ஆக, நாங்கள் எல்லார்க்கும் சேர்த்துச் சிரித்துவிட்டு வீட்டுக்குள் பூனை போல அடி எடுத்து வைத்து நுழைந்து பார்த்த போது அந்தப் பாரியான உடம்புள்ள விருந்தாளியைக் காணவில்லை. அந்த முக்காலியையும் காணவில்லை. ‘அதை அவர் கையோடு கொண்டு போயிருப்பாரோ? என்று என் தங்கை என்னிடம் கேட்டாள்!

இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னரே, எங்கள் வீட்டில் எப்படியாவது ஒரு நாற்காலி செய்துவிடுவது என்ற முடிவு எடுக்கப்பட்டது. இந்த நாற்காலி செய்வதில் ஒரு நடைமுறை கஷ்டம் என்னவென்றால், முதலில் பார்வைக்கு எங்கள் ஊரில் ஒரு நாற்காலி கூடக் கிடையாது. அதோடு நாற்காலி செய்யத் தெரிந்த தச்சனும் கிடையாது.

நகரத்தில் செய்து விற்கும் நாற்காலியை வாங்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டால் போச்சு எங்கள் பெத்தண்ணா ஒரு யோசனையை முன்வைத்தார். அது உறுதியாக இராது என்று நிராகரித்து விட்டார் எங்கள் அப்பா.

பக்கத்தில் ஒரு ஊரில் கெட்டிக்காரத் தச்சன் ஒருவன் இருப்பதாகவும் அவன் செய்யாத நாற்காலிகளே கிடையாது என்றும். கவர்னரே வந்த அவன் செய்த நாற்காலிகளைப் பார்த்து மெச்சி இருக்கிறார் என்றும் எங்கள் அத்தை சென்னார்.

அத்தை சொன்னதிலுள்ள இரண்டாவது வாக்கியத்தை கேட்டதும் அம்மா அவளை, ‘ஆம்! இவ ரொம்பக் கண்டா’ என்கிற மாதிரிப் பார்த்து முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டாள்!

அப்பா வேலையாளைக் கூப்பிட்டு, அந்தத் தச்சனுடைய ஊருக்கு அவளை அனுப்பிவிட்டு எங்களோடு வந்து உட்கார்ந்தார். இப்போது, நாற்காலியை எந்த மரத்தில் செய்யலாம் என்பது பற்றி விவாதம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

தேக்கு மரத்தில்தான் செய்ய வேண்டும். அதுதான் தூக்க வைக்க லேசாகவும், அதே சமயத்தில் உறுதியாகவும் இருக்கும் என்றால் பாட்டி தன்னுடைய நீட்டிய கால்களைத் தடவிக் கொண்டே (பாட்டிக்குத் தன்னுடைய கால்களின் மீது மிகுந்த பிரியம்; சதா அவைகளைத் தடவிவிட்டுக் கொண்டே இருப்பாள்)

இந்தச் சமயத்தில் எங்கள் தாய்மாமனார் எங்கள் வீட்டுக்குள் வந்தார். எங்கள் பெத்தண்ணாவும் ஓடிப்போய் அந்த முக்காலியைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தான். சிறிது நேரம் வீடே கொல்லென்று சிரித்து ஓய்ந்தது.

மாமானார் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தால் அவருக்கென்று உட்காருவதற்கு அவரே ஓர் இடத்தை தேர்ந்தெடுத்து வைத்திருக்கிறார். தலை போனாலும், அந்த இடத்தில் தான் அவர் உட்காருவார். பட்டக சாலையின் தெற்கு ஓரத்தில் உள்ள சுவரை ஒட்டியுள்ள தூணில் சாய்ந்துதான் உட்காருவார், உட்கார்ந்ததும் முதல் காரியமாகத் தன் குடுமியை அவிழ்த்து ஒரு தரம் தட்டித் தலையைச் சொறிந்து கொடுத்துத் திரும்பவும் குடுமியை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டுவிடுவார். இது அவர் தவறாமல் செய்கிற காரியம். இப்படி செய்துவிட்டு அவர் தன்னையொட்டியுள்ள தரையைச் சுற்றிலும் பார்ப்பார். ‘தலையிலிருந்து துட்டும் ஒன்றும் கீழே விழுந்ததாகத் தெரியவில்லை’ என்று அண்ணா அவரைப்பார்த்து எக்கண்டமாகச் சொல்லிச் சிரிப்பான்.

அவர் எங்கள் வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் இப்படிக் காகித பாணங்களினால் துணைத்தெடுக்கப்படுவார்! சம்மந்தக்காரர்கள் நீங்கள்பார்த்து என்னைக் கேலி செய்யாவிட்டால் வேறு யார் செய்வார்கள் என்கிற மாதிரியே

வாயே திறக்காமல் கல்லுப்பிள்ளையார் மாதிரி அவர் பாட்டுக்கு உட்கார்ந்து புன்னகையோடு இருப்பார். எங்களுடைய ஏடாசிப் பேச்சுக்களின் காரம் அதிகமாகும் போது மட்டம் அம்மா எங்களைப் பார்த்து ஒரு பொய் அதட்டுப் போடுவாள். அந்த அதட்டின் வாக்கியத்தின் கடேசி வார்த்தை ‘கழுதைகளா....’ என்று முடியும்.

மாமனார் வந்து உட்கார்ந்ததும் அம்மா எழுந்திருந்து அடுப்படிக்கு அவசரமாய்ப் போனாள். அவளைத் தொடர்ந்து ஆட்டுக்குட்டியைப் போல் அப்பாவுப் பின்னால் போனார். கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் ஆளாடி வழியாக அம்மா கையில் வெள்ளித் தம்ளரில் காயமிட்ட மோரை எடுத்துக்கொண்டு நடந்துவர, அம்மாவுக்குப் பின்னால் அப்பா, அவளுக்குத் தெரியாமல் எங்களுக்கு மட்டும் தெரியும்படி வலிப்புக்காட்டிக்கொண்டே அவள் நடந்து வருகிற மாதிரியே வெறுங்கையை தம்ளர் ஏந்துகிற மாதிரி பிடித்துக் கொண்டு வந்தார்! அவர் அப்படி நடந்து வந்தது, ‘அவ அண்ணா வந்திருக்கானாம்; ரொம்ப அக்கறையாய் மோர் கொண்டு போய்க்கொடுக்கிறதை பாரு’ என்று சொல்லுகிறது மாதிரி இருக்கும்.

மோரும் பெருங்காயத்தின் மணமும், நாங்களும் இப்பொழுதே மோர் சாப்பிடணும் போல் இருந்தது.

மாமனார் பெரும்பாலும் எங்கள் வீட்டுக்கு வருகிறது மோர் சாப்பிடத்தான் என்று நினைப்போம். அந்தப் பசுமாட்டின் மோர் அவ்வளவு திவ்வியமாய் இருக்கும். அதோடு எங்கள் மாமனார் எங்கள் ஊரிலேயே பெரிய கஞ்சாம்பத்தி. அதாவது ஈயாத லோபி என்று நினைப்பு எங்களுக்கு.

இந்தப் பசுவை அவர் தன்னுடைய தங்கைக்காக கண்ணாவரம் போய்தானே நேராக வாங்கிக் கொண்டு வந்தார். இந்தக் காராம் பசுவின் கன்னுக்குட்டியின் பேரில் என் தம்பிக்கும் குட்டித் தங்கைக்கும் தணியாத ஆசை, வீட்டை விட்டுப் போகும்போதும் வீட்டுக்குள் வரும்போதும் மாமனார் பசுவை ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வந்து அதைத் தடவிக் கொடுத்து (தன் கண்ணை எங்கே பட்டுவிடுமோ என்ற பயம்) இரண்டு வார்த்தை சிக்கனமாய்ப் புகழ்ந்துவிட்டுத்தான் போவார். ‘பால் வற்றியதும் பசுவை அவர் தன்னுடைய வீட்டுக்குக் கொண்டு போய் விடுவார். கன்னுக்குட்டியும் பசுவோடு போய்விடும்’ என்று பெரிய பயம் என் சிறிய உடன்பிறப்புகளுக்கு,

பின்னால் ஏற்படப் போகிற இந்தப் பிரிவு அவர்களுக்குக் கன்னுக்குட்டியின் மேன் மேலும் பிரீதியையும் மாமனாரின் பேரில் அதிகமான கசப்பையும் உண்டு

பண்ணிவிட்டது. அவர் ருசித்து மோரைச் சாப்பிடும் போது இந்தச் சின்னஞ் சிறுசுகள் தங்களுடைய பார்வையாலேயே அவரைக் குத்துவார்கள். கிள்ளுவார்கள்!

நாற்காலி விவாதத்தில் மாமனாரும் அக்கறை காட்டினார். தனக்கும் ஒரு நாற்காலி செய்ய வேண்டுமென்று பிரியம் இருப்பதாகத் தெரிவித்தார். எங்களுக்கும் ஒரு துணை கிடைத்தது மாதிரி ஆயிற்று.

வேப்ப மரத்தில் செய்வது நல்லது என்றும் அதில் உட்கார்ந்தால் உடம்புக்கு குளிர்ச்சி என்றும், மூல வியாதி கிட்டநாடாது என்றும் மாமனார் சொன்னார்.

வேப்ப மரத்தைப் பற்றிப் பிரஸ்தாபித்ததும் அப்பா மாமனாரை ஆச்சரியத்தோடு கூடிய திருட்டு முழியால் கவனித்தார். எங்கள் மந்தைப் புஞ்சையில் நீண்டநாள் வைரம் பாய்ந்த ஒரு வேப்ப மரத்தை வெட்டி ஆறப்போட வேண்டுமென்று முந்தாநாள்தான் எங்கள் பண்ணைக்காரனிடம் அப்பா சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். பெத்தண்ணா சொன்னான். ‘பூவரசங்கட்டையில் செய்தால் ரொம்ப நன்றாக இருக்கும். அது கண் இறுக்கமுள்ளமரம் நுண்ணமாகவும் பளபளப்பாகவும் இருக்கும்; உறுதியுங்கூட என்றான்’.

அக்கா சொன்னாள், இதுகளெல்லாம் வெளிர் நிறத்தில் உள்ளவைகள், பார்க்கவே சகிக்காது, கொஞ்சநாள் போனால் இதுகள் மேல் நமக்கு ஒரு வெறுப்பே உண்டாகிவிடும். நான் சொல்லுகிறேன். செங்கரும்பு நிறத்திலோ அல்லது எள்ளுப் பிண்ணாக்கு மாதிரி கறுப்பு நிறத்திலோ இருக்கிற மரத்தில்தான் செய்வது நல்லது; அப்புறம் உங்களிஷ்டம்’ என்றாள். பளிச்சென்று எங்கள் கண்களுக்கு முன்னால் கண்ணாடிபோல் மின்னும் பளபளப்பான கருப்பு நிறத்தில், கடைத்தெடுத்த முன்னத்தங்கால்களுடன் சாய்வுக்கு ஏற்ற வளைந்த, சோம்பல் முறிப்பது போலுள்ள பின்னத்தங்கால்களுடனும் ஒரு சுகாசம் தோன்றி மறைந்தது.

எல்லார்க்குமே அவள் சொன்னது சரி என்று பட்டது. ஆக எங்களுக்கு ஒன்றும் எங்கள் மாமனார் வீட்டுக்கு ஒன்றுமாக இரண்டு நாற்காலிகள் செய்ய உடனே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

இரண்டு நாற்காலிகளும் எங்கள் வீட்டில் வந்து இறங்கிய போது அதில் எந்த நாற்காலியை வைத்துக் கொண்டு எந்த நாற்காலியை மாமனார் வீட்டுக்கு கொடுத்தனுப்புவது என்று எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஒன்றைப் பார்த்தால் மற்றதைப் பார்க்கவேண்டாம்; அப்படி ‘ராமர், லெச்சமணர்’ மாதிரி இருந்தது.

ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு மாமனார் வீட்டுக்கு ஒன்றைக் கொடுத்தனுப்பினோம். கொடுத்தனுப்பியது தான் நல்ல நாற்காலியோ என்று ஒரு சந்தேகம்!

ஒவ்வொருத்தராய் உட்கார்ந்து பார்த்தோம். எழுந்திருக்க மனசே இல்லை. அடுத்தவர்களும் உட்கார்ந்து பார்க்க வேண்டுமே என்பதற்காக எழுந்திருக்க வேண்டியிருந்தது. பெத்தண்ணா உட்கார்ந்து பார்த்தான் ‘ஆஹா’ என்று ரசித்துச் சொன்னான். இரண்டு கைகளால் நாற்காலியின் கைகளைத் தேய்த்தான். சப்பணம் போட்டு உட்கார்ந்து பார்த்தான். இதுக்கு ஒரு உறை வைத்துப்போட்டுவிட வேணும் இல்லையென்றால் அழுக்காகி விடும் என்று அதை சொன்னான்.

குட்டித் தங்கைக்கும் தம்பிப் பயலுக்கும் அடிக்கடி சண்டை வரும். நீ அப்போப் பிடிச்சி உக்காந்துகிட்டே இருக்கயே, எழுந்திருடா, நான் உட்காரணும் இப்போ என்று அவனைப் பார்த்துக் கத்துவாள். ஐயோ, இப்பத்தான் உட்கார்ந்தேன், பாரம்மா இவளை என்று சொல்லுவான் அழ ஆரம்பிக்கும்போது முகத்தைப் போல் வைத்துக் கொண்டு.

தீ மாதிரி பரவிவிட்டது ஊருக்குள் எங்கள் வீட்டிற்கு நாற்காலி வந்த விஷயம். குழந்தைகளும் பெரியவர்களும் பெருங்கொண்ட கூட்டம் வந்து பார்த்து விட்டு போனார்கள். சிலர் தடவிப் பார்த்தார்கள். ஒரு கிழவனார் வந்து நாற்காலியைத் தூக்கிப் பார்த்தார். ‘நல்ல கனம்’ உறுதியாகச் செய்திருக்கிறான் என்று தச்சனைப் பாராட்டினார்.

கொஞ்ச நாள் ஆயிற்று

ஒரு நாள் ராத்திரி இருக்கும் யாரோ கதவைத் தட்டினார்கள். உள் திண்ணையில் படுத்திருந்த பெத்தண்ணா போய் கதவைத் திறந்தான். ஊருக்குள் யாரோ ஒரு முக்கியமான பிரமுகர் இப்பொழுதுதான் இறந்துபோய்விட்டாரென்றும் நாற்காலி வேண்டுமென்றும் கேட்டு எடுத்துக் கொண்டு போனார்கள்.

இறந்து போன ஆசாமி எங்களுக்கும் வேண்டியவர் ஆனதால் நாங்கள் யாவரும் குடும்பத்தோடு போய்த் துட்டியில் கலந்து கொண்டோம். துட்டி வீட்டில் போய்ப்பார்த்தால் எங்கள் வீட்டு நாற்காலியில் நான் இறந்து போன அந்தப் பிரமுகரை உட்கார்த்தி வைத்திருந்தார்கள்.

இதற்குமுன் எங்கள் ஊரில் இறந்து போனவர்களைத் தரையில் தான் உட்கார்த்தி வைப்பார்கள். உரலைப் படுக்க வைத்து அது உருண்டுவிடாமல் அண்டை கொடுத்து, ஒரு கோணிச் சாக்கில் வரகு வைக்கோலைத் திணித்து

அதைப் பாட்டு வசத்தில் உரலின் மேல் சாத்தி அந்தச் சாய்மானத் திண்டுவில் இறந்து போனவரை, சாய்த்து உட்கார்ந்திருப்பது போல் வைப்பார்கள்.

இந்த நாற்காலியில் உட்கார வைக்கும் புது மோஸ்தரை எங்கள் ஊர்க்காரர்கள் எந்த ஊரில் போய் பார்த்துவிட்டு வந்தார்களோ, எங்கள் வீட்டு நாற்காலிக்குப் பிடித்தது வினை. (தரை டிக்கட்டிலிருந்து நாற்காலிக்கு வந்து விட்டார்கள்)

அந்த வீட்டு 'விசேஷம்' முடிந்து நாற்காலியை எங்கள் வீட்டு முன் தொழுவில் கொண்டு வந்து போட்டுவிட்டுப் போனார்கள். அந்த நாற்காலியைப் பார்க்கவே எங்கள் வீட்டுக் குழந்தைகள் பயப்பட்டன. வேலைக்காரனைக் கூப்பிட்டு அதை கிணற்றடிக்குக் கொண்டு போய் வைக்கோலால் தேய்த்துத் தேய்த்துப் பெரிய வாளிக்கு ஒரு பதினைந்து வாளி தண்ணீர்விட்டுக் கழுவித் திரும்பவும் கொண்டு வந்து முன் தொழுவத்தில் போட்டோம். பலநாள் ஆகியும் அதில் உட்கார ஒருவருக்கும் தைரியம் இல்லை. அதை எப்படித் திரும்பவும் பழக்கத்துக்குக் கொண்டுவருவது என்றும் தெரியவில்லை.

ஒரு நாள் நல்ல வேளையாக எங்கள் வீட்டுக்கு ஒரு விருந்தாளி வந்தார். அந்த நாற்காலியை எடுத்துக் கொண்டு வந்து அவருக்குப் போடச் சொன்னோம். அவரோ பரவாயில்லை நான் சும்மா இப்படி உட்கார்ந்து கொள்கிறேன் என்று ஜமக்காளத்தைப் பார்த்துப்போனார். எங்களுக்கு ஒரே பயம். அவர் எங்கே கீழே உட்கார்ந்து விடுவாரோ என்று குடும்பத்தோடு அவரை வற்புறுத்தி நாற்காலியில் உட்கார வைத்தோம். அவர் உட்கார்ந்த உடனே சின்னத்தம்பியும் குட்டித் தங்கையும் புழக்கடைத் தோட்டத்தைப் பார்த்து ஓடினார்கள். மத்தியில் மத்தியில் வந்து நாற்காலியில், உட்கார்ந்தவருக்கு என்ன ஆச்சு என்று எட்டியும் பார்த்துக் கொள்வார்கள்!

மறுநாள் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்த ஒரு உள்ளூர் கிழவனார் தற்செயலாகவே வந்து நாற்காலியில் உட்கார்ந்து எங்களுக்கு மேலும் ஆறுதல் தந்தார். (இப்பொழுதே அவர் அந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்து பார்த்துக் கொள்கிறார்! என்று பெத்தண்ணா என் காதில் மட்டும் படும்படியாகச் சொன்னார்)

இப்படியாக, அந்த நாற்காலியைப் 'பழக்கி'னோம் முதலில் வீட்டிலுள்ள பெரியவர்கள் உட்கார்ந்தோம். குழந்தைகளுக்கு இன்னும் பயம் தெளியவில்லை.

‘கொஞ்சம் உட்காரேண்டாட முதலில்’ என்று கொஞ்சுவாள் குட்டித் தங்கை தம்பிப் பயலைப் பார்த்து. ஏன் நீ உட்காருவது தானே? என்பான் அவன் வெடுக்கென்று.

எங்கள் வீட்டுக்கு வந்திருந்த பக்கத்துத்தெரு சுகந்தி தன்னுடைய ஒரு வயதுச் தம்பிப் பாப்பாவைக் கொண்டு வந்து உட்கார வைத்தாள் அந்த நாற்காலியில், அதிலிருந்துதான் எங்கள் வீட்டுக்கு குழந்தைகளும் பயமில்லாமல் உட்கார ஆரம்பித்தார்கள்.

திரும்பவும் ஒருநாள் ராத்திரி யாரோ இறந்துபோய் விட்டார்கள் என்று நாற்காலியைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் விட்டார்கள். இப்படி அடிக்கடி நடந்தது.

நாற்காலியை வருத்தத்தோடு தான் கொடுத்தனுப்புவோம். வந்து கேட்கும் இழவு வீட்டுக்காரர்கள் எங்கள் தூக்கத்தை வேறு மாதிரி அர்த்தப்படுத்திக் கொள்வார்கள்.... தங்களவர்கள் இறந்து போன செய்தியைக் கேட்டுத்தான் இவர்கள் வருத்தம் அடைகிறார்கள். போலிருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொள்வார்கள்.

தூக்கம் கலைந்து எரிச்சல் வேற செத்துத் தொலைகிறவர்கள் ஏன் தான் இப்படி அகாலத்தில் சாகிறார்களோ தெரியவில்லை என்று அக்கா ஒரு நாள் சொன்னாள்.

‘நல்ல நாற்காலி செய்தோமடா நாம்; செத்துப்போன ஊர்காரர்கள் உட்காருவதற்காக, சை’ என்று அலுந்துக் கொண்டான் அண்ணன்.

‘நாற்காலி செய்யக் கொடுத்த நேரப்பலன்’ என்றாள்அத்தை.

பெத்தண்ணா ஒரு நாள் ஒரு யோசனை செய்தான். அதை நாங்கள் இருவர் மட்டிலும் தனியாக வைத்துக் கொண்டோம்.

ஒரு நாள் அம்மா என்னை ஏதோ காரியமாக மாமனாரின் வீட்டுக்குப் போய் வரும்படி சொன்னாள்.

நான் அவருடைய வீட்டுக்குள் நுழைந்தபோது மாமனார் நாற்காலியில் அமாக்களமாய் உட்கார்ந்து வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவர் வெற்றிலை போடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதே ஒரு சுவாரஸ்யமான பொழுதுபோக்கு, தினமும் தேய்த்துத் துடைத்த தங்க நிறத்தில் பளபளவென்றிருக்கும் சாண் அகலமும், முழநீளம், நாலுவிரல் உயரம் கொண்ட வெற்றிலைச் செல்லத்தை நோகுமோ நோகாதோ என்று அவ்வளவு மெல்லப் பக்குவமாகத் திறந்து பூஜைப் பெட்டியிலிருந்து சாமான்களை எடுத்து வைக்கிற பதனத்தில் ஒவ்வொன்றாக

எடுத்து வெளியில் வைப்பார். வெற்றிலையை நன்றாகத் துடைப்பாரே தவிர காம்புகளைக் கிள்ளும் வழக்கம் அவரிடம் கிடையாது. (அவ்வளவு சிக்கனம்) சில சமயம் மொறசல் வெற்றிலை அகப்பட்டு விட்டால் மட்டும் இலையில் முதுகிலுள்ள நரம்புகளை உரிப்பார். அப்பொழுது நமக்கு, முத்தப்பனைப் பிடிச்ச முதுகுத் தோலை உறிச்சி பச்சை வெண்ணையைத் தடவி....' என்ற வெற்றிலையைப் பற்றிய அழிப்பாங்கதைப் பாடல் ஞாபகத்துக்கு வரும்.

களிப்பாக்கை எடுத்து முதலில் முகர்ந்து பார்ப்பார். அப்படி முகர்ந்து பார்த்துவிட்டால் 'சொக்கு' ஏற்படாதாம். அடுத்து அந்தப் பாக்கை ஊதுவார்! அதிலுள்ள கண்ணுக்குத் தெரியாத பாக்குப் புழுக்கள் போக வேண்டாமா, அதற்காக ஆரம்பத்தில் மெதுவாக ஆரம்பிக்கும் இந்த முகர்ந்து பாத்தலும் ஊதலும் வரவர வேகமாக ஒரு நாலைந்து தடைவ முக்குக்கும் வாய்க்குமாகக் கை மேலும் கீழும் 'உம் உஷ், உம் உஷ்' என்ற சத்தத்துடன் சுத்தமாக டபக்கென்று வாய்க்குள் சென்றுவிடும்!

ஒருவர் உபயோகிக்கும் அவருடைய சுண்ணாம்பு டப்பியை பார்த்தாலே அவருடைய சுத்தத்தைப் பற்றித் தெரிந்துவிடும். மாமனார் இதிலெல்லாம் மன்னன். விரலில் மிஞ்சிய சுண்ணாம்பைக் கூட வீணாக மற்றப் பொருள்களின் மேல் தடவ மாட்டார். அவருடைய சுண்ணாம்பு டப்பியை எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொள்ளலாம். பதினைந்து வருசத்துக்கு முன் வாங்கிய எவரெடி டார்ச் லைட் இன்னும் புத்தம் புதுசாக இப்பொழுதுதான் கடையிலிருந்து வாங்கிக் கொண்டு வந்ததோ என்று நினைக்கும்படியாக உபயோகத்தில் இருக்கிறது. அவரிடம் அதோடு சேர்ந்து வாங்கிய எங்கள் வீட்டு டார்ச் லைட் சொட்டு விழுந்து நெளிசலாகி மஞ்சள் கலரில் பார்க்கப் பரிதாபமாக ஒரு சாகப்போகும் நீண்ட நாள் நோயாளியைப் போல் காட்சிளிக்கிறது.

நாற்காலியை அவர் தவிர அந்த வீட்டில் யாரும் உபயோகிக்கக் கூடாது. காலையில் எழுந்திருந்ததும் முதல் காரியமாக அதைத் துடைத்து வைப்பார். ஒரு இடத்திலிருந்து அதை இன்னொரு இடத்துக்குத் தானே மெதுவாக எடுத்துக் கொண்டு போய்ச் சத்தமில்லாமல் தண்ணீர் நிறைந்த மண் பானையை இறக்கி வைப்பது போல் அவ்வளவு மெதுவாக வைப்பார்.

மாமனார் என்னைக் கண்டதும் வரவேணும் மாப்பிள்ளைவாள் என்று கூறி வரவேற்றார். கொஞ்சம் வெற்றிலை போடலாமா? என்று என்னைக் கேட்டுவிட்டுப்

பதிலும் அவரே சொன்னார். படிக்கிற பிள்ளை வெற்றிலை போட்டால் கோழி முட்டும்!

அம்மா சொல்லியனுப்பிய தகவலை அவரிடம் சொல்லிவிட்டு வீடு திரும்பினேன்.

ராத்திரி அகாலத்தில் கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டது வீட்டில் எல்லாரும் அயர்ந்து தூக்கம். நான் பெத்தண்ணாவை எழுப்பினேன்.

நாற்காலிக்காக வந்த ஒரு இழவு வீட்டுக்காரர்கள் வெளியில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். பெத்தண்ணா அவர்களைத் தெருப்பக்கம் அழைத்துக் கொண்டு போனான். நானும் போனேன் வந்த விஷயத்தை அவர்கள் சொல்லி முடித்ததும் பெத்தண்ணா அவர்களிடம் நிதானமாகப் பதில் சொன்னான்.

‘நாற்காலிதானே....?’ எங்கள் மாமனார் வீட்டில் இருக்கிறது. போய்க் கேளுங்கள் தருவார். அவர்களை அனுப்பிவிட்டு வீட்டுக்குள் வந்து இருவரும் சத்தமில்லாமல் சிரித்தோம்!

அப்பா தூக்கச் சடைவோடு படுக்கையில் புரண்டு கொண்டே யார் வந்தது? என்று கேட்டார்.

வேலையென்ன.... பிணையலுக்கு மாடுகள் வேணுமாம்’ என்றான் பெத்தண்ணா.

துப்பட்டியை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு மறுபுறம் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டார் அப்பா.

இப்பொழுது மாமனார் காட்டில் பெய்து கொண்டிருக்கிறது மழை?

ரொம்பநாள் கழித்து நான் மாமனார் வீட்டுக்கு ஒரு நாள் போன போது அவர் தரையில் உட்கார்ந்து வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டிருந்தார். வழக்கமான சிரிப்புடனும் பேச்சுடனும் என்னை வரவேற்றார்.

‘என்ன இப்படிக்கீழே! நாற்காலி எங்கே?’ சுற்றும் முற்றும் கவனித்தேன். வெற்றிலையின் முதுகில் சுண்ணாம்பைத் தடவிக் கொண்டே என்னை ஆழ்ந்து பார்த்துப் புன்னகை செய்தார். பின்பு அமைதியாய் ‘அந்தக்காரியத்துக்கே அந்த நாற்காலியை வைத்துக் கொள்ளும்படி நான் கொடுத்துவிட்டேன். அதுக்கும் ஒன்று வேண்டியதுதானே?’ என்றார்.

எனக்கு என்ன சொல்வது? தெரியவில்லை வீட்டுக்குத் திரும்பி வரும் போது இந்தச் செய்தியைக் சொல்லப் பெத்தண்ணாவிடம் வேகமாக விரைந்தேன். ஆனால் வர வர என்னுடைய வேகம் குறைந்து தன் நடையாயிற்று.

வளவ.துரையன்

அ.ப.சுப்பிரமணியன் என்கிற வளவ.துரையன் விழுப்புரம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த வளவனூர் என்கிற கிராமத்தில் 15.07.1949இல் பிறந்தவர்.

தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றுள்ளார். பட்டிமன்றம், கவியரங்கம் தனிச்சொற்பொழிவு என்று பேச்சுதிறனால் மேடையாளுமை பெற்று விளங்கி வருகிறார். காலச்சுவடு கணையாழி, உயிர்மை என பல சிற்றிதழ்களில் தொடர்ந்து தமிழ்ப்படைப்புகளை வெளியிட்ட வருகிறார். சங்கு என்றொரு சிற்றதழையும் முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நடத்தி வருகிறார்.

1967 முதல் இன்று வரை தொடர்ந்து எழுதி வரும் வளவ.துரையனின் படைப்பாக்கத்திழல் இரண்டு நாவல்களும், ஐந்து சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் நான்கு கட்டுரைத் தொகுப்புகளும் ஆறு கவிதைத் தொகுப்புகளும் ஒரு பயணக் கட்டுரை நூலும் வெளிவந்துள்ளன.

இவர், தமது இலக்கியப்படைப்புகளுக்கு திருப்பூர் தமிழ்ச்சங்க விருது, கருர் திருக்குறள் பேரவை விருது. கம்பர் பாரதி இலக்கியப் பேரவை விருது, தமிழ்நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றவிருது, சென்னை கவிஞர் தாராபாரதி அறக்கட்டளை விருது, சென்னை கவிதை உறவு பரிசு, தஞ்சை முனைவர் அறிவுடை நம்பி நினைவுப்பரிசு ஆகியவை பெற்றிருக்கிறார்.

தற்போது கடலூரில் வசித்து வருகிறார்.கடலூரார் கூத்தப்பர்கம் என்ற பகுதியில் இலக்கியச் சோலை என்ற தமிழமைப்பை இருபது ஆண்டுகளாக நடத்தி வருகிறார்.

சேலத்தார் வண்டி வளவ.துரையன்

சேலத்தார் வண்டியை முதன் முதல் எப்போது கூப்பிடச் சேன்றேன் என்பது சரியாய் நினைவில் இல்லை. மூடுபனியில் வரும் வாகனங்கள் மெல்லியதாகத் தெரிவது போல ஒரு நினைவு மட்டும் இருக்கிறது.

தாத்தாவுக்குக் கடுமையான காய்ச்சல் வந்துவிட கம்பவுண்டர் கோபாலனை அழைத்து வரச்சேலத்தார் வண்டியைக் கூப்பிடச் சென்ற காட்சி மட்டம் தெரிகிறது. அப்போது நான் ஐந்தாம் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அப்பா என்னை அழைத்துப் “பெருமாள் கோவில் நந்தவனத்துக்குப் பின்னால் போய்சேலத்தாரு வண்டி இருக்கும்: மாடி வீடில் சொன்னாங்கன்னு அதைக் கூப்பிட்டுக்குனு போயி கம்பவுண்டரை ஏத்திகிட்டுவா” என்றார்.

எங்கள் தெருவில் எல்லாமே ஓட்டுவீடு தாம்.

எங்கள் வீடு மட்டுமே மாடி வீடாக இருந்தது.

நானும் வண்டியில் போகும் ஜோரில் கிளம்பிவிட்டேனே தவிர நான் சேலத்தாரையோ அவர் வண்டியையோ அதுவரை பார்த்ததில்லை. எங்கள் தெருவின் கடைசியில் ஒரு பெருமாள் கோவில் இருக்கிறது. அக்கோயிலின் வாசலின் பக்கத்திலேயே ஒரு தெரு சிறியதாகச் சென்று ஏதோகோபித்துக் கொண்டது போல் பட்டென்று திரும்பும் அந்தத் தெருவில் சென்றால் உடனே கோயிலின் பின்னால் நந்தவனம் தெரியும் அங்கு சென்று பார்த்தபோது வண்டியும், இரண்டு மாடுகளும் அமைதியாக நின்ற கொண்டிருந்தன.

யாரைக் கேட்பது என்று திருவிழாவில் அப்பா அம்மாவைத் தவறவிட்ட குழந்தையைப் போல் விழித்துக் கொண்டிருந்தபோது என் பள்ளியில் எட்டாம் வகுப்பு படிக்கும் வேணுபக்கத்தில் இருந்த குடிசை ஒன்றிலிருந்து வந்தான். அவன் நன்றாகவே படிப்பவன். “என்னடாபாலா இங்க வந்திருக்க” என்று அவன் கேட்க நானோ அவனுக்குப் பதில் சொல்லாமல் “ஒங்க வீடு இங்கதான்இருக்கா” என்றேன்! ஆமாண்டா; அதுதான்” என்று வண்டிக்குப்பக்கத்தில் இருந்த ஒரு வீட்டைக் காண்பித்தான். மேலும் விசாரித்ததில் அவனுடைய அப்பா தான் சேலத்தார் என்பதுவும் சேலம் பக்கத்திலிருந்து அவன் முன்னோர் வந்ததால் சேலத்தார் எனும் பெயரே நிலைத்து விட்டது என்றும் தெரிந்தது.

இது தான் நான் சேலத்தாரை அறிந்த புராணம்.

இனிமேற்கொண்டு பார்ப்போம்.

அப்பொழுதெல்லாம் வளவனூரில் ஆட்டோவெல்லாம் வரவில்லை. ரயில்வேஸ்டெஷனிலிருந்து குமாரக்குப்பம், அற்பிசம்பாளையம், சாலையாம் பாளையம் போவதற்கு சேலத்தார் வண்டிதான் அனைவர்க்கும் உதவியாக இருந்தது. விழுப்புரத்திலிருந்து பாண்டிச்சேரிக்கும். திரும்ப பாண்டிச்சேரியிலிருந்து விழுப்புரத்திற்கும் பாசஞ்சர் ஒன்று ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அதுவும் காலை ஐந்தரை வண்டியில் விழுப்புரத்திலிருந்து நிறைய பேர் இறங்குவார்கள்.

அதே போல இரவு ஒன்பதரை வண்டிக்கு விழுப்புரம் செல்ல அதிகம் பேர் ஏறுவார்கள். ஒவ்வொரு ரயிலுக்கும் சரியாக சேலத்தார் மாட்டு வண்டி நிற்கும் சேலத்தார் வண்டிக்குப் பக்கத்திலே நிற்கும் மண்ணாங்கட்டியின் வண்டியில் யாரும் ஏறமாட்டார்கள். ஏனெனில் அவர் சற்று கறார் பேர்வழி பேரமெல்லாம்கிடையாது.

சேலத்தார் வண்டி சவாரி போய்விட்டு வரும் வரைக்கும் கூட சிலர் காத்திருப்பதுண்டு.

தாத்தாவுக்கு அடிக்கடி காய்ச்சல் வரும்.

தவிர தொடையில் பிளவை மாதிரி ஒரு கட்டி வந்து தொந்தரவு கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது எண்பத்திரண்டு வயதான அவர் அடிக்கடி ‘என் சீட்டை அவன் எடுக்கிறான்! ஆனா என்னைக் கொண்டு போக வேணாமனு மறுபடியும் வச்சுடறான். ஏன் தெரியலே’ என்று புலம்புவார்.

இப்போது இருபத்தைந்து வயதான எனக்கு இராமயணம் பாரதம் எல்லாம் கொஞ்சம் தெரிந்திருக்கக் காரணம் சேலத்தார்தான். அடிக்கடி தாத்தாவிடமிருந்து அவரைப்பார்க்கப் போய் எனக்கும் அவருக்கும் மிகவும் பழக்கமாகிவிட்டது.

மாலை பள்ளிவிட்டதும் ஸ்டேஷனுக்குப் போய்விடுவேன். ரயில் வரும் வரை அவர் என்னிடம் பேசிக் கொண்டிருப்பார்.

வேணு நன்றாகப் படிப்பதில் அவருக்குப் பெருமை அதிகம். “அவனை எப்படியாவது இஞ்சினியர் ஆக்கணும்பா” என்பார் அடிக்கடி “நீயும் என் புள்ள மாதிரி; நீ இன்னும் நல்லாபடிக்கணும்” என்று கவலையுடன் கூறுவார்.

அவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தால் நேரம் போவதே தெரியாது. சிரிக்க சிரிக்க பேசுவார்.

சீர்காழியில் தான் எனக்குத் திருமணம் முடிந்தது.

மாலை ஐந்தரை வண்டியில் நானும் என் புது மனைவியும் வந்து இறங்கியவுடன் எங்களது பெட்டி படுக்கைகளையும் தூக்கிக் கொண்டு வந்து அவரது வண்டியில் ஏற்றினார்.

“இருங்க இருங்க”, என்று தடுத்த போது

“சும்மா இருப்பா; ஏம்பா நீ பத்திரிக்கை வைச்சதுக்கு கல்யாணத்துக்கு தான் வரமுடியல இதாவது செய்யக்கூடாதா? என்று கண்டிப்புடன் கேட்பது போல் கேட்டார்.

என் மனைவியைப் பார்த்து, “வலது காலைவைச்ச ஏறுதாயி: இன்னும் ஒரு வருஷத்துல பேரப்புள்ளயோடதான் வண்டியில ஏறணும்” என்று சொன்ன இப்போதும் நினைவில் இருக்கிறது.

பதிலுக்கு “என் அப்பாவும் பொறந்தா ஒங்க பேருதான் சேலத்தாரே அவன் வைப்பான்” என்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார்.

இந்த தடவ ஊட்டுக்குப் போறதுக்கு வண்டி சத்தம் கொடுக்கக்கூடாது ஆமாம் சொல்லிட்டேன்.

பொண்ணுமாப்பிள என் வண்டியில ஊர்கோலம் போறாங்கல்ல” என்று மிக மகிழ்ச்சியுடன் சேலத்தார் சொல்லிவிட்டார்.

காலம் தான் மிக வேகமாக ஓடியது.

சென்னையில் ஒரு நாளிதழில் எனக்கு நிருபராக வேலை கிடைத்து. படிப்படியாக வேகமாக முன்னேற்றம் துணை ஆசிரியர் நிலைக்கு உயர்ந்தேன்.

கார் பங்களா என வசதிகள் பெறுகிற்று. சொந்தஊரான வளவனூர் மிகத் தூரமாக நெருங்க முடியாததாகப் போய்விட்டது.

ஆயிரம் இருந்தும் வசதிகள் இருந்தும் மனத்தின் ஓரத்தில் நீர்க்குள் பாசிபோல் கவலை ஓட்டிக்கிடந்தது.

மழைக்கேங்கும் சாதகப்பறவைகள் போல நானும் என் மனைவியும் ஒரு குழந்தைக்கு ஏங்கினோம்.

சேலத்தார் சொன்னது போல ஓராண்டிற்குள்ளே பிறந்திருக்கவேண்டும்.

திருமணமான உடனே தரித்தகரு இவ்வுலகைக் காண்பிடிக்காமல் மூன்றாம் மாதத்திலேயே கலைந்துவிட்டது.

விழுப்புரம் பண்டாரி ஆஸ்பத்திரியில் தான் அவளைச் சேர்த்திருந்தது. மயக்கம் தெளிந்த அவளைத் தேற்றவே முடியவில்லை.

ரயிலில் பித்துப் பிடித்தவள் போல் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

ஸ்டேஷனிலிருந்து மெதுவாகக் கைத்தாங்கலாக அவளைப்பிடித்து அழைத்து வந்தேன்.

சேலத்தாரைப் பார்த்ததும் புடவைத் தலைப்பை வாயில் திணித்துக் கொண்டு விம்ம ஆரம்பித்தாள்.

அவரோ “என்னதாயி;

ஊட்டுக்கு வரற பொண்ணுகண்கலங்கக்கூடாது. தோபாரு அடுத்த வருஷம் பேரன் வந்திடுவான்.

கண்ணைத் தொடக்கற மாதிரி நடந்ததையும் தொடைச்சிட்டுப்போ” என்று ஆறுதல் கூறினார்.

ஆனால் அவர் சொன்ன அடுத்த வருஷம் என்பது அடுத்த பத்தாவது வருஷமாகி விட்டது. அதற்குள் அப்பா காலமாகிப் போய்விட்டார்.

வளவனார் வீட்டையும் இருந்த கொஞ்ச நிலங்களையும் விற்றுவிட்டு அம்மாவும் எங்களுடன் வந்துவிட்டார்.

இப்போது அம்மாவையும் அழைத்துக் கொண்டு நாங்கள் மைலம் வந்திருக்கிறோம்.

பிறந்த குழந்தைக்கு ஓராண்டு முடிவதற்குள் குலதெய்வம் கோவிலுக்குச் சென்று முடி இறக்கிவிடுவது எங்கள் குடும்ப வழக்கம்.

குழந்தைக்கு இப்போது பத்தாவது மாதம் முடிந்திருக்கிறது.

கோயில்களில் சாதாரண நாள்களில் கூட இக்காலத்தில் கூட்டம் அதிகமாக இருக்கிறது.

பக்தி அதிகமாகிவிட்டதா அல்லது ஒரு வேளை பயம் அதிகமாகி விட்டதா என்று தெரியவில்லை.

இதைத்தான் பயபக்தி என்று சொல்கிறார்களோ என்று எனக்கு எண்ணத்தோன்றுகிறது.

சென்னையில் நல்ல வெளிச்சம் வந்து தான் கிளம்பினோம்.

இடையில் ஓரிடத்தில் நிறுத்திக் குழந்தைக்கு பால் கொடுத்தோம். மைலம் வரும் போது மணிபத்தாகிவிட்டது.

கோயிலில் நான்கு திருமண கோஷ்டிகள் வேறுவந்துவிட்டனர்.

முடி இறக்கி அர்ச்சனை செய்து மாவிளக்கும் போட்டு முடிய அவை நான்கு மணிநேரத்தை எடுத்துக் கொண்டு விட்டன.

கூட்டேரிப்பட்டு சென்று மதிய உணவை ஒரு விடுதியில் முடிக்கும் போது மதியம் மூன்று வண்டியைக் கிளப்பும் போது தான் “அம்மா, இன்னும் நேரம் இருக்குமா? ஊருக்கு போயிட்டுப் போகலாமா” என்று கேட்டேன்.

“எந்த ஊருக்குடா?”

“என்னாம்மா, நம்ம ஊருக்குதாம்மா, வளவனாருக்கு”

“அங்கதான் இருந்த எல்லாத்தையும் வித்துட்டு வந்திட்டோமே: இன்னும் அங்க யாரு இருக்காங்க?”

“என்னாம்மா அப்படி கேட்டுட்ட: பக்கத்து வீட்டு சுப்புப்பாட்டி இல்லியா? இன்னும் பெருமாள் கோயிலு, செட்டியார் கடை,

சத்திரத்துல ரெட்டியார் ஓட்டலு, கடைத்தெரு, நான் படித்த ஸ்கூலு, ஏரிக்கரை, ரயில்வே ஸ்டேஷன், சேலத்தார்வண்டி எல்லாம் இருக்குல்ல”

கொழந்தையும் வச்சகிட்டு அங்கெல்லாம் போய்சுத்தப்போறியா?

“இல்லம்மா”

அப்படியே ஒரு ரவுண்டு போயிட்டு பார்த்துட்டு சீக்கிரம் பொறப்பட்டுடலாம். எங்கியுமே எறங்கவாணாம்?”

கடைத்தெருவும் சத்திரமும் அடையாளமே தெரியவில்லை. சாலையோரக் கடை இருந்த இடத்தில் ஒரு ஜவுளிக்கடை குடியேறி இருந்தது. பெருமாள் கோயில் கோபுரம் கீற்றுத்தட்டியால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. கும்பாபிஷேகம் செய்யப் போகிறார்கள் என்று நினைத்தேன் சென்னை போனதும் நம்மால் முடிந்த சிறு தொகை கிருஷ்ணமூர்த்தி பட்டாச்சார்யார் பேருக்கு அனுப்ப வேண்டும்.

எங்கும் இறங்க வேண்டா மென்று சொல்லிவிட்டேனே தவிர சேலத்தார் வீட்டருகில் என்னால் இறங்காமலிருக்க முடியவில்லை.

சூரியன் இறங்கத் தொடங்கிய நேரமானதால் வீட்டு வாசலில் கட்டில் மீது அவர் மெல்லிய உடலுடன் அமர்ந்திருந்தார். பக்கத்தில் அவர் வண்டி நின்று கொண்டிருந்தது. ஆனால் அதன் சக்கரங்களின் சட்டங்கள் சில காணாமல் போயிருந்தன. அது இப்போது பயன்பாட்டில் இல்லை எனப்புரிந்து கொண்டேன்.

கார் வந்து நின்ற சத்தம் கேட்டு அவர் திரும்பிப்பார்த்தார். நான் மட்டும் இறங்கினேன்.

கண்களுக்கு மேல் கையைவைத்துக் கொண்டு “யாருமாடிவூட்டுத் தம்பியா?” என்று கேட்டார்.

“பரவாயில்லியே; சரியா அடையாளம் கண்டு பிடிச்சுட்டீங்க” என்றதற்கு “எப்படிய்யா ஒன்னை மறக்க முடியும்?” என்றார்.

“என்னாங்க வண்டி இப்படி கெடக்குது”

“ஆமாய்யா, யாரும் இப்ப இந்த வண்டியில ஏறதில்லை; ஆட்டோதான்; அஞ்சுவருஷமாச்சு; மாட்டெல்லாம் வித்துட்டேன்.

வண்டியையாரும் கேக்கமாட்டேங்கறாங்க; ஒடைக்க மனசு வரல்ல;

“வேணு எங்க இருக்கான்?”

“அதான் யாரொம்ப சந்தோஷம்;

இந்த வண்டியை வச்சதான் அவனைநான் சொன்ன மாதிரி இஞ்சீனியர் ஆக்கிட்டேன். மாயவரத்துல வேலை ஒவ்வொரு சனி ஞாயிறும் வந்திடுவாங்க; எங்களை அங்கியே கூப்பிடறான் சரி.

இருக்க முடிஞ்ச மட்டும் இருப்போம்னு இருக்கேன். ரெண்டு புள்ளைங்க; ஆமாய்யா? நீ எப்படி இருக்க?

“ஓங்க ஆசீர்வாதத்துல நல்லா இருக்கேன்; காரு என்னுடைய தான்” என்று சொன்னவர், “வாடாமொட்டைப் பேராண்டி” என்று குழந்தையைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டார். அவனும் முன்பே தெரிந்தவன் போல அவரிடம் போய்விட்டான். குழந்தையின் தலையைத் தடவியவர் “சந்தனம் போறாதப்பா; இன்னும் நெறைய தடவணும்” என்று சொன்னவர் “நல்லா இருக்கீங்களா? என்று கேட்டவாறே குழந்தையை அவர்களிடம் தந்தார்.

அடுத்துத்தன் இடுப்பின் வேட்டியில் சொருகியிருந்த நான் காய்மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த பத்து ரூபாய் நோட்டு ஒன்றை எடுத்து “டேய் நல்லாப்புடிச்சுக்கோ” என்று குழந்தையிடம் கொடுத்தார். அத்துடன் நில்லாமல் மறுபடியும் குழந்தையைக் கையில் வாங்கினார்.

வண்டிக்கருகில் சென்றார்.

வண்டியில் குழந்தையை வைத்துப் பிடித்துக் கொண்டு: “டேய் பேராண்டி இது ஓங்க அப்பாருக்குத்தாத்தா ஏறிய வண்டி;

அப்புறம் ஓங்க அப்பாவும் அம்மாவும் ஏறிய வண்டி

இப்ப நீயும் ஒக்காந்திருக்கற வண்டி என்று கூறிக்கொண்டே கண்களில் நீர் வரச்சிரித்தார். அது எந்தக் கண்ணீர் என்று தெரியவில்லை.

எனக்கோ சேலத்தாரைவிட அந்த வண்டியைப் பார்த்தால் தான் பரிதாபமாகத் தெரிந்தது.

*****

அலகு -5

மொழித்திறன்

அடிப்படை இலக்கணம்

1. பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல் அறிதல்

பெயர்ச்சொல்

ஒன்றைக் குறிப்பதற்காகவோ, அழைப்பதற்காகவோ வைக்கப்படும் பொதுவான சொல் பெயர்ச்சொல் எனப்படும். இது பொருளின் பெயரைக் குறிக்கும்.

பொருட்பெயர்	-	காகிதம், சட்டை, மனிதன், விமலா
இடப்பெயர்	-	வீடு, கோயில், பள்ளி, அலுவலகம்
காலப்பெயர்	-	காலை, சித்திரை, திங்கள்
சினைப்பெயர்	-	கை, கால், தலை, பூ, தண்டு
பண்புப் பெயர்	-	வட்டம், செம்மை, மகிழ்ச்சி, நீளம், உவர்ப்பு
தொழிற் பெயர்	-	படிப்பு, நடிப்பு, வரைதல்

பெயர்ச்சொற்களின் பண்புகள்

1. வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்கும்
புத்தகத்தை - புத்தகம் + ஐ
2. பெயரடைகளை ஏற்கும்
நல்ல பையன் (நல்ல, சிறிய, புதிய, சிறந்த, பெரிய)
3. எண் அடைகளையும், சுட்டுவினா அடைகளையும் ஏற்கும்
ஒரு குரங்கு, பல கோயில்கள்
அந்த மனிதன், எந்தக் குளம்?
4. ஆக, ஆகி என்னும் விகுதிகளைப் பெற்று வினையடையாகச் செயல்படும்.

புனிதமாக, நிலமாக, பொருளாகி

5. 'தல்' விசுதி பெற்ற தொழிற்பெயரும், காலங்காட்டும் தொழிற்பெயரும், விளையாலணையும் பெயரும் பெயரடைகள், எண் அடைகள், வினா அடைகள் இவற்றை ஏற்பதில்லை. மேலும் ஆகி ஆக என்னும் விசுதிகளையும் ஏற்பதில்லை.

போதல், செய்தல், ஓடித்தல்
போனது, போகிறது, போவது
வந்தவர், செய்யாதவர், செய்தவர்

6. தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை, மூவிடப் பொதுப்பெயர்கள், சுட்டுப்பெயர்கள், வினாப்பெயர்கள், பால்பொதுப் பெயர்கள், திணைப் பொதுப்பெயர்கள், முறைப்பெயர்கள், ஆகுபெயர்கள் இவை அனைத்தும் பெயர்ச் சொல் வகையிலேயே அடங்கும்.

வினைச்சொல்

வினை என்பதற்குச் செயல் என்பது பொருள் பொருளின் வினையை உணர்த்துவது வினைச்சொல் எனப்படும். இதற்குக் காலக்கிளவி எனும் பெயரும் உண்டு. வினைப்பகுதி எப்பொழுதுமே கட்டளையிடுவதுபோல் இருக்கும்.

ஓடு, ஆடு, பார், வா, நில்

காலத்தைத் தெளிவாகக் காட்டினால் அது தெரிநிலை வினை எனப்படும். தெரிநிலை வினைச்சொல் கருத்தா, கருவி, நிலம், செயல் காலம் எனப்படல பொருள்களை உணர்த்தும்.

சான்று : நடந்தான்

காலம் - இறந்த காலம்

திணை - உயர்திணை

பால் - ஆண்பால்

செயல் - நடந்தது

கருவி - பாதம்

காலத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டினால் அது குறிப்புவினை எனப்படும்.

அவன் நல்லன்

நல்லன் என்பது நன்மை என்னும் பண்புச்சொல்லடியாகப் பிறந்ததால் குறிப்பு வினைமுற்று.

பொன்னன்	-	பொருள்
ஆரூரன்	-	இடம்
ஆதிரையான்	-	காலம்
கண்ணன்	-	சினை
கரியன்	-	குணம்
நடையன்	-	தொழில்

2. ண-ன-ந, ல-ள-ழ, ர-ற வேறுபாடு அறிதல்

ர-ற : ரகற, றகரங்கள்

ரகரம் - ர - இடையின ரகரம் (சிறிய ரகரம்)

றகரம் - ற - வல்லின றகரம் (பெரிய றகரம்)

- ❖ மேல்வாயை (அண்ணத்தின் முன் வளைவை) நுனி நாக்கு வருடுவதால் (தடவுவதால் 'ர' பிறக்கும். (வருடொலி)
- ❖ மேல்வாயை நுனிநாக்கு நன்றாக அழுந்தப் பொருந்தி சட்டென விடுவதால் (தடித்து வருடுவதால்) 'ற' பிறக்கும் (உரைப்பொலி / அடைப்பொலி)

- ❖ ரகரமும், றகரமும் மெய்யெழுத்தாகவும் உயிர் மெய்யெழுத்தாகவும் சொல்லுக்கு இடையிலும் ஈற்றிலும் வருகின்றன.

உரை	குரவன்	கற்று	தற்காலம்
எரி	துரத்தல்	குன்று	நின்று

- ❖ சொல்லின் இடையே றகரத்தை அடுத்து இன்னொரு மெய் வரலாகாது.

கறக்க	-	தவறு	கற்க	-	சரி
பொற்க்குடம்	-	தவறு	பொற்குடம்	-	சரி
நிறக்க	-	தவறு	நிற்க	-	சரி
விற்கக்கப்படும்-	-	தவறு	விற்கப்படும்	-	சரி

- ❖ ரகரமும் றகரமும் சொல்லின் முதலெழுத்தாக வாரா. அப்படி பிற மொழிச் சொற்களை எழுத நேர்ந்தால் முதலெழுத்தாக அ அல்லது இ அல்லது உ என்ற ஒன்றைச் சேர்த்து எழுதுவது மரபு.

ராகம்	-	இராகம்	ரசம்	-	இரசம்	ரோமம்	-	உரோமம்
-------	---	--------	------	---	-------	-------	---	--------

ராமன் - இராமன்   ரங்கம் - அரங்கம்   ரத்தினம் - இரத்தினம்
ரம்பை - அரம்பை   றாத்தல் - இறாத்தல்

ர, ற வேறுபாடுகள்

அரம்	-	ஒரு கருவி	அரத்தை எடு
அறம்	-	தருமம், ஈகை	அறத்துப்பால்
அரன்	-	சிவன்	அரவிந்தன்
அறன்	-	அறம்	அறவொழுக்கம்
அரு	-	அரிய, அணு	அருமையான பேச்சு
அறு	-	துண்டி, வெட்டு	மரம் அறு
அரி	-	வெட்டு, சிங்கம், திருமால்	அரியும் சிவனும் ஒன்று
அறி	-	தெரிந்து கொள்	அறிவாளி
அரிவை	-	பெண் (20-25)	அரிவை அழகு
அறிவை	-	நீ அறிவாய்	அறிந்து பேசு
ஆரறிவு	-	நிறைந்த அறிவு	ஆரறிவு பெற்றவனாய் இரு
ஆறறிவு	-	ஆறு அறிவு	மனிதனுக்கு ஆற்றவு
ஆர	-	நிறைய	வயிறார உண்
ஆற	-	குணமாக	புண் ஆறி வருகிறது
இரு	-	உட்கார், இருக்கை	தங்கியிரு
இறு	-	ஆற,வடி	நீரை இறுத்தெடு
இரும்பு	-	ஓர் உலோகம்	இரும்புக் கம்பி
இறும்பு	-	புதர்	இறும்பு பக்கம் போகாதே
இர	-	யாசி	ஈயென இரத்தல்
இற	-	சாதல்	இறந்து கிடந்தான்
இரை	-	தீனி, ஒலி	இரைந்துபேசு, இரைப்பை
இறக்கம்	-	சரிவு, தாழ்வுநிலை	சாலை இறக்கம்
ஈரு	-	தலைப்பேன்	ஈரும் பேனும்
ஈறு	-	இறுதி, கடைசி	ஈற்றடி
உரவு	-	வலிமை	உரவுடையான்
உறவு	-	சொந்தம், சேர்க்கை	உறவு முறை
உரி	-	உரித்தல், அரைப்படி	தோலை உரி
உறி	-	தொங்கவிடும் உறி,	உறியில் பார்

உரை	-	தேய், சொல், பொருள்கூறு	உரைநடை நூல்
உறை	-	இடம், இருப்பிடம், மூடி	தலையனை உறை
எரி	-	நெருப்பு, சினம்	எரிதழல் கொண்டு வா
எறி	-	வீசு,	வீசி எறி
ஏரி	-	நீர்நிலை	ஏரிக்கரை
ஏறி	-	மேலே போய்	ஏறிவா
ஒரு	-	ஒன்று	ஒரு நாள்
ஒறு	-	தண்டி, அடக்கு	ஒருத்தவன்
கர	-	ஒளித்துவை, திருடு	நெஞ்சக் கரவு
கற	-	பீச்சி எடுத்தல்	பால் கறவை

ல-ள-ழ : லகர, ளகர, ழகரங்கள்

லகர, ளகர, ழகரங்கள் பொருட் சிறப்பையும் சொல்லினிமையையும் தரத்தக்கன. இவற்றை உச்சரிப்பதற்குச் சிலர் சிரமப்படுகின்றனர். ழகரத்தை ளகரமாகவே உச்சரிக்கின்றனர். லகர, ளகர, வேறுபாடுகளை அறியாமல் எழுதுகின்றனர். போதிய முயற்சியும் பயிற்சியும் இருந்தால் லகர, ளகர, ழகர வேறுபாடுகள் நமக்குக் காயாகப் புளிக்காது. கனியாகச் சுவைக்கும்.

ழகர, லகர, ளகரங்கள்

ழ	-	ழகரம் (சிறப்பு ழகரம்)
ல	-	நுனி நா லகரம் (றகர லகரம்)
ள	-	மடி நா ளகரம் (டகர ளகரம்)

மேல்வாயை நாக்கின் நுனி தடவுவதால் 'ழ' பிறக்கிறது கழுகு, பழம், வாழ்க, தாழ்ச்சி, வழி

லகரம் புணர்ச்சியில் 'ற' கரமாக மாறும். எனவே லகரம் றகரலகரம் எனப்படுகிறது.

பல்பொடி	-	பற்பொடி
கல்கண்டு	-	கற்கண்டு
கல் க	-	கற்க

ளகரம் புணர்ச்சியில் ‘ட’ கரமாக மாறும். எனவே ளகரம் டகர ளகரம் எனப்படுகிறது.

முள் தாள் - முட்டாள்
வாள் தொழில் - வாட்டொழில்

லகர, ளகர, முகர வேறுபாடுகள்

அகல் அகழ்	விளக்கு தோண்டு	அகல்விளக்கு அகழ்வாய்வு
அல்லி அள்ளி	நீர்வாழ் தாவரம் வாரி	அல்லி மலர்ந்தது அள்ளி அணைத்தான்
அலறு அளறு	கதறு நரகம், சேறு	அலறி அடித்து
அலம் அளம்	கலப்பை, சஞ்சலம் கூர்மை, களர்நிலம்	கை அலம்புமிடம் உப்பளம்
ஆலை ஆளை	தொழிற்கூடம் நபரை	அரிசி ஆலை ஆள்பார்த்து
ஆலி ஆளி ஆழி	ஏலி, மழைத்துளி, கலி சிங்கம், ஆளுபவன், யாளி கடல், மோதிரம், சக்கரம்	ஆலிங்கனம் உழைப்பாளி ஆழிப்பேரலை
ஆல் ஆள் ஆழ்	ஆலமரம் ஓர் ஆள் முழ்கு அமுக்கு	ஆலும் வேலும் அந்த ஆள் ஆழ் துளைக் கிணறு
இலை இளை இழை	பச்சை இலை, தழை மெலிந்து போ நூல்	பச்சிலை இளைத்து விட்டான் பட்டு இழை
இலக்கம் இளக்கம்	எண் இளகச்செய்தல்	முன்று இலக்க எண் மனம் இளகியது
உலை உளை	அலை, நீரலை, கொல்லன் சேறு, பிடரிமயிர்	உலை உலைக்களம் உளையில் மாட்டிக்கொள்ளாதே

ன-ண-ந : னகர, ணகர, நகரங்கள்

எழுதும் போது பலருக்கும் மிகுதியான பிழைகள் ஏற்படுவது இந்த னகர, ணகர, நகர எழுத்துக்களின் தான். உரிய இலக்கணங்களையும், சரியான உச்சரிப்பு முறைகளையும் பிழையறக் கற்றறிந்தால் மேற்கண்ட வேறுபாடுகள் நமக்கு ஒரு பொருட்டே அல்ல.

னகர, ணகர, நகரங்கள்
 ன - றன்னகரம் (றகர னகரம்)
 ண - டண்ணகரம் (டகர ணகரம்)
 ந - தந்நகரம்

கன்னி	எனக்கு	தன்னலம்	சொன்னவர்
கண்ணி	கணக்கு	வண்டு	குண்டு
நரி	நலம்	நாய்	நாக்கு
நகை	நாடு	நான்கு	நன்னூல்

னகர, ணகர, நகர வேறுபாடுகள்

அனு	தனிமை, தாடை	அனுபோகம்
அணு	நுண்மை	அணுக்குண்டு
அனை	அத்தனை	அனைய செயல்கள்
அணை	கரை, அணைத்தல்	தலையணை
அன்னம்	பறவை, சோறு அண்ணம் அண்ணத்தை வருட	அன்னமிட்டகை மேல்வாய்

3. கலைச்சொல்லாக்கம்

Internet	-	இணையம்
Website	-	இணையதளம்
E-mail	-	மின்னஞ்சல்
Online	-	இணையவழி
what's app	-	புலனம்
Media	-	ஊடகம்
Revoke	-	திரும்பப்பெறு
Feedback	-	பின்னூட்டம்
Guideline	-	வழிமுறைகள்
Editor	-	இதழியல்
Faircopy	-	செவ்வைப்படி
Current file	-	நடப்புக் கோப்பு

Draftsmand	-	வரைபட வரைவாளர்
Faircopy	-	செவ்வைப்படி
Commissioner	-	ஆணைப்படி
Law and order	-	சட்டம் ஒழுங்கு
Enquiry	-	உசாவல்
Indian penal code	-	இந்தியத் தண்டனைச் சட்டம்
Last pay certificate-	-	முன் ஊதியச் சான்று
Plastic	-	நெகிழி
Scanner	-	வருடி

4. பிறமொழிச் சொல் நீக்கித் தமிழ்ச்சொல் அறிதல்

அயற்சொல் (வடசொல்)	தமிழ்ச்சொல்
அகங்காரம்	- செருக்கு, இறுமாப்பு
அகதி	- ஆதரவற்றவர், புகலி
அகன்பாவம்	- தற்பெருமை
அகராதி	- அகரநிரல்
அகடவிகடம்	- குறும்பு
அக்கப்போர்	- வீண்பேச்சு
அங்கீகாரம்	- உறுப்பினர்
அங்குலம்	- ஒப்புதல்
அஞ்சுகம்	- கிளி
ஆகமம்	- முதல் நூல்
ஆகாயம்	- வானம்
ஆசனம்	- இருக்கை
ஆச்சர்யம்	- வியப்பு
ஆடம்பரம்	- பகட்டு
ஆத்மா	- கோபம்
ஆதி	- அருவருப்பு
ஆனந்தம்	- வாழ்நாள்
இரகசியம்	- மறைபொருள்
இரணம்	- புண்
இரத்தம்	- குருதி
இராசா	- மன்னன், அரசன்
இராத்திரி	- இரவு
இராணுவம்	- போர்ப்படை
ஈசானம்	- வடகிழக்கு

ஈனம்	-	குறைபாடு, இழிவு
ஈஸ்வரன்	-	இறைவன்
உக்கிரம்	-	கடுமை
உச்சரித்தல்	-	பலுக்கல், எழுத்தோசை, ஒலித்தல்
உச்சி	-	முகடு, தலை, முதன்மை
உபகரணம்	-	கருவிப்பொருள்
உபசாரம்	-	பணிவிடை
உபயோகம்	-	பயன்
உபந்யாசம்	-	சொற்பொழிவு
ஊகம்	-	தலைவன்
எசமான்	-	தலைவன்
ஏகாதசி	-	பதினோராம் பிறை
ஐக்கியம்	-	ஒற்றுமை
ஐதிகம்	-	நம்பிக்கை

மாதிரி வினாத்தாள் அமைப்பு

வினாப் பிரிவு	வினாப் பகுப்பு	மதிப்பெண்
பகுதி அ	<p>பத்து வினாக்கள்</p> <p>ஒவ்வொரு அலகிலிருந்தும் இரண்டு வினாக்கள் (தெரிவு வாய்ப்பு இல்லை)</p> <p>(No Choice)</p>	<p>10 x 2 = 20</p> <p>மதிப்பெண்கள்</p>
பகுதி ஆ	<p>ஐந்து வினாக்கள்</p> <p>ஒவ்வொரு அலகிலிருந்தும் இரண்டு வினாக்கள் (இரண்டில் ஒன்றைத் தெரிவு செய்தல்) (அல்லது மாதிரி)</p>	<p>5 x 5 = 25</p> <p>மதிப்பெண்கள்</p>
பகுதி இ	<p>ஐந்து வினாக்கள்</p> <p>ஒவ்வொரு அலகிலிருந்தும் ஒரு வினா (எவையேனும் மூன்று வினாக்களைத் தெரிவு செய்தல்)</p>	<p>3 x 10 = 30</p> <p>மதிப்பெண்கள்</p>

*****